

POLICISTA č.1/2009 – Ročník 15.
z obsahu

Na titulní straně foto Václava Šebka
Na zadní straně obálky foto Jiřího Nováka

slovo policejního prezidenta

Předsednictví EU 2009.....6-7

reportáže

Puntičkáři a dort s padesátkou.....2-5
Dobře se mějte v tom našem Mejtě.....20-23

zahraničí

Počítačová hra pomáhá hledat zločince.....10-11
Jak vidí Rusko spolupráci s Europolem.....12-13

případ skončil s podzimem

Lupič v červených botách..... 14-15

ÚOOZ

Akce „ROLA“..... 16

drogová scéna

Nesmazatelná stopa.....17

cizinecká policie

Pobyt na severu atd. 19

jak to chodilo kdysi

Muzeum zločinu.....26-27

portrét

Na služební pouti za olympijským cílem.....28-29

školství

Zkoušky pro život.....30-31

povídka

Náhlá smrt.....32-34

křížky u silnice

Uražené zrcátko a sedm životů.....35

z policejních archivů

Čtyřicet klíčů 36-37

případy majora Zahrádky

Jen pro ten dnešní den.....38-39

sport

Sada medailí z Bali 25

Policejní hokej.....44

Jeli jsme k ohni.....45

nadace

Pieta a slavnostní večer.....46-47

muzeum Policie ČR

Sečné zbraně trochu jinak.....48

čtenářské soutěže

Znaky evropských měst.....24

Soutěžní křížovka.....42

Deset minut s paragrafem.....43

příloha

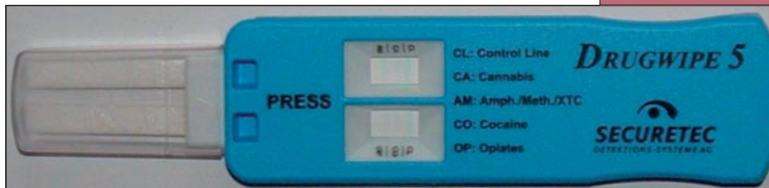
Kapitoly z mezinárodního
a evropského
dopravního práva.....I – XVI

**PUNTIČKÁŘI A DORT
S PADESÁTKOU (str. 2-5)**

**PROTI
DROGÁM
U ŘIDIČŮ
(str.8)**

PĚKNĚ SE MĚJTE V TOM NAŠEM MEJTĚ (str. 20-23)

NA SLUŽEBNÍ POUTI... (str. 28-29)

**PIETA A SLAVNOSTNÍ VEČER
(str. 46-48)**

**JELI JSME K OHNI
(str. 45)**

**Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR,
odbor prevence kriminality**

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka **Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ** Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel.: **974 816 570 až 577**, Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém
PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných
inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: **nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4 Tel: 974 816 571, fax: 974 816 846**

e-mail: redakce@mvr.cz, <http://www.mvr.cz/casopisy/policista>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyzívají Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyzívají: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvozdčanská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 **Roční předplatné** činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin. **Redakční uzávěrka 8. 12. 2008. Číslo 1/15. ročník vychází 9. 1. 2009.**

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštěpný závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996.

Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

PUNTIČKÁŘI a dort s padesátkou

První reportáž o práci Kriminalistického ústavu Praha jsem psal už počátkem 90. let. Nazval jsem ji *Nebezpeční puntičkáři v bílých pláštích*. Pointa? Naše uspěchaná doba má ve zvyku zlehčovat preciznost. Představujeme si „pečlivky“, jedno jestli muže nebo ženy, jako neškodné, možná i mírně otravné podivíny. Podcenit ovšem tichou zarputilost forenzních vědců se už řadě lidí, kteří přestoupili hranici zákona, krutě nevyplatilo. Za jejich vypátráním a usvědčením nestály jen geniální postřehy a dedukce detektivů, ale taky mravenčí práce expertů mnoha vědeckých a kriminalistických disciplín.

STUP
KAZÁN

POLICIE ČR

VSTUP
ZAKÁZÁN

POLICIE ČR

VSTUP
ZAKÁZÁN

POLICIE ČR

Každopádně je Kriminalistický ústav Praha jedním z nejstarších útvarů Policie České republiky, však také vznikl rozkazem ministra vnitra už 12. prosince 1958. Bez nadsázky lze konstatovat, že po celou dobu své padesátileté existence patřil a patří mezi vlajkové lodě kriminalistické praktické, znalecké a vědecké činnosti. Je institucí, uznávanou odborníky i širokou veřejností.

Odvážně klenutým časovým obloukem se dostaneme až do roku 1998. Protože moderní zločin nezná státních hranic, musí mu muži zákona čelit obdobným způsobem. Vedle Interpolu a Europolu existuje také ENFSI neboli Evropská síť forenzních institucí. Ředitel KÚP se stal jeho členem v březnu 1998, Ústavu tak historicky patří první pozice v průniku do oficiálních policejních evropských struktur. 1. listopadu loňského roku získal KÚP jako zkušební laborať č. 1494 klíčové důležité osvědčení o akreditaci. Stal se tak způsobilým objektivně a nezávisle vykonávat svou činnost, potvrdil svou pověst mezinárodně uznávané laborať.

Pracovníci KÚP zrovna nemilují americké detektivní seriály, představující forenzní laboraťe coby jakési rychloautomaty na vyhledávání a analyzování stop. Co se stíhne na televizní obrazovce během několika desítek vteřin (logicky nutný ústupek padesátiminutové stopáži jednoho dílu, stejně jako divácky atraktivnímu spádu děje) trvá ve skutečnosti v reálném Miami, Las Vegas, ale taky v Londýně nebo v Montrealu mnohem déle. Jak jistě uznáte, Praha nemůže být výjimkou.

Trocha historie nikoho nezabije

Jako historický prazáklad vzniku Ústavu můžeme vnímat už rok 1945, kdy byla založena Kriminální ústředna Ministerstva vnitra. Její tehdejší dvě oddělení – technické a identifikační – se pak v roce 1953 stala součástí Vědecko-technického odboru vzniklé Hlavní správy Veřejné bezpečnosti.

Slavnostního přestřižení pásky se úspěšně zhostili policejní prezident Oldřich Martinů a ředitel KÚP Emil Vančo. Společně s ředitelkou Muzea Policie ČR Marcelou Machutovou pak čelili velkému zájmu médií.

vodila Dubčkův pád, stejně jako konec socialismu s lidskou tváří. Nastal čas tvrdého účtování. Poslední lednový den roku 1969 byl i posledním Němcovým v křesle

šéfa Kriminalistického ústavu. Měl cejch nespolehlivého a lidé se s ním báli promluvit. Nic nezměnila ani jeho smrt. „Z bývalých kolegů se mu odvážil přijít na pohřeb jenom jeden. Nic neriskoval, sám měl totiž rakovinu,“ řekl mi člověk, důvěrně obeznámený s tehdejšími děním.

Dvakrát do stejné řeky?

Zpět k dnešku: V létě 2007 poprvé zasedal organizační výbor pod vedením současného ředitele KÚP plk. JUDr. Emila Vanča, který měl za úkol vymyslet a připravit aktivitu, jakými ústav své jubileum oslaví a připomene. Dva výstupy byly cíleny na nejširší veřejnost, konkrétně výstava v pražském Muzeu Policie ČR a na ní promítaný dokument.

Ríká se, že dvakrát nevstoupíš do stejné řeky. Ve skutečnosti měli pracovníci KÚP na co navazovat. Časopis Kriminalistický sborník, vydávaný ústavem a zaměřený na kazuistické články, tedy na analýzu konkrétních kriminálních případů, oslavil padesátiny svého vzniku už v listopadu 2006. Mimo jiné připomněl svou existenci výstavou a promítaným dokumentem...

„Tenkrát nám bohatě stačilo patnáct minut, ale pokud chceme představit Ústav,

pomyslně řečeno od sklepa až po půdu, do podobné stopáže se nevejdeme,“ řekl mi kapitán Mgr. Josef Chaloupka, režisér uvažovaného snímku. „Na druhou stranu je jasné, že půlhodinový dokument tohoto druhu by byl k neukoukání. Uprímně řečeno, budou to pěkné nervy. A pěkná fuška!“

Charleston, ale taky rock

Navštívil jsem Josefa Chaloupku od té doby několikrát. Pokud nedržel v ruce kameru, seděl za režijním a stříhacím pultem. Případně „míchal“ hudbu. Vyložené dobrou náladu měl jen ve dvou případech: Poprvé se tak dělo, když objevil několik desítek let staré černobílé filmy, představující někdejší práci Kriminalistického ústavu. „Nádherná shoda a přitom nádherný kontrast,“ pochvaloval si a hned mi svoje autorské záměry předvedl na monitoru:

„Představte si starý vůz s iniciálami Veřejné bezpečnosti, který projíždí Bartolomějskou ulicí a zamíří do vrat našeho ústavu. Stříh! Během zlomku sekundy se dostaneme do stejné Bartolomějské ulice, ale o čtyřicet let později, v barvě. Historické budovy stále stojí v původní podobě, změnil se čas, nikoliv prostředí! To samé platí o části interiéru, například schodiště Ústavu v podstatě nedoznalo změny. Takže na jednom záběru nám po schodech procházejí někdejší zaměstnanci – kdo ví, kde je těm lidem dneska konec... Stříh! Stejně schody, ale v barvě, po nich přichází ředitel Ústavu v uniformě a zve diváky k návštěvě všech pracovišť.“

Po druhé měl Josef Chaloupka radost, když získal k umělecké spolupráci, to jest k přečtení průvodního textu, herečku Valérii Zawadskou. „Znamená to, že se dokument posune na profesionálním žebříčku zase o pár stupňů výš! Zvuková a hudební složka má pro diváka samozřejmě důležitou roli, má schopnost evokovat jeho prožitky v jakémsi druhém plánu... Může se zdát jako anachronismus ukazovat v době všehoschopných počítačů staříčké psací stroje. Jenomže expertizy pravosti či padělků psaných dokumentů se dodnes týkají nejen ručního písma, ale taky psacích strojů. Takže v záběru, čítajícím několik vteřin, uvidí diváci staré *mašinky*, přitom uslyší charleston nebo dixík ve starém instrumentálním provedení. Bude to takový bonboněk pro divácké ucho.“

Podobný režijní záměr lze úspěšně provést i v obráceném gardu. Když kamera ukazuje prostředí laboratoře, kde jsou zpracovávány vzorky DNA, zabouří v hudebním podkresu tvrdý rock. Má to logiku, vždyť genetická expertiza je výrazně nejmladší disciplínou na půdě Kriminalistického ústavu.

Kapitán Mgr. Josef Chaloupka se rozhodně nemýlil v odhadu, že stlačit stopáž dokumentu k divácky přijatelnému výsledku, si vynutit mimořádné pracovní úsilí. Z několika hodin natočeného i archivního materiálu nakonec *vyrýžoval zlatý valounek* v podobě zhruba čtyřiaadvacetiminutového dokumentu. V aule Policejní akademie, při slavnostním setkání bývalých i současných pracovníků Kriminalistického ústavu Praha,

Osud psaný dějinami

Život prvního náčelníka KÚP plukovníka JUDr. Bohuslava Němce, CSC. (1917–1980) nese v sobě četné peripetie profesionální i osobní, doslova opisuje tragikomickou křivku českých dějin poválečného období, tzv. pražského jara a marasmu normalizace. V padesátých letech minulého století pracoval mladý poručík SNB jako člen Gottwaldovy osobní ochranky.

V pozdějších letech ale nebyl Němec tak zaslepený, aby neviděl, jaké křivdy a zločiny se pod heslem revolučního pokroku děly. V roce 1953, po smrti prezidenta, přezdívaného „Hospodář“, přehodil výhybku. Měl dost intelektuálních a dnešním termínem řečeno manažerských sil, aby se stal kriminalistou-vědcem. Vystudoval právníkou fakultu, stal se uznávaným ředitelem uznávaného kriminalistického institutu. Jestliže do roku 1968 sklízel Němec ve svém profesionálním životě jen úspěchy, osudným se mu stal tzv. obrodný proces, do kterého se čerstvě jmenovaný plukovník plně zapojil.

Splácel snad Němec, aspoň sám sobě, léta po Klémově boku? Tak či tak, invaze vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 při-

se film dočkal zaslouženého potlesku.

Na výstavě v Muzeu Policie je film samozřejmě pouhým doplňkem, ale ani v konkurenci zajímavých panelů s trojrozměrnými exponáty neunikne návštěvníkovi pozornosti.

Ten malý zázrak zvaný práce

Autoři výstavy „Kriminalistika proti zločinu“ měli rovněž na co navazovat, ale také oni stáli před složitým úkolem. Expozice věnovaná padesátinám Kriminalistického sborníku zvolila klíč „případů desetiletí“, zjednodušeně řečeno od sexuálního vraha Václava Mrázka, který páchal svou trestnou činnost v letech 1951–1956, až po neblaze proslulé manžele Stodolovy, kteří se dočkali doživotních trestů za sérii nejtěžších zločinů teprve počátkem našeho tisíciletí.

„Jenomže my se budeme pohybovat na řádově větším prostoru,“ řekl mi jeden z autorů výstavy plukovník RNDr. Marek Kotrlý. „Scénářem výstavy i jejím rozsahem. Pokud totiž chceme představit všechny forenzní disciplíny KÚP prostřednictvím nějakého zajímavého nebo mediálně známého případu, nic jiného nám ani nezbývá.“ Což se snadno řekne. Nashromáždít dostačující a reprezentativní penzum námětů, dokumentů, fotografií a především trojrozměrných exponátů bylo ovšem mnohem, mnohem těžší.

Zašel jsem se do uvažovaných výstavních prostor v prvním patře muzea několikrát podívat. Byla to taková klasika: Ze začátku nevidíte skoro nic. Přesně řečeno prázdné, jakoby zasmušilé vitríny a několik naplň rozbalených krabic. Něco takového může jen těžko evokovat ve vaší fantazii zaujatého návštěvníka, jenž prochází mezi panely a málem neví, kam se podívat dřív... Ale pak, snad nějakým kouzelným zaklínadlem, se ten zázrak zrodu ke kráse stane.

Tohle musíte vidět!

Kdepak zázrak... Tvrdá práce, nic jiného než tvrdá práce! Ostatně poručík Bc. Luděk Malý z Kriminalistického ústavu a Mgr. Václav Rutar, pracovník Muzea Policie ČR, by o tom mohli sáhodlouze vyprávět. Pod jejich rukama tak postupně oživaly případy z archivu, skládala se mozaika někdejších dramát zločinů a záhad, za jejichž objasněním stáli nebezpeční puntíčkáři v bílých pláštích.

Jedenáctku nejvýznamnějších exponátů tvoří:

- 1) Sud, ve kterém byla nalezena jedna z obětí tzv. orlického gangu
- 2) Námořní mina vylovená z přehrady
- 3) Artefakty z požáru Průmyslového paláce na Výstavišti
- 4) Zbraň, ze které střílel tzv. lesní vrah Viktor Kalivoda
- 5) Fyziodetekční vyšetření (detektor lži) Ludvíka Černého, aktéra tzv. orlických vražd
- 6) Fotokopie „zvacího“ dopisu, zasláného v létě 1968 několika komunistickými hodnostáři nejvyššímu představiteli tehdejšího SSSR Leonidu Brežněvovi
- 7) Černé skříňky migů, které se zřítily po

Komu patřila lebka? Vyřeší tuto záhadu forenzní antropologové?

srážce v Českých Budějovicích

8) Víčko bomby vybuchlé na pražském Staroměstském náměstí

9) Poškozená část plynového potrubí, která způsobila tragický výbuch na Arbesově náměstí v Praze

10) Padělky obrazů malířů Zrzavého a Kodeta

11) Pěstování konopí „indoor“ způsobem, tzv. podlampáče.

„Vepřová“ záhada rozluštěna

S čím se dál můžete na výstavě setkat?

Experti z oboru zkoumání ručního písma zpracovávají své posudky a odborná vyjádření zejména pro potřeby trestního řízení, méně často pro řízení občanskoprávní. Čas od času se ale vyskytne požadavek na zkoumání písma značek za účelem identifikace pisatele sporného textu i v oblasti společensko-historické nebo kulturní.

V roce 2003 byli znalci KÚP požádáni o identifikaci pisatele v případě nálezů rukopisu povídky signované Jaroslavem Haškem. S žádostí o zjištění, zda tuto nově objevenou povídku s názvem *Vepřová historie* napsal skutečně Jaroslav Hašek, se na experty obrátil editor literární přílohy deníku Právo.

Znalci měli k dispozici elektrografickou kopii povídky a jako srovnávací materiál posloužila Haškova korespondence, opět jen v kopii. Tím by byly analýzy samozřejmě znesnadněny, komplikací ale vyvážil velký rozsah sporného rukopisu. Analýzy měly standardní průběh, včetně využití špičkového systému pro analýzu obrazu LUCIA DI.

A výsledek? Sporný text *Vepřová historie* stejně jako korespondenci Jaroslava Haška psala velmi pravděpodobně jedna a táž osoba. Přesnější konstatování nemožnil fakt, že znalci museli pracovat pouze s kopiemi.

Zaměřil se na babičky

„Staré paní jsem si vybíral proto, že jsou důvěřivé a neopatrné.“ Těmito slovy „vysvětloval“ Miloslav Sláma nevysvětlitelné, totiž sérii 43 trestných činů (vraždy, pokusy o vraždu, loupeže a krádeže), spáchanou na ženách důchodového věku.

Sláma těžil ze svého slušného zjevu a vystupování, uměl si v počátečním kontaktu s oběťmi získat jejich důvěru. Jakmi-

Domácky zhotovené nebo vylepšené střelné zbraně se těší zájmu balistiků.

le se ale dostal do bytu a přesvědčil se, že uvnitř nikdo další není, nastal v jeho chování zlom. Přestože důchodkyním způsobil závažná poranění – na tělech obětí konstatovali soudní lékaři stopy po bití, škrcení, ale taky kopání – sám Sláma svoje jednání bagatelizoval způsobem „Jen jsem jí položil ruku na ústa“ nebo „Jenom jsem jí znehybnil ruce“.

Vedle výpovědi svědků a analýzy DNA byl Sláma usvědčen i na základě daktyloskopické expertizy – na kabelce a dokladech jedné zavražděné stařenky byly zjištěny Slámovy otisky prstů. Jeho násilí vůči penzistkám nemělo sexuální sadistický podtext, ale výhradně loupežný. Okrádáním obětí o peníze a cennosti si zajišťoval pohodlný život. V říjnu 2004 uznal soud Slámu vinným mimo jiné pro vraždu žen ve věku 82, 82 a 91 let a odsoudil ho k doživotnímu trestu vězení.

Smrtící tsunami ohromila svět

Analýza DNA patří spolu s daktyloskopií a forenzní odontologií (posmrtným zkoumáním zubů) k hlavním metodám identifikace obětí hromadného neštěstí, počínaje

Výstava od prvních chvil pou-tala zájem veřejnosti

týmů, tvořených experty z 43 zemí, včetně odběru biologických vzorků od mrtvých v improvizovaných márniciích. Těla všech českých občanů, kteří ve smrtící vlně zahynuli, byla ztotožněna.

Klíčové slovo „garáž“

Celkem osm měsíců ukrýval v garáži 66letý František Surý z Mikulova tělo

své manželky. Zavraždil ji v srpnu 2006, hledání 71leté ženy ale odstartovala až svědomitost jejího obvodního lékaře. Bylo mu totiž divné, že pacientka nepřišla po závažném onemocnění tak dlouho na kontrolu.

Policie začala po ženě pátrat, prvotní šetření vedlo samozřejmě k Františku Surému. Ten se stal velmi brzy podezřelým pro zmišení své manželky, měl totiž příliš mnoho verzí: Nejprve tvrdil, že mu žena utekla s přítelem, později prohlašoval, že odjela do zahraničí, známým a synovi se svěřoval, že je na léčení. Rozuzlení přineslo až vyšetření na tzv. detektoru lži. Expert KÚP upozornil vyšetřovatele na to, že muž nervózně reagoval na slovo „garáž“.

Když kriminalisté podezřelému sdělili, na jaké místo jeho domu se hodlají zaměřit, muž se doznal k vraždě. Mrtvola ženy skutečně ležela v garáži, zabalená do igelitu. Surý vypověděl, že se kritický den pohádali a on udeřil manželku rýčem do obličeje, poté ji škrtl provazem a drátem, dokud si nebyl jist, že oběť už nežije. Soud přihlédl k doznání obžalovaného a poslal ho za vraždu do vězení na 10 let, tedy na dolní hranici sazby.

Když vypadne spojení

V září 2000 probíhal v Kongresovém centru v Praze summit Mezinárodního měnového fondu. Zasedání této organizace je skoro vždy provázeno násilnými protesty odpůrců „globalizace“. Žádný div, že v okolí Kongresového centra docházelo k tvrdým potyčkám mezi jednotkami policie a demonstranty.

Bylo až s podivem, jak se radikálům dařilo koordinovat útoky. Sotva někde policie posílila své řady, zaútočili aktivisté jinde a s větší silou. Při jedné bitce bylo zajištěno několik odpůrců, kteří byli následně odvezeni eskortním vozem na místní oddělení policie.

V průběhu výslechu provedl policista prohlídku eskortního vozu a našel tři zničené počítačové diskety. Zajistil je a zaslal na expertizu do KÚP. Expertům se za neuvěřitelně krátkou dobu podařilo obnovit z disket potřebná data, obsahující čísla mobilních telefonů organizátorů nepokojů. Díky této informaci bylo možno zabránit další

komunikaci mezi demonstranty a tím narušit koordinaci násilných akcí vůči jednotkám pořádkové policie.

Říkali jí Kudlanka

Jaroslava Fabiánová z Děčína je jednou ze tří žen, které si u nás odpykávají doživotní trest odnětí svobody. Svou kriminální kariéru zahájila překvapivě brzy, když jako nezletilá na podzim 1981 zavraždila a následně oloupila 78letého muže z Děčína. Na místě činu bylo nalezeno zednické kladívko, kterým staříka opakovaně mlátila do hlavy, stejně tak nůž a ševcovské šídlo – těmito nástroji bodala oběť do hrudníku a do obličeje.

Trest sedmi let vězení mladistvou Jarku nepolepšil. Nedlouho po propuštění došlo k recidivě, třebaže v „soft“ podobě. V září 1994 se totiž Fabiánová seznámila v populární pražské pivnici *U zlatého tygra* s dvojicí Maďarů. Po pár sklenkách s nimi odešla na hotelový pokoj, kde je uspala medikamenty a okradla. Jeden z mužů se už z hlubokého spánku neprobral.

Fabiánová si odseděla dalších deset let. Náprava? Nulová! Na přelomu května a června 2003 se vydala z Děčína do Prahy, kde si vyhlédla další oběť. 84letý muž nezůstal imunní vůči jejím půvabům, z restaurace ji pozval k sobě do bytu, a to se mu stalo osudným. Zemřel následkem brutálních ran, způsobených pravděpodobně sekáčkem na maso. V bytě oběti zajistili kriminalisté řadu stop, především ty daktyloskopické svědčily o přítomnosti Fabiánové na místě činu.

Pátrání po vražedkyni bylo nějakou dobu neúspěšné. Ještě jednou vyšla Fabiánová „ulovit“ nějakého muže. Modus operandi byl takřka shodný, 31letý muž by se nepochybně uměl líp bránit než předchozí penzista, nicméně udělal tu chybu, že se otočil ke „Kudlance“ zády. Zemřel následkem čtyřiceti bodných ran nožem.

Výstava, kterou můžete navštívit do konce června 2009, měla 3. listopadu 2008 hned dvojí slavnostní zahájení. Poprvé přestříhli pásku – pro média – policejní prezident brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů a ředitel KÚP plk. JUDr. Emil Vančo. Večerní vernisáž, určenou pro kriminalistickou a vědeckou obec, zahájil spolu s ředitelem Vančem náměstek policejního prezidenta plk. JUDr. Jiří Houba. Jmenovaní důstojníci stáli v čele i slavnostního předávání pamětních medailí bývalým, jakož i současným pracovníkům KÚP.

„Co bych řekl našim nástupcům?“ položil si řečnickou otázku plukovník Vančo. „Vzkázal bych jim, aby pokračovali ve stopách svých předchůdců a věnovali veškerou svou píli rozvoji kriminalistiky jako nezbytnému nástroji boje proti zločinu a ochrany společnosti. Aby udrželi i nadále dobré jméno a vysokou prestiž Kriminalistického ústavu Praha.“

Viktorín ŠULC
(s využitím podkladů KÚP)
Foto Václav ŠEBEK

Pohled, který potěšil mnohé mlsouny: Ředitel KÚP krájí narozeninový dort!.

živelnými katastrofami a konče masivními teroristickými útoky. Identifikace pomocí analýzy DNA je spolehlivá a velmi přesná, lze ji použít i v případech značné devastace těl obětí. Významné uplatnění našla mimo jiné po ničivém úderu vlny tsunami, která zasáhla jihovýchodní Asii 26. prosince 2004.

Expert z oboru genetika odebrali už v lednu vzorky DNA na území České republiky, a to od rodinných příslušníků pohřešovaných Čechů. Dva pracovníci KÚP pak pracovali několik týdnů na přelomu února a března 2005 přímo v Thajsku, a to na ostrově Phuket, kde se dostali do týmu domácích odborníků, ale taky Interpolu a dalších mezinárodních organizací.

Vedle pátrání po českých obětech se kriminalisté zapojili také do dalších úkolů

Předsednictví České republiky v Evropské unii bylo zahájeno 1. 1. 2009. Jaké úkoly to přineslo pro Policii ČR, nám řekl člověk nejpovolanější, policejní prezident brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů.

Půlroční předsednictví ČR v Radě EU je významná událost nejen pro všechny obyvatele republiky, ale také pro Policii ČR. Jaké principy nebo hesla používá P ČR v souvislosti s jejím posláním v rámci předsednictví?

Základní principy, kterými se bude P ČR v současné době řídit, se dají shrnout do tří hlavních bodů: Evropa svobodná a bezpečná, Proces sbližování postupů v práci policejních složek a Efektivní využívání existujících nástrojů policejní spolupráce.

Hlavním úkolem naší policie je zřejmě zajištění bezpečnosti nejen účastníků jednání, probíhajících v rámci předsednictví na našem území, ale zajištění bezpečnosti všech občanů. Je na to policie připravena?

Bezpečnostní zajištění předsednictví ČR v Radě EU je nedílnou součástí celkové organizace předsednictví. Česká republika se stane místem konání řady významných akcí a bude v centru pozornosti nejen celé EU. Proto je nezbytné zabezpečit hladký průběh akcí konaných v rámci předsednictví na území ČR včetně zajištění veřejného pořádku. Je třeba zajistit bezpečnost účastníků těchto akcí, ale zároveň ochránit zdraví a majetek osob, které se v době konání akcí budou nacházet v blízkosti místa jejich konání. Bezpečnostní opatření musí probíhat tak, aby co nejméně narušovalo

běžný život občanů. Důkladné a komplexní plánování bezpečnostních opatření je nezbytné, zejména s ohledem na počet zmíněných akcí, délku předsednictví a konání těchto akcí prakticky ve všech regionech ČR.

Bezpečnostní složky a další relevantní orgány musí být dostatečně připraveny na řešení možných bezpečnostních hrozeb souvisejících s předsednictvím, aniž by tím byly omezeny jejich kapacity, nezbytné pro běžnou činnost či plnění dalších mimořádných úkolů, které nesouvisejí s předsednictvím. Příkladem může být mistrovství světa v klasickém lyžování, které se uskuteční v únoru v Liberci.

Příprava a plánování bezpečnostních opatření se zaměřuje zejména na zajištění ochrany vrcholných představitelů států a mezinárodních organizací, na ostrahu objektů a jejich okolí v době před konáním akcí a v jejich průběhu, prověřování možných bezpečnostně rizikových faktorů u žadatelů o akreditaci na vrcholné akce. Průběžně budeme vyhodnocovat bezpečnostní situaci v ČR i v zahraničí, monitorovat a analyzovat možné bezpečnostní hrozby.

Na celém území České republiky se během 1. pololetí letošního roku uskuteční téměř 300 pracovních a kulturních akcí, které se budou konat v souvislosti s předsednictvím ČR v Radě EU. Příprava a organizace většiny těchto akcí nebude svým rozsahem či charakterem vyžadovat přijetí mimořádných bezpečnostních opatření. Pokud by ovšem taková potřeba nastala, je v kompetenci Policie ČR a dalších bezpečnostních složek, aby vzniklou

situaci vyhodnotily a adekvátním způsobem řešily.

Významná pozornost je věnována zajištění bezpečnosti v objektech konání akcí a jejich nejbližším okolí. Hlavním důvodem těchto opatření je fakt, že část vrcholných akcí je plánována v řadě objektů, které se nacházejí v různých regionech ČR. Proto Policie ČR a další složky, zejména Hasičský záchranný sbor ČR, se vyjadřují k návrhům architektonického řešení míst konání akcí a připravují opatření související s důkladnou prohlídkou objektů a jejich nejbližšího okolí před konáním akcí, kontrolou pohybu osob ve vymezených zónách uvnitř budov a kontrolou osob a zavazadel před vstupem do objektů. V době konání a příprav vrcholných akcí je tak nutné počít

Přípravy VI. ročníku CENY SALVATOR

„Projekt se dočká i několika změn, například ve struktuře kategorií,“ prozrazuje Petra Holáková, manažerka Ceny Salvator 2008. „Je to pro nás srdeční záležitost. Výsledkem naší práce je ocenění těch, kteří si to opravdu zaslouží.“

Věřejnost bude mít možnost nominovat své hrdiny v nomináčním období projektu od 1. února, po jeho skončení bude zapojena i do hlasování o vítězích. Cena Salvator bude udělena v několika kategoriích na slavnostním galavečeru, který proběhne v polovině dubna. Ani letos nebude chybět Den Salvatora, jehož cílem je přiblížit dětem práci hasičů, policie a záchranné služby a ukázat jim, jak se zachovat v krizových situacích. „Smyslem projektu je nejen poukázat na

mimořádné činy, ale také šířit osvětu týkající se pomoci lidem, kteří se ocitli v tíživé situaci,“ dodává Holáková.

V loňském roce byla Cena Salvator udělena v šesti kategoriích, v nichž byli oceněni:

- nprap. Petr Vlček (v kategorii Hasič za velení při zásahu týmu, který pomohl vyprostit po tragické srážce linkového autobusu s kamionem ve Válašském Meziříčí všechny cestující),
- pprap. Milan Macourek (v kategorii Policista za to, že rozmlu-

Přípravy Ceny Salvator 2008 jsou v plném proudu. Toto tradiční ocenění bude již po šesté uděleno členům Integrovaného záchranného systému a občanům Zlínského kraje, kteří se zasloužili o záchranu zdraví, života nebo majetku. Projekt organizují studenti Fakulty multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně ve spolupráci se Zlínským krajem.

tat s možnými omezeními vstupu do těchto objektů i pohybu v jejich blízkém okolí.

Velká část schůzek a jednání bude probíhat v Kongresovém centru Praha. Přijala policie některá zvláštní opatření k ochraně tohoto rozsáhlého komplexu?

Přípravě bezpečnostních opatření v Kongresovém centru Praha, kde bude po celou dobu předsednictví probíhat velký počet akcí, včetně některých neformálních zasedání Rad ministrů či jednání na vládní úrovni, je věnována zvláštní pozornost. Některá bezpečnostní opatření v Kongresovém centru Praha, jako například stálá hlídková služba Policie ČR, budou nastavena

k plnění tak náročného úkolu, jaký ji čeká v první polovině tohoto roku?

Na základě pokynu ministra vnitra byl zadán úkol zabezpečit přípravu a zajištění bezpečnostních opatření v souvislosti s předsednictvím ČR v Radě EU.

Předsednictví vyžaduje realizaci poměrně rozsáhlých bezpečnostních opatření, přičemž Policie ČR musí souběžně zajistit bezpečnost a veřejný pořádek i na zbytku teritoria. Byla proto provedena analýza aktuálního stavu vybavení P ČR a po zhodnocení byla vedením P ČR vyčíslena nad rámec potřeb pro běžný výkon služby částka 1 200 mil. Kč, a to na optimální doplnění rozhodujících majetkových základů.

prostoru včetně ochrany vnějších hranic EU, v případě SIS II bude ČR aktivně usilovat o dodržení harmonogramu tak, aby ke spuštění SIS II došlo v září letošního roku.

Druhou velkou prioritou je pro nás ochrana dětí, v jejímž rámci se koná konference na vysoké úrovni za přítomnosti ministra. Připravena jsou témata, která budou obsažena v Deklaraci a týkají se boje proti nelegálnímu obsahu na Internetu, zneužívání dětí prostřednictvím Internetu, policejní spolupráce v oblasti kriminality páchané na dětech prostřednictvím Internetu, spolupráce v rámci Interpolu a členských zemí EU a např. také role horkých

PŘEDSEDNICTVÍ EU 2009

permanentně po celou dobu předsednictví. V době příprav a konání akcí však bude docházet k jejich posílení, což se v některých případech dotkne i provozu všech ostatních částí Kongresového centra.

Díky spolupráci a intenzivním jednáním bezpečnostních složek s organizátory akcí, provozovateli objektů určených pro konání akcí a se samosprávou byl zpracován model pyrotechnických prohlídek objektů, zajištění fyzické ostrahy uvnitř objektů i jejich okolí, způsob kontroly osob a zavazadel před vstupem do bezpečnostního perimetru, přeprava účastníků do a z místa konání akce, hygienicko-toxikologická ochrana i požární ochrana.

Má Policie ČR dostatečné vybavení

Vybavení je určeno převážně pro exponované a speciální útvary P ČR, jako je URNA, pyrotechnici, ÚOOČ atd. Druhy vybavení korespondují se zkušenostmi jiných zemí při zajišťování bezpečnostních opatření během předcházejících předsednictví a náleží k typickým součástem vybavení vyspělých ozbrojených sborů bezpečnostního typu západoevropských zemí.

Pro dobu předsednictví v Radě EU má jistě Policie ČR stanoveny základní priority. Jakých oblastí se týkají?

V první řadě jde o navazující prioritu, kdy se Česká republika bude zasazovat o další rozvoj schengenské spolupráce a všech ostatních opatření souvisejících se zajištěním bezpečnosti schengenského

linek pro oznamování nelegálního obsahu na Internetu, ale i další témata.

Další ze základních priorit je pro nás efektivní využívání nových instrumentů pro výměnu informací, jednou z navazujících priorit je také oblast vízové politiky a v neposlední řadě je to posílení dopravní bezpečnosti, v jehož rámci navrhuje doporučení Rady k výměně informací v oblasti dopravní bezpečnosti. K projednávání je připravena spousta dalších témat, se kterými je možné čtenáře postupně seznámit.

V následujících číslech letošního roku připravuje redakce ve spolupráci s odborem mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta sérii článků s informacemi o českém předsednictví v Radě EU.

Dagmar LINHARTOVÁ
Foto internet

vil sebevraždu muže, který se chystal skočit z jeřábu),

- Michaela Křivá (v kategorii Občan za záchranu 11leté holčičky, pod kterou se při povodních v roce 2007 propadl chodník),
- 155. záchranný prapor Bučovice (v kategorii Dlouhodobá činnost za příkladnou pomoc občanům kraje při zvládnutí mimořádných událostí),
- žáci třídy 8. B Základní školy Mariánské náměstí v Uherském Brodě (v kategorii Dětská cena za pokus o pomoc oběšenému muži),
- a tým zdravotníků – MUDr. Tomáš Novotný, David Mazák, MUDr. Dorián Pfeifer, Veronika Seberová Dis a SAR Team Armády ČR z Bochoře u Přerova (kpt. Vladimír Adamov, npor. Michal Kocourek, npor. Josef Pospíchal) za pomoc při záchranné rodičce, která utrpěla srdeční selhání a bez včasné intervence záchranářů by mohla zemřít.

Projekt je připravován a realizován pod záštitou hejtmana Zlínského kraje Stanislava Mišáka studenty Fakulty multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně v rámci předmětu Komunikační agentura. V tomto předmětu si studenti mohou vyzkoušet své teoretické znalosti v praxi.

O Ceně Salvator

Cena Salvator je tradiční ocenění za mimořádné činy z oblasti ochrany života, zdraví, majetku a bezpečnosti obyvatel Zlínského kraje. Je každoročně udělováno členům Integrovaného záchranného systému Zlínského kraje a občanům Zlínského kraje, kteří své

Ukázka výcviku policejních psů na dni Salvatora při předěšlém ročníku

záslužné činy vykonali v průběhu uplynulého kalendářního roku. První ročník Ceny Salvator ocenil hrdinské činy za rok 2003.

Kontakt: Nela Mitregová
manažerka marketingu
+420 733 676 254

NelaMitregova@cenasalvator.cz
www.cenasalvator.cz

Rok 2009 bude mimo jiné rokem dalšího „přestupování“ policistů do nových – a nově barevně vyvedených – služebních dopravních prostředků

Ostravští kriminalisté, specializující se na pátrání po osobách, prověřovali případ pohřešované 26leté dívky. Na konci pátrání stála bohužel nejhorší alternativa, která může u těchto případů nastat. A policie musela prověřit všechny dostupné informace na území obou zainteresovaných států.

Koncem léta oznámil 45letý muž pohřešování své nevlastní dcery. Mladá žena odletěla do Mexika za 33letým manželem. Důvodem cesty byl rozvod manželství. Odletěla s kamarádkou z mošnovského letiště. Pak od ní přišla sms zpráva, že na místo se dostala v pořádku. Každý druhý den dávala o sobě stejným způsobem vědět – až do 22. srpna 2008. Tehdy si naposledy telefonovala s matkou.

K dalšímu, přesně smlouvanému, telefonátu již nedošlo a 28. srpna 2008 se otec od dceri-

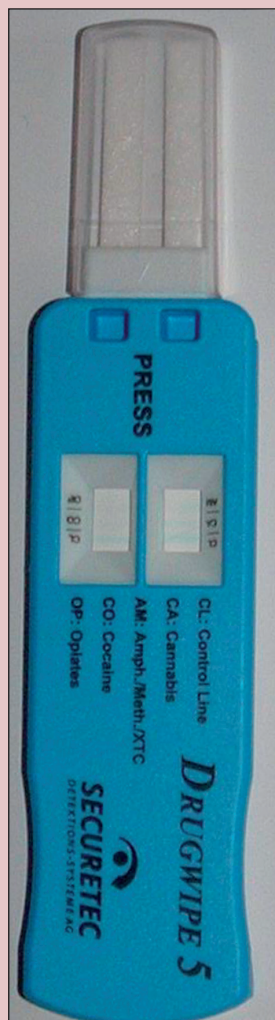
PROTI DROGÁM U ŘIDIČŮ

Jízda pod vlivem drog se ve statistikách Policie ČR objevuje relativně málo. Bohužel, stále rostoucí obliba nelegálních drog mezi určitou skupinou mládeže vede k předpokladu, že statistika nehodovosti pokrývá pouze vršek ledovce. Ve snaze bojovat efektivně proti drogám za volantem přibývají postupně ve „výbavě“ Policie ČR detekční přístroje DrugWipe, které jsou schopny orientačně zjistit přítomnost drogy u lidí za volantem.

DrugWipe dokáže detekovat stěrem ze slin, potu nebo kůže různé skupiny drog – kanabiody, amfetaminy, kokain a opiáty. Jeho použití je jednoduché – policista pouze provede stěr z kůže nebo slin řidiče, počká několik minut a zbarvení okénka ukáže na případné požití drogy.

Jedná se pouze o orientační test, ovlivnění musí prokázat odběr a analýza krve nebo moči podezřelé osoby, ale přesto zavedení přístroje DrugWipe je významným krokem v boji s nebezpečným – a rostoucím – fenoménem drog za volantem.

-jah-
Foto archiv

PREVENTISTÉ I SVÁTEČNĚ

Radost z policejní návštěvy měli koncem roku předškoláci v Materské škole v Zehušicích na Kutnohorsku. Policisté z preventivně informační skupiny z kutnohorského policejního ředitelství, nprap. Bc. Vendulka Hanzlová a nprap. Daniel Votroubek si s dětmi povídali na téma, co je policie a jaká je její úloha v naší společnosti. Jako obvykle – trpělivě a preventivně – poskytovali malým dětem mnoho cenných, praktických rad, jak se chovat, aby se samy co nejvíce chránily a aby jejich dětství – také vlastním přičiněním – bylo pokud možno pouze radostné a bezstarostné.

Děti i jejich učitelky ke konci besedy poděkovaly policistům několika vlastními písničkami a převzaly různé materiály s preventivní tematikou.

/r/
Foto archiv P ČR

na kamaráda dozvídá, že v Mexico City je mladá žena po osm dnů nezvěstná. Další prověřování přináší téměř jistotu, že se žena stala obětí trestného činu. Policisté zjistí ují, že s nezvěstnou ženou mluvil telefonicky také její 25letý známý, také on naposledy 22. 8. 2008. Sdělovala mu, že je v pořádku, jen její manžel se nemůže srovnat s myšlenkou jejich rozchodu. Oba se domluví na další zprávě sms později. Muž se snaží ženu později opakovaně kontaktovat, bez úspěchu.

Ostravské souvislosti s vraždou v Mexiku

Podář se mu alespoň kontaktoval ženi-
nu kamarádku. Ta řekne, že se s pohřešovanou domluvily na schůzce v posilovně dne 22. 8. 2008. Poté nezvěstná žena odešla za svým manželem. Tam její „stopy“ končí. Kamarádka hovoří pomocí domovního telefonu s manželem nezvěstné ženy, ten tvrdí, že žena od něj odešla. Manžel přýčkal čtyři dny, zda se jeho žena neobjeví. Teprve poté jde „zmizení“ oznámit na ambasádu.

Ostravské „pátrače“ čekalo prověřování všech dostupných informací na území České republiky. Cestou Interpolu iniciují také pátrání v Mexiku. Policisté kontrolují místa ubytování ženy, pátrají po manželce...

Věci výraznou měrou pomůže vedoucí konzulárního úseku mexického velvyslanectví. Jen díky její nadstandardní součinnosti postupuje pátrání „mlhovými“ kroky. Mgr. Adéla Sýkorová iniciovala prověrky ve zdravotnických zařízeních. Jejich výsledky jsou však negativní, pohřešovaná žena není nalezena. Nezdár však vedoucí konzulárního úseku nezdolá, naopak podnítl práci policistů a vyvolá potřebu prohlídky bytu manžela pohřešované. V bytě policisté nalézají krevní stopy. Následně expertizy identifikují krev pohřešované!

Manžel jde na základě výsledků rozborů do vyšetřovací vazby dne 23. 9. 2008 – a zapírá. Policistům tvrdí, že viděl před domem tmavé auto, do kterého někdo jeho ženu vtáhl a unesl ji. Druhého dne je podezřelý muž zatčen a převezen na oddělení vražd kriminální policie. Poté, co se domnívá, že bude po příznání propuštěn na kauci, dozná podíl na zmizení manželky. Vazba je prodloužena o 30 dnů, během kterých by měl být případ uzavřen a podezřelému by mělo být sděleno obvinění pro trestný čin plánované vraždy. Po sdělení obvinění je věc předána soudu, ten má rozhodnout do 60 dnů o trestu.

Muž policistům tvrdí, že si objednal a zaplatil vraždu své ženy, dokonce uvede

jména vrahů. Jeho vyjádření však lze pravděpodobně považovat za účelovou obhajobu. Žena měla být po vraždě rozřezána, části těla jsou umístěny do dvou kufrů a ty převezeny vozidlem na odlehle místo do lesa, kde skončí v rokli.

Podezřelý ukáže policistům místo, kde rozřezané tělo manželky zanechal. Tělo bylo identifikováno kamarádkou pohřešované. Byť mezi vraždou a nálezem těla je zhruba měsíc, vzhledem k příznivým klimatickým podmínkám, lze tělesné ostatky ztotožnit. Ztotožnění ženy napomohou výrazné identifikační znaky – pírce, tetování. I přes tuto „jistotu“ ostravští pátrači okamžitě iniciují provedení expertizy DNA.

Je nutné, vedle úkonů běžné policejní „rutiny“, citlivě oznámit matce smrt jejího dítěte – vystavit ji nejhorší možné životní situaci. Pátrači co nejšetřněji zajišťují krevní vzorky matky. Další nestandardní situací, kterou řeší, je okamžitě zaslání vzorků k porovnání na velvyslanectví České republiky v Mexiku. Přeprava běžným způsobem by znamenala několikátýdenní zpoždění záležitosti, proto cestuje v půli října vzorek operativně prostřednictvím expresní kurýrní služby.

Pechlivý kriminalista kontroluje zásilku tři dny pomocí internetu, až do doby doručení biologického materiálu. Výsledky expertizy dodaných vzorků znamenají pro rodinu mladé ženy jistotu, bohužel tragickou. V pytlích jsou uloženy ostatky jejich dcery.

Podezřelý manžel zůstává v režimu zadržení, čeká ho zasloužený trest odnětí svobody od 25 let do 50 let. Do České republiky se vrátí nejdříve jako skoro padesátiletý, neboť dle mexických zákonů bude vydán „domů“ po polovině vykonaného trestu. Tato varianta je však ztížena neexistencí mezinárodní dohody České republiky a Mexika o vydávání (extradicí) osob. Zjednodušeně lze říci, že záleží „jen na dobré vůli“ vydávajícího státu i obligatorním požadavku žádosti subjektu České republiky.

Pro komplexnost výše uvedených informací lze dodat, že sankce za vraždu v České republice představuje trest odnětí svobody na deset až patnáct let.

A na škodu snad nebude ani následující shrnutí: Kriminalista, který případ pohřešování garantoval, popisuje vybočení věci z běžných postupů. S rodiči dívky byli někdy v každodenním, později týdenním kontaktu. Prvotní domněnka rodiny, že policisté poletí po oznámení pohřešování do Mexika dívku hledat, posléze ustoupí realitě, především spolupráci s velvyslanectvím. Při zjištění jakékoliv nové informace je policista na telefonu k dispozici vlastně 24 hodin denně. V „lidské“ rovině se také „pátrač“ snaží řešit zajištění krevních vzorků matky, formální postupy jsou potlačeny tak, aby nedošlo k větší traumatizaci pozůstalé, než samotná situace přinesla.

Jen díky zvolení nestandardních i operativních postupů ostravských kriminalistů a ideální spolupráci s mexickým velvyslanectvím se věc, hrdelní kriminální čin, zřejmě podařilo objasnit.

Podklady k textu
por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcz.cz

PROGRAM LEDEN 2009

* Středeční odpoledne pro děti –
od 14.00 do 15.00 hod.

* 7. 1. **Odpoledne v muzeu**

* 14. 1. **Lednová pohádka**

* 21. 1. **Tvé tělo – tvůj hrad**
– divadlo Piškot

* 28. 1. **Louskáčkovy oříšky**
– Nautilus

Vstupné na dětské pořady 5 Kč

* **Výstavy a jiné akce**

* 21. 1.–22. 2. **Jedna Indonésie**

– tisíc tváří – fotografie Jana Foltána

* do 11. 1. **Městská policie očima dětí**
– dětské kresby ze stejnojmenné
výtvarné soutěže

* do 30. 6. **Kriminalistika proti zločinu** - výstava k padesátému výročí

Kriminalistického ústavu Praha

* do 30. 6. **Kriminalistický kabinet**

1954 – 1970, výstava ze sbírek muzea

* **Ochrana obyvatelstva** – expozice

Hasičského záchranného sboru

* **Prostituce staré Prahy, Ochrana**

osob a majetku – stálé výstavy

* 30. 1.–1. 2. **LEDOVÁ PRAHA**

– pro účastníky vstup zdarma

* **Filmové čtvrtky** – od 17.00 hod.

* 15. 1. **Čokoláda** – komedie o tom,
jak jedině sladké sousto dokáže změnit
mezilidské vztahy v poklidné
francouzské vesnici

* **NA OBJEDNÁVKU: Dopravní**

výchova pro mateřské školy a 1.–4.

ročníky základních škol

* **Mládež a kriminalita** – besedy

pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních

a učňovských škol

* **Informace o programech a případné**

objednávky na tel.: 974 824 862

* Internetová adresa –

<http://www.mvcz.cz/muzeum>

* **Expozice je otevřena denně mimo
pondělí od 10.00 do 17.00 hod.**

DO 6. 1. MUZEUM UZAVŘENO

Změna programu vyhrazena

pečnostní síly při zásahu v moskevském divadle na Dubrovce. Narkotický plyn fentanyl měl paralyzovat 40 čečenských teroristů, kteří zadržovali kolem 800 návštěvníků divadla. Dávka plynu však byla příliš velká a spolu s teroristy nakonec zemřelo i 129 rukojmí.

GUMOVÝ PROJEKTIL NEBO PARALYZÉR?

Gumové projektily jsou dosud v řadě zemí považovány za nejjednodušší zbraň proti rozvášněnému davu. Existují však již modernější a účinnější nástroje, které může policie při zásahu proti narušitelům veřejného pořádku použít.

Seznam zemí, ve kterých se používají při rozhánění demonstrací gumové projektily, je mimořádně dlouhý – patří sem např. Argentina, Bolívie, Venezuela, Nepál, ale i Egypt nebo Francie. Dlouhou tradicí se v tomto směru může pochlubit i jinak mírumilovné Švýcarsko. Zde mají také podrobně zdokumentována všechna nebezpečí a rizika, která při použití gumových strel hrozí. Podle zprávy Sdružení nezávislých lékařů z roku 2003 zavinily už v osmdesátých letech minulého století nejméně pět lidí těžká poranění oka, jsou zaznamenány i smrtelné případy, ke kterým došlo při zasažení krku.

Gumové projektily používá také izraelská armáda při zásazích proti Palestincům na okupovaných územích. Zvláštností těchto strel je, že mají kovové jádro, potažené gumovou vrstvou.

Existují však i modernější prostředky. Výzkumné týmy na celém světě intenzivně vyvíjejí nové zbraně, které dokážou zastavit nebo rozehnat protivníky pomocí elektric-

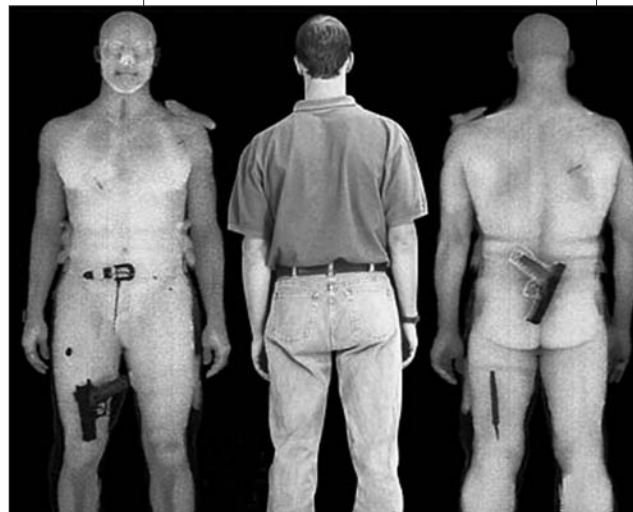
kého šoku, hluku, zápachu nebo vysoké teploty a přitom neohroží jejich život. Nežroššířnější jsou v tomto směru tzv. tasery či dálkové elektrické paralyzéry, které dokážou až na vzdálenost deseti metrů zasáhnout a ochromit elektrickým výbojem osobu na dobu asi 30 sekund. Nebezpečí se při použití této zbraně skrývá v ocelových háčcích, které na protivníka vystřeluje a které jej mohou při zasažení např. oka vážně poranit. Amnesty International má zdokumentováno nejméně 200 smrtelných případů při použití paralyzérů značky Taser. V Evropě ho mají ve výbavě policisté ve Švýcarsku, Velké Británii, Švédsku a Finsku.

Pořádně „zatopit“ zase dokáže svým protivníkům americká armáda. A to doslova. Používá totiž mikrovlnné emitory, které v místě zásahu ohřejí krátkodobě pokožku až na 50 stupňů Celsia. Nepříjemný pocit, který je možné srovnat s dotykem rozpálené žárovky, se následně rozlije po té části těla, která je blíže ke zbrani a donutí zasaženou osobu se odvrátit. Kritici této metody však upozorňují, že po zásahu trvá příliš dlouho, než pálení začne působit, a proto tento způsob není možné použít bez rizika za všech okolností.

Vědci se snaží objevit i chemické prostředky, které by dokázaly protivníky efektivně znehybnit nebo uklidnit. Tento druh zbraně na chemické bázi použily například v roce 2002 ruské bez-

STRIPTÝZ NA LETIŠTÍCH SE ODKLÁDÁ

Sporné „skenování do naha“ při kontrole cestujících na evropských letištích se odkládá. Evropská komise (EK) zatím odložila příslušné plány k ledu. Hlavním důvodem jsou etické problémy. Brusel ale zachoval v platnosti pravidla týkající se tekutin

MASKOVANÁ POLICIE

Němečtí policisté v městě Bochum realizovali poněkud zřeštěný nápad, jak vyzrát na nepolapitelné pachatele loupeží. Poté, co dostali zaručený tip na místo, kde si zloději ukrývají svůj lup, neváhali a zvolili velmi netradiční vyšetřovací postup.

Zamaskovali se jako lesní porost a celých osm hodin číhali v blízkosti skrýše. S porušením nápaditých kostýmů údajně problém neměli. „Nejprve jsme přemýšleli, jak pachatele chytit přímo při ukrývání lupu a nebýt přítom odhaleni. Potom jsme však

v jednom katalogu objevili kostýmy stromečků za sto eur, které jsme si zakoupili z vlastních prostředků,“ říká inspektor Michael L. Dva policisté se poté v těchto převlecích ukryli v lese, odkud měli dobrý výhled na zlodějskou skrýš. Osmihodinové vyčkávání se jim nakonec vyplatilo.

„Když se u skrýše objevil podezřelý muž, vyskočili jsme na něj jakoby přímo ze země. Zloděj sice chvíli kladl odpor, ale byl značně překvapený a podařilo se nám jej vzápětí zatknout,“ chlubí se inspektor. Podle policejní zprávy se jednalo o 39letého Rumuna, který přijížděl do Německa jen kvůli krádežím. „Zajistili jsme také několik ukradených notebooků, takže peněz, které jsme vynaložili na kostýmy, určitě nelitujeme“, dodává inspektor policie v Bochumi.

povolených brát na palubu letadla, informoval mluvčí EK.

Skenery by měly dokázat odhalit nekovové předměty, objekty či zbraně ukryté na těle pasažéra. Problémem ovšem je, že vlny přístroje, které procházejí oděvem a pracují s absorpcí a reflexí, vykreslí na obrazovce trojrozměrně tělo, jež vypadá jako nahé.

S návrhem zařadit tyto přístroje na seznam bezpečnostních opatření, která mohou být používána na letištích EU, přišla před časem Evropská komise. Umožňují odhalit skryté zbraně jako například keramické nože či plastické výbušniny.

V řadě zemí unie se ale postupně zvedal proti skenerům odpor. K hlavnímu argumentu kritiků patří, že pronikají příliš hluboko do intimní sféry leteckých pasažérů.

Vážné výhrady proti zavedení nové technologie vyjádřilo množství poslanců Evropského parlamentu, národních politiků i zástupců policie.

Šéf socialistických poslanců Evropského parlamentu Martin Schulz uvítal rozhodnutí odložit instalaci skenerů jako „moudré řešení“. Zdůraznil, že podle něho by to bylo ponižující opatření, které nerespektuje lidskou důstojnost.

Zcela opačný názor má ale vláda v Nizozemí. Podle holandského ministra spravedlnosti Ernsta Ballina jde o „absolutně diskretní“ aparát. Záleží na jednotlivých zemích sedmadvacítka, zda na národních letištích „svlékáci skener“ zavedou.

Brusel sám ale tento projekt zatím nemetl zcela ze stolu.

POČÍTAČOVÁ HRA POMÁHÁ HLEDAT ZLOČINCE

Japonský výrobce počítačových her vydal on-line hru s názvem Slot Detective, v níž se objevují policejní portréty nejhledanějších japonských zločinců. Policie ale není ze hry, do které se už zapojilo přes 100 tisíc hráčů, příliš nadšena.

Hra funguje na principu herního automatu a pomáhá šifit podobizny osob, podezřelých ze zločinů.

Místo třešníček a citronů, které se obvykle objevují na klasických herních automatech, se v oknech nové hry míhají policejní podobizny hledaných osob. Když „padnou“ tři stejné, hráč vyhrává. Výhrou jsou detailní informace o podezřelém a jeho zločinu a také rady, jak pomoci policii. Nechybí ani případná informace o výši vypsání odměny, uvedl Takaši Saito z firmy Famista Inc.

„Napadlo nás, že by to mohl být účinný způsob, jak prospět společnosti. Když tu hru hraje, lépe si ty obličeje zapamatujete,“ uvedl Saito.

Hráči se ke hře připojují přes internet ze svého počítače či mobilního telefonu. Tvůrci odhadují, že na stránku se za pouhých několik hodin od jejího spuštění podívalo

přes 100 tisíc lidí, kteří na několik prvních okamžiků beznadějně zablokovali server.

Národní policejní agentura uvedla, že úřady sice oceňují snahu, ale hra zneužívá policejní dokumenty k zábavě a může mít stresující vliv na oběti zločinů. „Policejní portréty podezřelých by měly být používány společensky přijatelnějším způsobem,“ uvedla policie ve svém prohlášení.

Policie nicméně hru nezakázala a Saito je přesvědčen, že může být nejen užitečná, ale navíc se může stát velkým hitem sezóny.

Dvoustranu připravil Jaroslav LINHART

ZÁKAZ PĚSTOVÁNÍ HALUCINOGENNÍCH HUB

Nizozemský podnikatel Freddy Schaap je rozhořčen, že bude muset propustit polovinu zaměstnanců svého podniku, který dosud produkoval 25 tun halucinogenních hub ročně. Nutí ho k tomu ustanovení vlády, podle něhož je od prosince minulého roku v Nizozemí prodej těchto hub zakázán.

„Budu muset propustit nejméně polovinu ze 16 zaměstnanců,“ tvrdí šestatřicetiletý majitel společnosti McSmart a jeden ze šesti nizozemských producentů halucinogenních hub, které se až dosud v zemi volně prodávaly.

Houby pěstované v pološeru velkých hangárů na podlazi z kompostu a slámy rostou velmi rychle, a proto se často sklízají i několikrát denně. Potom se ukládají do plastických nádob po 30 gancech, které se prodávaly za 12 eur za kus ve 180 obchodech po celé zemi.

„Jejich zákaz nemá žádný smysl,“ říká rozhořčený Schaap, „kdyby byl alespoň nějaký dobrý důvod je zakázat, jako je tomu u cigaret, kvůli nimž každoročně umírají tisíce lidí,“ říká a tvrdí, že škodlivost jím pěstovaných

hub nebyla nikdy dokázána.

Halucinogenní houby se jedí syrové, mohou se i usmažit nebo se z nich vaří odvar. „Je to velmi příjemné, člověka konzumace hub pozitivně naladí,“ ujišťuje Schaap. Přiznává, že on sám je již několikrát okusil, naposledy před pěti lety.

Podle jeho názoru zákaz otevírá cestu nelegálnímu obchodu, „který bude fungovat bez jakékoli kontroly nebo záruky kvality“, dodává podnikatel, podle něhož si v Nizozemsku najde svoje místo trh se syntetickými drogami, jako je např. kokain, protože poptávka bude i nadále existovat.

Podle nizozemského ministra zdravotnictví však může konzumace halucinogenních hub vést k nepředvídatelnému chování jedince a představuje značné zdravotní riziko.

„Budeme se snažit vydělávat několik měsíců produkcí halucinogenních hub, které nejsou ještě na seznamu zakázaných, ale to můj podnik nezachrání,“ říká s politováním Schaap.

Odmítá říci, jaký má obchodní obrát, ale tvrdí, že investoval „statisíce eur“. Živou diskusi o halucinogenních

houbách vyvolala před časem sebevražda sedmnáctileté Francouzky, která nejprve snědla houby a potom se vrhla do vody z mostu v Amsterdamu.

I když nikdy nebyla prokázána souvislost mezi konzumací hub a sebevraždou, žádala většina poslanců zákaz halucinogenních hub ve všech jejich formách.

K tomu se vyjádřil náčelník Ruského národního kontaktního centra generálmajor Alexandr Prokopčuk. Kontaktní centrum pro spolupráci s Europolem vzniklo jako součást struktury Národního ústředí Interpolu při MV Ruska koncem roku 2004. Právním základem je Smlouva o spolupráci mezi Ruskou federací a Europolem, podepsaná v Římě 6. 11. 2003. Sféra spolupráce policejních orgánů zahrnuje jak trestné činy proti životu a zdraví lidí, tak i terorismus a jeho financování, nelegální obchodování s narkotiky, padělání peněz a také praní špinavých peněz a krádeže aut; v neposlední řadě ale rovněž obchodování s lidmi.

Většina této trestné činnosti má nadnárodní charakter, některé nelegální aktivity pak spadají do mezinárodní specializace zločineckých struktur, a to už na úrovni dílčích operací.

Informační tok mezi oběma organizacemi, tedy Europolem a Ruským národním kontaktním centrem, je proto směřován především na realizaci společných operativních zásahů. Následně probíhá vyhodnocení akce a analýza trestné činnosti s mezinárodním přesahem. Samozřejmě je úspěšná spolupráce v oblasti prevence, která vychází z výsledků kontinuálně prováděných analýz.

Prokopčuk jako příklad úspěšné spolupráce uvádí oblast boje proti padělání peněz. Spolupráce s Europolem umožnila jak pracovníkům bank, tak i představitelům orgánů činných v trestním řízení přístup

k systému prověřování pravosti eurobankovek prostřednictvím internetových stránek s omezeným přístupem Euro Check Web Sites. Ověřovací program byl vypracován Evropskou centrální bankou ve spolupráci s Europolem. Tento program umožňuje v on-line režimu rychle získat informaci ohledně bankovek, jejichž pravost byla zpochybněna. K tomuto systému tedy získalo přístup Ruské národní kontaktní centrum a jeho prostřednictvím pak pracovníci dalších zmíněných institucí.

Poměrně úspěšně si stojí Rusko i v projektu CARIN (Camden Assets Recovery Inter-Agency Network), jenž vznikl v roce

nou informací přispět ke stažení nelegálním způsobem získaných aktiv z oběhu. Účast na projektu umožňuje zúčastněným partnerským zemím vyžadovat a vzájemně si poskytovat informace o aktivech a realitách jak fyzických, tak právnických osob, a sice v případech, kdy ze strany orgánů činných v trestním řízení vznikne podezření ohledně jejich možné aktivní účasti na legalizaci těchto trestným způsobem nabytých prostředků. Rusko má v projektu status pozorovatele, Europol pak roli koordinátora.

V posledních letech se ukazuje, že si evropská padělatelé zvolili Rusko jako zajímavý trh, kde je možné jejich „produkci“

Jak vidí Rusko spolupráci s EUROPOLEM

2004. Jedná se o mezinárodní síť mající za cíl výmě-

úspěšně zrealizovat, a i proto je Europol zainteresován, aby s Ruskou federací i nadále spolupracoval. V poslední době se prohlubují zvláště kontakty technických expertů. Za minulý rok se v Rusku podařilo zabavit 625 eurobankovek o celkové hodnotě 137 952 eur. Jako zajímavost uvedl pan Prokopčuk fakt, že jelikož výdaje na zhotovení jedné bankovky v nominální hodnotě 100 US dolarů a bankovky v hodnotě 500 eur jsou prakticky stejné lze v poslední době v mezinárodních obchodech zločineckých struktur pozorovat tendenci ústupu od účtování v dolarech a k přechodu na obchodování v eurech. Týká se to například obchodu s drogami, jak vyplynulo z posledních jednání expertů z Europolu s kolegy z Jižní Ameriky.

Na první mezinárodní konferenci v Haagu v květnu 2008 byla odsouhlasena další společná opatření v boji proti padělatelům peněz; spolupráce při tažení proti mezinárodnímu zločinu se ukazuje jako nezbytný požadavek doby.

Z materiálů MV RF
přeložila
a zpracovala Mgr. Dana
SLOŽILOVÁ

Ilustrační foto archiv
redakce

FORENZNÍ BALISTICI zasedali v Dubrovniku

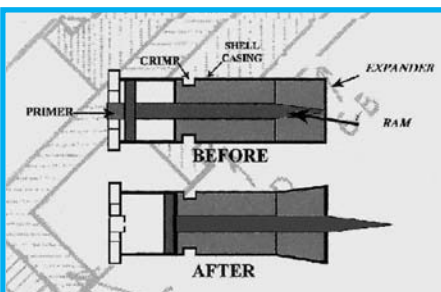
Konference Expertní skupiny zbraní ENFSI (Evropská síť forenzních laboratoří) se uskutečnila ve dnech 14.–17. října 2008 v chorvatském Dubrovniku. Zúčastnili se jí odborníci z Rakouska, Belgie, Bosny a Hercegoviny, Chorvatska, Kypru, Černé Hory, České republiky, Dánska, Finska, Francie, Německa, Irska, Izraele, Itálie, Litvy, Nizozemí, Norska, Polska, Portugalska, Rumunska, Ruska, Srbska, Slovenska, Slovinska, Španělska, Švédska, Švýcarska, Turecka, Ukrajiny a Velké Británie a také 16 firem zabývajících se vývojem a výrobou speciálních přístrojů pro zkoumání v oboru forenzních věd. Přítomna byla odborná pracovnice italské muniční továrny Fiocchi. Jako pozorovatelé přijeli policijní odborníci ze Spojených arabských emirátů, z USA a z Austrálie.

Na jednáních zaznělo 14 vědeckých prezentací z kriminalistické balistiky (z toho tři z Kriminalistického ústavu Praha), šest prezentací o povýstřelových zplodinách (včetně jedné z Kriminalistického ústavu Praha) a tři prezentace firemní. Poslední den proběhl pracovní seminář Ranivá balistika a CONDOR Intelligent – seminář zaměřený na tzv. Ballistic Imaging (obrazovou balistickou identifikaci).

Nizozemský balistik referoval o zkušenostech s analýzou DNA na vystřelených nábojnicích (stopy DNA ulpívají na nábojích například při plnění zásobníku). Za období 2003 až 2007 bylo touto metodou zpracováno přes tři sta kriminálních případů. Úspěšnost zkoumání byla 7,27 %.

Vystřelená nábojnice je vložena do vymývacího přístroje. Podle materiálu nábojnice a doby expozice v tomto přístroji dochází ke změně barvy povrchu nábojnice. V případě mosazných nábojnic nastává výrazné zmodrání, které má dvojí efekt. Akcentuje se viditelnost stop od nábojové komory a rovněž se objeví otisky prstů na povrchu nábojnice. Jedná se o podobný oxidační efekt, o jakém v nedávné době informovala veřejná média coby převratným vynálezu anglických vědců. V obou případech je kriminalistická relevance těchto daktyloskopických otisků diskutabilní. Nedá se rozpoznat, kdy tyto otisky na nábojnici ulpěly. Zda krátce předtím než pachatel vystřelil smrtící střelu, nebo několik týdnů či měsíců předtím, nehledě na to, že nelze prokázat, zda ten, kdo plnil zásobník zbraně, z ní také vystřelil (totéž ostatně platí o případně prokázané DNA).

Velmi zajímavá byla přednáška psycholožky z Nizozemska. Výzkum, kterému se věnovala, byl zaměřen na prokázání možné předpojatosti znalce při komparaci střel. Průzkum byl prováděn přímo v praxi a byl zaměřen na to, jakým způsobem může, nebo nemůže znalec ovlivnit to, zda má, či nemá podrobné informace o vyšetřovaném

Safety Bullet

případu. Prověřeno bylo 153 případů z období 1997–2006, ve kterých bylo zjišťováno, které informace mohou mít psychologický vliv na rozhodování znalce. Byly připraveny testy, kdy jeden znalec měl před komparací střel podrobné informace o případu (například zda to byla vražda, nebo sebevražda...) a druhý pracoval naprosto bez těchto informací. Následně se úlohy vyměnily. Pro stanovení stupně individuální shody byla použita následující verbální škála:

- jednoznačná individuální shoda,
- velmi pravděpodobná shoda,
- pravděpodobně ano,
- možná ano,
- nelze rozhodnout (50 na 50),
- pravděpodobně ne,
- nic tomu nenasvědčuje,
- určité ne.

Ukázalo se, že ten, kdo měl informace o případu, vydával mnohem jednoznačnější závěry zkoumání.

Test potvrdil, že znalec by neměl být při svém technickém zkoumání ničím ovlivňován. Má se soustředit pouze na pečlivé provedení vlastního zkoumání a zjištěné výsledky interpretovat nezkresleně a pokud možno přesně. Nic na světě není jen bílé nebo jen černé, a proto ani při komparaci střel se nepodává v praxi dosáhnout pouze jednoznačné shody nebo jednoznačné neshody. Výsledek se vždy do určité míry jen blíží k některé z obou možností, nebo může nastat i situace, kdy zkoumání nevyloučí žádnou z nich. To orgány činné v trestním řízení nerady přijímají a někdy i opakovaně požadují, aby se znalec vyjádřil jednoznačně, zda se jedná o shodu, anebo neshodu. Znalec, který stabilně vydává takto jednoznačné závěry, je velmi nebezpečná osoba...

To na druhé straně neznamená, že by znalec neměl dostat vůbec žádné informace o případu. Jsou druhy balistických zkoumání, kdy se bez někdy i velmi podrobných informací zkoumání provést nedá. Ale zpravidla nepotřebuje znát jméno poškozeného, svědků, podezřelých, jejich rodinné poměry či osobní vztahy, vzdělání, sociální a společenské postavení apod.

Přední americký odborník na střelivo z Forensic Ammunition Service představil na konferenci nové ráže nábojů. K loňským novinkám patří mimo jiné „Safety Bullet“ (Bezpečná střela), což je komerční pojmenování speciálního náboje, který je určen pro ochranu zbraně před nepovoleným použitím (zneužitím). Náboj tvoří mosazná nábojnice se zápalkou, bez prachové náplně. Uvnitř je umístěn plunžr s centrálním trnem, který prochází plastovým kontejnerem vsazeným do ústí nábojnice, jenž je podélně naříznut do kříže. Po iniciaci zápalky je plunžr vržen vpřed a trnem rozepne plastový kontejner, který vytěsňuje nábojovou komoru a tím zablokuje zbraň.

Na konferenci evropských balistiků zaznělo mnoho zajímavých poznatků z aplikovaného výzkumu. Poslední den proběhl seminář Ranivá balistika, jehož cílem bylo nastínit otázky této široké problematiky a vytýčit pole pro mezinárodní spolupráci a projekty, na kterých by se členové chtěli aktivně podílet. Diskuse byla bohatá a zaznělo mnoho otázek, které bude vhodné řešit na platformě ENFSI.

**Ing. Bohumil PLANKA, CSc.,
Kriminalistický ústav Praha**

Většina lidí, co se vydávají, vzletně řečeno na šikmou plochu, pouštějí se do křížku s paragrafy či se jednoduše chystají krást či loupit, se zpravidlasnaží nevybočovat z davu. Být nenápadní. Splynout s prostředím. Vynořit se z mlhy, udeřit a zase zmizet. Nepoznán a nezapamatovatelný. Pokud možno.

LUPIČ V ČERVENÝCH BOTÁCH

Náš muž se v tom ohledu choval naopak dosti výstředně. Nejpозорhodnějším markantem jeho osoby, jenž postihla značná část poškozených, byly jasně červené boty, které měl při přepadeních na nohou. Hastrmanovi by se nepochybně zamlouvaly...

Druhým rysem jeho loupežných vystoupení v pražských ulicích byl nůž. Velký, lesklý, evidentně dobře nabroušený. Toho si všimli úplně všichni, neboť ho ukazoval každému. Tedy, každému, od koho chtěl peníze. Tržbu. Navštěvoval hlavně herny, přičemž si pečlivě vybíral, kterou pocítit návštěvou. Vyloučeny byly takové, kde i v noci slouží dvoučlenný personál. Dva lidi by nezvládl, to si přiznával sebekriticky.

Ale tak zavedených heren, jež i v noci užívá dvě číšnice či číšníky, je pramálo. Majitelé musí šetřit, počet hráčů je limitně omezen a po půlnoci se jejich výskyt v lokálech snižuje geometrickou řadou. Otevřeno bývá non-stop, leda ráno, mezi sedmou a osmou, se na chvíli podnik zamkne a poklízí se. Ale jinak je pohostinně náruč otevřená neustále: když na vás v půl páté ráno přijde potřeba prohrát kalhoty, máte ji mít stejně jako před polednem či místo večere. Svoboda nade vše.

Zahájení loupežnické série dotyčného pachatele se ovšem neodehrálo v ospalé a liduprázdné herně někdy nad ránem, ale v prodejně erotického zboží na Karlovarské ulici v Praze 6.

Hodinu zvolil neznámý lupič mazané: pět minut po devatenácté hodině vstoupil do obchodu, kde v tu dobu byla jen čtyřia dvacetiletá prodavačka. Minutu či dvě předstíral, že se jen tak rozhlíží po sortimentu, a ona ho nechala, neboť ze zkušenosti věděla, že zákazníci zpravidla potřebují chvíli na rozkoukání.

Že se chlapi v tomhle druhu obchodů někdy trochu zínývají, zvlášť pokud za pultem najdou mladou dívku – nejde-li ovšem o jedince naopak „oprsklého“, jenž takové setkání považuje za výzvu k seznámení...

Tak či onak, tehle zákazník se choval spíš zamlkle. A pak najednou přeskočil skleněný pult a rázem stál prodavačce tváří v tvář a velmi na dosah.

„V tomhle typu obchodů nikdy nevíte, jestli vás někdo nezačne obtěžovat,“ pověděla později, ještě dost rozklepaná, přivolané policejní hlídce. „Ale tehle chlapík po ženské netoužil. Cosi zahuhlal, měl totiž přes obličej přetažený šátek. Do krámu vešel ještě normálně, ale pak si ho u regálu asi natáhl... Rozuměla jsem mu, že asi říká PŘEPADENÍ...“ Rozuměla tomu slovu přesvědčivost, vrazil mi pod nos kudlu. Kuchyňský nůž, nic moc velkého, čepel tak pět šest čísel dlouhou a centimetr širokou. No, v břiše bych ji mít beztak nechtěla. Takže když houknul – Dělej, dej sem peníze – tak jsem se vykašlala na hrdinské skutky, otevřela jsem šuplík pokladny a on už si posloužil sám. Hrábnul dovnitř, popadl největší bankovky, narval si je do kapsy a odkráčel. Předtím mi ještě jednou pohrozil nožem a byl pryč.“

Když asi pět minut nato vstoupil do obchodu další zákazník, ještě se klepala a musela mu vysvětlit, že se hned tak prodávat nebude, že byla přepadena a na cestě už je policie.

Zákazník zmizel jako pára nad hrncem: s kriminalisty se seznámit nechtěl.

Milada Bouzková se tedy stala první obětí v sérii loupežných přepadení, jež začala sužovat některé pražské čtvrti. A také byla první, kdo zaznamenal, že pachatel měl na nohou červené sportovní boty. Jak se svižně přenesl přes pult, nemohly jejím očím ujít a utkvěly jí

v paměti – vedle nože, jež spatřila vzápětí a mnohem víc zblízka, než jí bylo milé.

Naštěstí se – vyjma uloupených čtrnácti tisícovek – vlastně nic nestalo, ale v podobných případech, kdy pachatel hrozí užitím zbraně, zbývá vždycky jen málo k tomu, aby ji opravdu užil. Impulsem může být drobnost: přepadená se navzdory obvyklým poučením majitelů, aby vydala peníze a nepokoušela se vzdorovat, může odhodlat k obraně. Anebo naopak pachatel, který je pochopitelně ve stresu, zareaguje zkratově...

● ● ●

Jsou lidé, pro něž čtrnáct tisíc čistého představuje měsíční plat, a jiní, kteří takovou částku dají za večeri ve dvou.

Pachatel, ať jím byl kdokoli, čtrnáct tisícovek k uspokojení nestačilo. Takže téhož dne večer, asi o půl desáté, zašel do herny Meloun, usadil se ke stolku, znalecky obezřetným pohledem ocenil, že je jediným hostem a barmanka jediným zástupcem personálu. Mimochodem, z Karlovarské to neměl do Melounu daleko, tahle herna je taky na „šestce“, přesně řečeno na Bělohorské ulici.

Objednal si kávu a zatímco ji šestadvacetiletá Eva Hanišová začala chystat, vstal a předstíraje, že obhlíží automaty podél stěn, došel až k barpultu, prosmykl se za něj a bez dalších průtahů vytáhl odněkud kudlu.

„Dej sem prachy,“ vyzval ženu před sebou, která to s ním zkusila po dobrém, snažila se ho zklidnit a úmysl mu vymluvit, ale s čepelí pod krkem toho rychle nechala. Zákazníkovi podala zpod pultu číšnickou kasírtašku, on ji sebral a měl se k odchodu. Ještě v lokále však, u dveří, zkontroloval, jestli ho nepodfoukla, jestli jsou v kasírce opravdu peníze, a pak zmizel v šeru ulice. Druhá akce mu vynesla víc, 25 833 korun.

„Měl červené boty,“ vyhrkla barmanka, když se z ní snažili vymámit popis pachatele, „všimla jsem si jich, když odcházel, u dveří – přímo svítily!“

● ● ●

Pachatel zřejmě soudil, že železo dlužno kout, dokud je žhavé, anebo že když má člověk štěstí, nutno si ho užít. Už den nato byl totiž opět v ulicích a v akci. A dokonce si přivstal!

Už v deset dopoledne totiž vstoupil do herny jménem Fík v ulici Komunardů v Praze 7 muž asi pětadvacetiletý, vysoký zhruba 175 centimetrů, štíhlý až hubený, s tmavohnědými, ale už řídnoucími vlasy. Barmanka si povšimla, že host má už čelní kouty a taky na temeni patrně kolečko. Co mu začínalo chybět na hlavě, to si vynahradil na bradě: buď se zapomněl už pár dní oholit, nebo si zakládal plnovous, neuspořádaný, rezavě hnědý.

„Dost zpustlý vzhled, vypadal na feťáka,“ vypověděla o něco později barmanka.

O feťácích věděla svoje, nedaleko odsud mají „hnízdo“, takřečenou šlehárnou, kam si chodí měnit stříkačky a poflakuji se pak po okolí, i do heren zabrousí.

Host Anitu Berkovou, dvaadvacetiletou, požádal o rozměnění stokoruny za drobné

Pak už neváhal ani vteřinu a měl se čile k odchodu. Odnášel sice pakatel, 3 124 korun, ale toho dne se už bilanci vylepšit nepokusil.

● ● ●

Nazítí, asi o půl čtvrté odpoledne, přišel mladík odpovídajícího popisu do herny jménem Dante v ulici Dukelských hrdinů v Praze 7. Poručil si kávu a ledva se barmanka soustředila na její přípravu, vstoupil za ní do kuchyňky. Mlčel, ale třímal nůž asi dvacet centimetrů dlouhý.

„A teď mi dej kasírku a všechno bude dobré, řekl potom,“ vypověděla dvacetiletá Zuzana Holoubková.

Vyděsila se k smrti, ale navzdory tomu se pokusila lupiče obelstít – a podařilo se jí to!

„Řekla jsem mu, že prachy u sebe nemám, že je míváme v zásuvce za barem. A on chtěl od ní klíče, já mu je podala a řekla jsem, ať se tam podívá, ale že tam beztak zatím žádné nejsou. Že je šéf odnesl! A ať se klidně podívá i do trezoru!“

Lupič ji popadl za loket, smýkl s ní před bar, a pak najednou zastrčil nůž za opasek a z podniku utekl. Snad dostal strach, že někdo přichází. Dívka v podstatě potvrdila jeho popis, všimla si jeho tichého, skoro apatického vystupování, jež divně kontrastovalo s ozbrojeným pokusem loupeže. A neušly jí červené boty na mladíkových nohách.

● ● ●

To už byla série tří loupeží a jednoho pokusu v pouhých třech dnech na poměrně nevelkém území Prahy 6 a 7, jež obě spadají do policejního obvodu Praha I. Jde o rušnou oblast, ale taková série není ani tady v centru velkoměsta zrovna běžná, takže kriminálka měla poplach. A pachatel, jako by tušil, že v ulicích je mnoho zvědavých očí, dal pár dní pokoj. Přesídlil: jal se navštívovat se stejnou metodou – objednávka kávy, šup za pult a nůž pod krk – také herny a erotické prodejny v jiných částech Prahy, v centru i v odlehlých končinách. Dokonaných loupeží přibýva-

lo a kriminalisté ze všech čtyř velkých pražských obvodů se záhy domluvili, že zřejmě jde o jednoho a téhož pachatele. Červené sportovní střevíce jsou opravdu výrazný markant! A tak se rozjela celopražská spolupráce, jaká nebývá vždycky obvyklá.

V jedné z heren, kde muž v červených botách loupil, se pachatel navíc dostal do záběru bezpečnostní kamery. Jeho tvář se vzápětí objevila v televizi. A pár lidí, co dotyčného poznali, se ozvalo... Nicméně peníze jsou potřeba a náš muž opět udeřil!

V herně OKO na Bělohorské si mladík objednal kávu a pak namířil barmance do obličeje rozprašovač s nervovým plynem. Nemohl asi dospat: bylo teprve osm minut před devátou ráno. Dostal kasírku s necelými sedmi tisícovkami a zmizel v pouličním ruchu.

Asi dva týdny nato se vydal do Holešovic a na ulici Komunardů, kde už jednou účinkoval, navštívil pro změnu hernu Pohoda. Postup jako obyčejně: objednal si kávu, pak se dostal za barmankou za pult a kuchyňský nůž, který držel v levačce, namířil na její břicho.

„Kasírku, a honem,“ houkl.

Vydělal deset tisíc a vytratil se. Jenže to už kriminálka věděla skoro s jistotou, o koho se jedná. Neměla s ním taky co činit poprvé. A tak byl už o pár dní později zadržen a vyslýchan, coby narkoman si začal stěžovat na abstinenci příznaků a musel být tedy předán do péče detoxikační stanice. Už den nato ho z Bohnic propustili, komisař ho obvinil z trestného činu loupeže a pachatel – říkejme mu třeba Vladimír Hudec – se docela spontánně rozpovídal. Nakonec se ukázalo, že má na kontě přes třicet loupeží a škoda činí statisíce. Mimochodem, své oblíbené červené boty měl i v tu chvíli na nohou...

Soud k němu nebyl nikterak shovívavý. Dvanáct let se ve vězení dost nemile táhne...

Jan J. VANĚK
Ilustrační foto Václav ŠEBEK

a o kávu. Dostalo se mu oběho a on pak asi deset minut hrál soustředěně na automatech. Když stovku spolykaly stroje, došel k pultu a vklouzl za něj.

„To už držel v ruce nůž s čepelí dlouhou tak patnáct čísel,“ vypovídala o půl hodiny později barmanka a hlas se jí třásl. „Pořád se ke mně blížil a šel z něj strach...“

Výhrůžně pronesl: „Dej sem peníze, nebo se něco stane!“

A když se hned nehýbala, tak jí poručil, aby mu otevřela šuplík, a sám z něj vylovil kasírtašku. A nepohrdl ani kovovým zásobníkem na mince.

Sestavený identikit, který také napomohl k vypátrání podezřelého muže

Portrét obviněného muže ze slovenské Nitry

Jedním z konspirativních prostředků ukrytých v tašce byla tato paruka

Akce „ROLA“

Když se koncem září 2006 objevila v oddělení ztrát a nálezů brněnského magistrátu hnědá cestovní taška, nikdo ještě netušil, že její obsah se stane podnětem ke vzniku prvního společného mezinárodního vyšetřovacího týmu specialistů na organizovaný zločin v ČR a SR.

Detektivové ÚOOZ se případem pod krycím názvem „ROLA“ začali zabývat v březnu roku 2007, okamžitě poté, co podezřelý obsah objevili úředníci magistrátu. Taška obsahovala kromě různých druhů oblečení a konspirativních prostředků, jako byla např. paruka, barvivo na vlasy, latexové rukavice, kabát, čepice a další, rovněž kufřík s výbušninou. Konkrétně se jednalo o téměř 6,5 kg průmyslové trhaviny DANUBIT, pět průmyslových roznětek a další materiál sloužící k iniciaci trhaviny. Rozbušky byly napojeny na mobilní telefon, který však neobsahoval SIM kartu ani baterii. Podle znaleckých posudků by případná exploze měla pro osoby pohybující se v okruhu 300 až 400 metrů od epicentra smrtící účinek.

V průběhu šetření bylo zjištěno, že tašku uložil neznámý muž již v dubnu 2006 do úschovny zavazadel brněnského hlavního nádraží. Minimálně ve čtyřech případech pak úschovnu znovu navštívil, tašku vyzvedl, zkontroloval její obsah, zaplatil úschovné a uložil ji zpět do úschovny. Naposledy si takto obsah tašky zkontroloval v srpnu 2006. Poté se již k vyzvednutí nebo kontrole tašky nedostavil. Vzhledem k režimu úschovny putovalo později bezprizorní zavazadlo na oddělení ztrát a nálezů brněnského magistrátu. Tam byla taška doručena koncem září 2006. Ani na magistrátu se o zavazadlo nikdo nepřihlásil, a proto byla taška po uplynutí stanovené lhůty v březnu 2007 otevřena, byl zjištěn její obsah a vše bylo ohlášeno Policii ČR.

Detektivové ÚOOZ okamžitě zahájili rozsáhlé operativní šetření. V první jeho fázi čítala síť možných podezřelých cca sedmdesát tisíc osob. Vylučovací metodou se jejich počet postupně zužoval přes necelé tři tisíce na zhruba osm set osob. Během

Vedle paruky se v tašce nacházela i čepice

rozsáhlého vyšetřování byla kromě dalších úkonů vypracována řada odborných expertiz v Kriminallistickém ústavu Praha, byla provedena analýza tisíců úschovných lístků a vyslechnuty byly stovky osob. Ve zprvu velmi rozsáhlé síti podezřelých nakonec zůstali dva občané Slovenské republiky. Vzhledem k tomu, že bylo třeba na území SR provést řadu úkonů trestního řízení, byla na základě novelizovaného trestního řádu v lednu loňského roku sepsána smlouva mezi Nejvyšším státním zastupitelstvím ČR a Generální prokuraturou SR, která umožnila vznik historicky prvního společného mezinárodního vyšetřovacího týmu. Ten pak v polovině roku 2008 za jediného důvodně podezřelého označil devětatřicetiletého muže z Nitry, který byl následně na základě přímých i nepřímých důkazů obviněn. Poté, co bylo podezřelému obvinění sděleno, odmítl vypovídat. Tajemstvím obestřen tak zatím zůstává jak motiv jeho jednání, tak i to, komu byla výbušnina určena a k čemu měla být případně použita.

ÚOOZ proto žádá občany o spolupráci. Pokud by mohl někdo poskytnout jakékoliv informace o pohybu podezřelého v průběhu první poloviny roku 2006 či věcech, které byly nalezeny v tašce, ať se obrátí na kteroukoli policejní služebnu či kontaktuje policii na lince 158.

Obviněný muž se v současné době nachází na území Slovenské republiky a je stíhán na svobodě.

NESMAZATELNÁ STOPA

Koncem roku slavila Národní protidrogová centrála služby kriminální policie 17. výročí založení. Naposledy s ředitelem vrchním radou plk. JUDr. Jiřím Komorousem. Zakladatelská a vůdčí osobnost útvaru, který si postupně vydobyl jednu z nejuznávanějších pozic v rámci Policie ČR, v těchto dnech s policejní službou končí.

K patřičnému vyjádření díky a uznání za dlouhá léta odváděnou práci by to chtělo prostor na vědeckou studii. Zásluhy velkého „protidrogového četníka“ ve svobodných společenských časech jsou nepochybné a odborníci na dané téma se k nim jistě budou v blízké budoucnosti mnohokrát vracet.

Nešlo přitom pouze o systematický boj vysoce specializované, profesionální a morálně neotřesitelné jednotky. Jiří Komorous – a celá NPC – se věčně potýkal nejen s kriminálním prostředím kolem nelegálního obchodu s psychotropními a omamnými látkami, nejednou zápolil se scestnými stanovisky médií, nebo i s nezřídkým nepochopením drogového nebezpečí zejména pro mladší generace naší společnosti, a to i ze strany politických představitelů či reprezentantů odborné veřejnosti.

Na dokreslenou zveřejňujeme jednu z jeho posledních „osvětových“ reakcí z pozice bojovníka v uniformě:

**Otevřený dopis
p. KOMÁRKOVÍ
z Mladé fronty Dnes**

Jak je to s „vědeckými fakty“ pana K.

Komentátor MF DNES Komárek v MF DNES ze dne 8. 10. 2008 na straně A 11 ve stati „KOMOROUS odchází. Byl hrdina nebo lump?“ se „zasvěceně“ pouští jak do „hodnocení“ mé práce a Národní protidrogové centrály, ale zejména hodnotí „odborné“ postupy a názory vůči drogám.

Nehodlám vůbec polemizovat s výpody Komárkovými, týkajícími se mé osoby. To jest pod mou úroveň!

Ale, co pokládám za důležité, je reakce na jeho teze, že mé přesvědčení „... není zlomitelné ani vědeckými fakty o tom, že marihuana je méně škodlivá než tolerované drogy, tedy cigarety a alkohol. Ani dobrou zkušeností zemí, které vůči měkkým drogám zvolily i měkký přístup...“.

Jak to tedy s těmi Komárkovými „vědeckými fakty“ a „dobrou zkušeností zemí“ skutečně je, dokládá informace z konference CEPOL – Boj proti drogám ve dnech 12.–14. 10. 2008 v Athénách:

„Zajímavou informaci poskytl i prezentace zástupce Europolu pana Ulricha Gundlacha. Ten mimo jiné uvedl, že v nejbližších dvou až třech letech lze očekávat v Nizozemsku poměrně dramatickou změnu politiky vůči konopí. Četné signály o potížích způsobených masivní nelegální výrobou konopí zejména hydroponickou cestou, včetně zvýšeného a dosud neprozkoumaného rizika užívání drogy s výrazně vyšším obsahem THC (až do 30%) si vynutily, že ministr sprá-

„Na odchodnou“ dostal Jiří Komorous osobní dárek od policejního prezidenta

vednosti, který je v Nizozemsku za policii odpovědný, dal úkol příslušným policejním funkcionářům, aby připravili programy zaměřené na změnu názorů veřejnosti na konopí ve smyslu zvýšení represe. Ukazuje se například, že se masově nedodržují současná pravidla pro činnost takzvaných coffee shopů ze strany jejich majitelů. Neodpovídající zisky vykazují i obchodníci se zahradní technikou a technologií, kteří ve skutečnosti obchodují s vybavením hydroponických pěstíren konopí. Zmínují se i nezanedbatelné škody na životním prostředí působené průmyslovým charakterem hydroponického pěstování. Dá se říci, že objemem nelegální výroba konopí v Nizozemsku převyšuje například tradiční odvětví pěstování květin. Vše tedy nasvědčuje tomu, že v následujících letech bude nizozemská vláda od vysoce tolerantní politiky vůči konopí pod tlakem reality ustupovat. Europol na základě návrhů členských zemí, mimo jiné i Německa, v současnosti intenzivně zkoumá možnost zahájení vlastního programu zaměřeného na pěstování konopí, včetně hydroponických pěstíren. Doposud se Europol v souladu s všeobecným tolerančním trendem vůči konopí těmito otázkami aktivně nezabýval. V tomto světle se tedy současná snaha českých vládních orgánů a zákonodárců o změkčení trestní odpovědnosti za pěstování konopí v rekodifikaci českého trestního zákona zdá být přinejmenším poněkud zpozdilou a neodpovídající i soudobým trendům vývoje.“

Opět se tedy ptám. Po kolikáté již. Proč a v čí prospěch se uvádějí a prezentují v MF DNES nepravdivé a zkrslující informace týkající se drog, evidentně neodpovídající reálné skutečnosti a opravdu vědeckým zjištěním prezentovaným na odborných mezinárodních fórech?

**Plk. JUDr. Jiří KOMOROUS,
ředitel
Policie České republiky
Národní protidrogová centrála
Služby kriminální policie
a vyšetřování**

Redakce časopisu Policista přeje dr. Komorousovi zdraví, pohodu a osobní úspěchy v dalším životě. Stejně jako – v zájmu jednoho každého z nás – neutuchající síly k novým vydařeným střetům s drogovými jedy, byť z „civilních pozic“...

**Připravil Jaroslav KOPIC
Foto Jiří NOVÁK**

doktorka.cz
o zdraví a kráse

Hlavní stránka | Nemoci | Recepty | Katalog vitamínů | Poradny | Diskuse | Obchod

RUBRIKY
Bylinky
Cestování
Diety
Drogy
Duchovno
Hubnutí
Kosmetika
Napsal život
Psychologie
Rodina a děti
Sex a vztahy
Vitamíny
Zdraví
Zdravá výživa
Zdravý domov
Zdravý pohyb
Zvířátka
Archiv článků
Zajímavé odkazy

POSÍLÁNÍ NOVINEK

Chůze je nejučinnější na vysoký krevní tlak

Kde jste: [Hlavní stránka](#) >> [Zdravý pohyb](#)

1. 7. 2008. *Půlhodinová procházka je podle vědců canterburské Christ Church University nejučinnější činností, která pomáhá snižovat vysoký krevní tlak. Vědci, kteří zveřejnili výsledky svého bádání na konferenci amerického sdružení pro sportovní medicínu, tvrdí, že delší procházka nebo zvýšená intenzita chůze nepřinesou ve vztahu k tlaku žádný další zlepšení.*

Podle týmu Andrewa Scotta závěry jejich výzkumu podporují obecné doporučení, že dospělí zdraví lidé mají alespoň pět dnů v týdnu půl hodiny věnovat umírněné fyzické činnosti. "Samozřejmě, pokud chtějí ještě třeba snížit váhu, mohou chodit nebo cvičit déle, ale to už nebude mít žádný vliv na snížení krevního tlaku," řekl Scott.

reklama
STUDENT | AGENCY |
Letenka
Washington
za 1 881 Kč
+ poplatky 7 350 Kč, tam i z

WWW.KOUŘENÍ.BIZ

METODY JAK PŘESTAT KOUŘIT

- > JAK PŘESTAT KOUŘIT
- > PROČ NEKOUŘIT
- > JAK SI ZNOVU NEZAPÁLIT
- > ZÁVISLOST NA NIKOTINU
- > TEST ZÁVISLOSTI
- > ABSTINENČNÍ PŘÍZNAKY

NAŠLI JSME PRO VÁS NA INTERNETU

13

Král je mrtev – ať žije král! Silvestrovské veselí a bouřlivé novoroční ohňostroje už máme za sebou, píšeme nový letopočet 2009. Není tak magický jako ten předchozí s osmičkou na konci, ale o události příjemné i dramatické určitě ani letos nebude nouze. Když už jsme u toho letopočtu: víte, že ten „náš“ (2009) není zdaleka jediný? V různých historických obdobích, v různých částech světa a v různých náboženstvích se udával a udává letopočet i zcela odlišný. Podstatné je, od jaké události se začal počítat.

Porozhlédněme se po historii kalendářů. V závorce je uvedeno, jaký rok odpovídá v daném letopočtu letošního roku 2009. K neznámějším historickým kalendářům patří např.

- * juliánský (2009, předchůdce našeho současného)
- * revoluční (217, začínal rokem vyhlášení první francouzské republiky, byl zaveden v době jakobínské diktatury)
- * mayský (začínal rokem 3114 př. n. l. komplikovaný cyklus počítání je zcela odlišný od našeho)
- * čínský (komplikovaný šedesátiletý cyklus)

V současnosti se ve většině zemí používá gregoriánský kalendář (2009, u nás byl zaveden v roce 1582). Dalšími kalendáři jsou např.

- * pravoslavný (2009, liší se od gregoriánského o 13 dní, a proto se pravoslavné Vánoce slaví až po Novém roce),
- * islámský (1430, začíná rokem 622)
- * židovský (5769, začíná rokem údajného stvoření světa podle Bible)

I z tohoto velmi stručného přehledu je zřejmé, že vyznat se v kalendářních datech různých civilizací není zrovna snadné. Chcete-li vědět víc, obraťte se na internetové encyklopedie. Mimo tuto „klasiku“ nabízíme ještě dva zajímavé zdroje:

Na stránce www.calendar.sk najdete kalendářní údaje o libovolném datu. Nejprve zvolte jednu z 12 jazykových mutací (zajistě češtinu) a pak vyberte mezi několika desítkami kalendářů. V dolní části obrazovky se objeví kompletní kalendář na příslušný rok, případně doplněný i dalšími podrobnostmi. Kromě aktuálního roku můžete ve velkém rozmezí zvolit i jiné roky.

Pokud vám nejde o studium různých letopočtů, ale o spíše o praktické využití, zvolte stránku kalendar.beda.cz. Několika kliknutími si můžete vytvořit a vytisknout přehledný kalendář na libovolný měsíc (rok, týden, den) pro roky 2001 až 2020. V různých variantách se zobrazují dny v týdnu, jmeniny, svátky, velikonoce, začátek a konec letního času, východ a západ Slunce i Měsíce.

Postup je snadný: z nabídky zvolíte typ kalendáře a rok a upřesníte své další požadavky zaškrtnutím příslušných políček.

Chcete-li mít kalendář obrázkový, musíte si předem připravit fotografie vhodného rozměru. Je-li vše hotovo, stisknete tlačítko „Vytvořit kalendář“. Na obrazovce se zobrazí náhled kalendáře a je-li vše podle vašich představ, dáte pokyn k tisku (ikona tiskárny). Kromě klasických kalendářů jsou v nabídce i různé speciality – plánovací kalendář, kondiciogram nebo kalkulačka pro výpočet rozdílu mezi dvěma daty.

Začátek roku se vyznačuje také tím, že si dáváme různá bohubilá předsevzetí. Někdo chce přestat kouřit, jiný začít pravidelně cvičit a nechybí ani slib, že se budeme pilně učit cizím jazykům. I když značná část předsevzetí po čase zůstane zapomenuta (a vrátí se až se začátkem dalšího roku), budme optimisté a obraťme se s důvěrou na internet.

Kouření je zlovyk, který nejen poškozuje zdraví kuřáka i jeho okolí, ale také „leze do peněz“. Vždyť při pravidelných deseti cigaretách denně se prokouří ročně kolem 15 000 Kč! Chcete-li upřímně přestat, hledejte pomoc třeba na stránce:

www.koureni.biz.

Články jsou na ní uspořádány do šesti sekcí: Jak přestat kouřit, Proč nekouřit, Jak si znovu nezapálit, Závislost na nikotinu, Test závislosti,

Abstinenční příznaky. Také portál:

www.sportvital.cz

nabízí plno rad a informací: problematice je věnována zvláštní sekce „Kouření a zdraví“ v oddílu Zdraví.

Ani potenciální pravidelné cvičence a sportovce internet nezklamе. Ze široké nabídky jsme pro vás vybrali dvě ukázky: první je součástí populárního serveru www.doktorka.cz, kde stačí kliknout na rubriku „Zdravý pohyb“. Jistě si vezmete ponaučení z článků Chůze je nejučinnější na vysoký krevní tlak, Zvláštní cviky pro problematické oblasti apod. Některé články jsou doplněny instruktážními kresbami a fotografiemi, jiné shrnují zásady a odkazují na podrobnosti v jiných člancích. Při listování rubrikou nezapomeňte, že všechny články v rubrice se zobrazí teprve po kliknutí na stejnojmenný odkaz úplně v dolní části stránky.

Na závěr v rámci novoročních předsevzetí navštívíme stránku:

5tibetanu.webzdarma.cz.

V úvodu se sice zdůrazňuje, že „...Pět Tibeťanů je jogistický systém, který se týká nejrůznějších oblastí našeho zdraví. Je to cesta člověka k jeho vlastní podstatě, moudrosti a duchovní síle...“ Na své si však přijdou i ti z nás, kteří nejsou nějak zvlášť duchovně založeni. Dále se totiž píše: „I když zůstanete čistě u fyzického provádění cviků, regeneruje se celé vaše tělo, zajistí se zdraví, kondice a lépe zvládnete problémy a trápení každodenního života... Neočekávejte však velké zázraky hned ze začátku – trvá zhruba tři měsíce, než se dostaví očekávané účinky.“ Jednotlivé cviky nejsou nijak komplikované ani fyzicky náročné. V textu jsou pečlivě popsány, zdůrazněny možné chyby při cvičení a uvedeny účinky na lidský organismus.

Jaroslav KUSALA

ním stanovišti byl kamion zvážen a řidič obdržel protokol o kontrole. To bylo pouze jedno z několika stanovišť na severu – během dvou dnů vyjelo do terénu 57 hlídek cizinecké policie.

Němečtí kolegové doplnili policisty z ICP Chomutov a tržnice před bývalým hraničním přechodem Mníšek prožila cizinecký průvan. Celkem bylo kontrolováno 1 498 cizinců, z toho 806 osob ze třetích zemí. Do cizinecké léčky padlo 321 vozidel, pozornost byla věnována především drogám a dovozu plagiátů do tržnic. Pro porušení pobytového zákona bylo blokově řešeno 95 cizinců (závady v dokladech, pojištění). Dva Ukrajinci byli zadrženi a následovalo správné vyhoštění. Momentálně zpytují svědomí v ZZC Bělá Jezová. Dva cizinci

byli zadrženi na základě celostátního pátrání. O jednoho delikventa projevili ihned zájem v Pardubicích, druhý skončil na SKPV Ústí nad Labem s podezřením ze spáchání tr. činu pohlavního zneužívání. Dokumentovány byly tři trestné činy cizinců.

Soudci v České Lípě byl předán státní příslušník Moldávie, který se prokazoval cizinecké policii falešným osobním dokladem. Na území ČR se zdržoval neoprávněně, protože mu bylo předáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Cizinec se dopustil tr. činu „Padělání a pozměňování veřejné listiny, a Maření výkonu úředního rozhodnutí.“ Policisté prošli celkem 41 ubytoven a získané nové poznatky budou využity k dalším akcím, třeba s celníky nebo pracovníky ČOI.

Česká republika je skutečně krásná a láká tisíce zahraničních hostů. Ti slušní a poctiví naleznou pohádkový ráj. Spekulanti a falešní hráči narazí na připravenou cizineckou policii.

„POBYT“ na severu

Kdo si myslí, že do Čech cestují všichni cizinci pouze za turistikou, musí být značně zklaman zjištěním, že v každém kraji se tiše šeptá o propojení vietnamských prodejců s prodejci marihuany, že prodej trpaslíků už netáhne zahraniční hosty. Praha je plná cizokrajných spekulantů a sever není výjimkou.

Kontroly cizinecké policie na nádraží v Děčíně zjistily, že ve vlacích cestují někteří cizinci bez dokladů a vysvětlují tento nový trend odkazem na všemocný Schengen. Jindy nám třeba kolegové ze SRN v rámci readmisních dohod slavnostně předají Vietnamce, který řídil kamion bez řidičáku, nebo se na scéně objeví falešné nigerijské pasy. V Ústí nad Labem na ulici stojí opálený Senegalec a při oslovení policistou spolyká všechno, co má v kapsách. Následně zdravotní potíže v nemocnici doprovází seznam drog a návykových látek.

Cizinci jezdí do Čech z Afriky, aby fingovaným sňatkem rozšířili vízovou sbírku o tu nejžádanější – schengenskou. Volný pohyb po Evropě tihle dobrodruzi přímo milují. Na okurkových plantážích v Chomutově pracují v drsných podmínkách Rumuni, Bulhaři, Maďaři a zajímavou firmu vlastní občan SRN. Ten barevný guláš musí také někdy někdo ochutnat, proto byla na podzim minulého roku vyhlášena pro celou republiku cizinecká akce pod názvem „POBYT“.

Akce demonstrovala moderní techniku na kontrolním místě v Rumburku, kde vedle sebe pracovaly speciální týmy policistů a celníků. Nejprve obešel kamion policejní psův s vycvičeným psem na drogy. Následoval přejezd do prostoru, kterému vévodil velký nákladní rámový rentgen, tam byly prověřeny veškeré konstrukční dutiny a náklad. Doklady řidiče byly předány ke kontrole do mobilní policejní laboratoře (schengenbus), kde policista ověřil pravost a platnost víz. Na posled-

Policejní solidarita jako vyšší princip uniformy

Začalo to v září aktivitou policistů ICP Rumburk. Dobrá parta dala do éteru nabídku na společný vodácký zájezd do Rakouska. Nahodilí diváci vnímají luxusní autobus a nadšení raftařů, kteří se těšili na první dobrodružství v peřejích řeky Salsy. Návrat však nebyl tak veselý.

Jedna z policistek ICP Rumburk si poranila na říčním břehu kolenní vazy a místo domů za dcerou putovala na operační sál do nemocnice v Ústí nad Labem. Po několika dnech se dovídáme šokující informaci. Policistka nepřežila běžnou operaci a zemřela na embolii. Samoživitelka bydlící s dospívající dcerou v panelovém bytě v Rumburku se nestacila rozloučit. Ten nahoře ji vystavil účet za 43 let lidského rozjímání. Tady by mohl končit ponurý příběh plný slz a zklamání.

V realu má však nevídané pokračování. Zástupkyně vedoucího ICP npor. Mgr. Ilona Trojanová s podporou vedení ObŘSCP Ústí nad Labem oslovuje celou „policejní cizineckou rodinu“ v republice a prosí o solidární pomoc pro sedmnáctiletou Terezku (*na snímku vlevo dole*). Šokovaná dívka přebírá osobní věci na ICP a dlouho nemůže pochopit, co se vlastně stalo. Poslední maminičinu uniformu něžně hladí se slzami v očích a nikdo nemá sílu to komentovat. Vždy usměvavá šikovná dívčina by chtěla studovat psychologii. Má talent na literaturu, zajímá se o film. Máma by z ní měla radost.

Dne 4. 10. 2008 ji bylo osmnáct a skupinka kolem paní Trojanové jí předává symbolický dárek. Hodinky. „Čas se nezastaví, musíš bojovat Terko!“ zašeptá sympatická tvář a pohladí ji po vlasech. Ze všech ObŘSCP v republice přicházejí povzbudivé zprávy a směřují na konto dívenky. Začalo to v Rumburku, přes ObŘSCP Ústí nad Labem, Ostravu, České Budějovice, Plzeň, Hradec Králové, Brno. Poslední vklad přichází z Prahy. Projev policejní a lidské solidarity přesahuje 220 000 korun. Slůvko „nikdy“ nabývá na významu především u oné dívenky, která tolik toužila pochubit se mamince maturitním vysvědčením a přihláškou na VŠ. Osud byl krutý a řádně zkomplikoval její život. Třesoucí ruku podává gratulantům a šeptá „děkuji, děkuji, z celého srdce, všem“.

Není tak časté, aby resortní policejní časopis plnil roli prostředníka v podobných příbězích. I my v Ústí nad Labem kolem plk. Mgr. Zemana se připojujeme s poděkováním všem, co mají srdce na pravém místě. Bylo jich skutečně hodně. Poděkování patří kolektivu ICP Rumburk a především npor. Mgr. Trojanové.

Denní tisk nemá rád kladné policejní hrdiny, ale nám stačí poznání, že dobrý člověk ještě žije.

Připravil Miroslav VLACH
Foto
npor. Mgr. Ilona TROJANOVÁ

Sídlo obvodůáků (hranol ve středu snímku v pozadí) má tady takticky blízko všude – po železnici i „do světa“

Pěkně se mějte
v tom našem

MEJTĚ

Za úsvitu dějin české kotliny – přímo v počátcích její státnosti – se děly dost ošklivé věci. Vlastně již tenkrát to byla kriminální činnost nejostřejšího stříhu.

Tak například: Uprostřed tehdejšího rozvíjejícího se knížectví kdesi na Levém Hradci vyvraždil rod Přemyslovců soupeře Slavníkovce. K aktivní – rekněme politické – spolupráci přizval reprezentaci Vršovců. Ti pak získali pod vlastní kontrolu východní končiny země, především obchodní stezky v těch končinách.

Proslavená přemyslovská dynastie se následně mocenským pomocníkům odvděčila vpádem na hradiště Vratislav (dnes Vraclav na dohled od Vysokého Mýta) a poučena drobnými neúspěchy při vyhlazování Slavníkovců smetla Vršovce roku 1108 (zajímavé osmičky máme v historii opravdu snad ve všech dobách – pozn. red.) bez pardonu po poslední nemluvně. Samotné sídlo lehlo popelem a přilehlé podhradí s obyvatelstvem šlo předčasné na věčnost taktéž!

To pro jistotu. Co kdyby se později chtěli na nějaká práva dobývat případní levobočci (přesto snad jedna neurozená krasavice spasila život, i s plodem vrchnostenské lásky pod srdcem, zachránila se uvnitř krbu – leč to je jiná, nepříliš podložená, „mouřeninská“ – či přímo černinská – záležitost)...

Jde-li ovšem v současnosti centrem královského věnného města Vysoké Mýto víceméně náhodná návštěva či přímo turistický host, musí podlehnout dojmů, že je skoro v pohádkových kulisách. Zvláště po setmění vystupuje na jednom z největších čtvercových náměstí v České republice a v jeho těsném okolí na tmavém pozadí oblohy na tučet významných, podmanivých, většinou krásně zrestaurovaných – za večerů „lampionově“ nasvícených – budov a objektů.

A co se kriminality těchto dnů v jedinečném, historicky vzácném i k němu úředně přilehlém prostředí týče, zřejmě nic pozoruhodně výjimečného. Strasti a bolesti a úkoly pro strážce zákona jako v drtivém normálu života kolem nás.

Alespoň podle prvních vět dvojice šéfů Obvodního oddělení Policie ČR ve Vysokém Mýtu najisto.

Od zlodějů velocipedů k Sněhulákům

Převažujícím prvkem naší práce jsou všední rutinní úkoly a mezi nimi hlavně řešení toho, čemu říkáme drobné krádeže, vypovídá před novináři npor. Miroslav Hlavatý (35

Velitelský tandem vysokomýtského Obvodního oddělení Policie ČR vedoucí npor. Miroslav Hlavatý a jeho zástupce npor. Bc. Filip Strašák (vlevo) jsou zaujatí nejen policejním posláním, nezapřou ani „slabost“ pro krásu a historii jejich rajonu...

A tohle je sv. Mikuláš ve Vraclavi – uvnitř jsou „galerijně“ umístěny dřevěné barevné barokní plastiky (v životních velikostech) z křížové cesty na poutní vrch Hedeč u Králík, pod kostelem vyvěrá léčivá „diamantová“ voda (dostali jsme demizon, nekazila se týdný, evidentně omlazovala...) a konečně vpravo mimo záběr lze navštívit unikátní dřevěnou poustevnu se zvoničkou – někdejší filozof z ní dosud nabádá, abychom nepodléhali úpírům (stresům, závistem, počítačovým hrátkám, reklamě, povrchnosti...), kteří neúnavně – i v nejživějším dnešku – ohrožují náš čas i to zdraví!

let v policejní službě, zkušenosti z práce na okresním operačním středisku i na Operačním oddělení Policejního prezidia s výjezdem na

od chvíle, kdy se dá mobilní telefon zablokovat, si zloděj moc nepomůže – ať je to dítě nebo jinde než ve škole dospělý pachatel. Navíc díky IMEI číslu lze přístroj a jeho pohyb sledovat, takže celkem hodně případů bývá rychle uzavřeno.

Pro sociálně slabší občany radnice města dlouhodobě podporuje část předměstí – lidově zvanou Farma, obyvatelé nám při exkurzi skoro nazlobeně vyčítali, že u jednoho vchodu stále visí logo charity, „to sem nepatří, vždyť většina chlapů robí!“

Dalším hitem jsou jízdní kola kradená vloupáním do sklepních kójí v činžovních domech, v jiných budovách i volně po městě. Pomocí bezpečnostní kamery pekařství Nopek se nezávno podařilo chytit a usvědčit jednoho lapku. Po zadržení tvrdil, že jízdní prostředek koupil výhodně od neznámého Roma. Když se mu ovšem přehrál „dokumentární film“, nebylo dál o čem debatovat. V současnosti je bezdomovec, potulný zlodějíček ve výkonu trestu – a město i strážci pořádku v něm se ho na čas zbavili.

Méně závažná kriminalita přechází samosebou někdy k násilnějším formám a obvodáci pak spolupracují s vyšetřovateli, s kriminálkou. Přibývá třeba asistencí u kauz domácího násilí.

Měli jsme i neobvyklý případ ubližování mezi hodně starými lidmi, přidává se do vyprávění npor. Filip Strašák (s desetiletým „odkroucené“ služby – a věrně ve Vysokém Mýtě, víceletý zástupce vedoucích, trvalým bydlíštěm v sousední Chocni, odkud dojíždí akčně na šlapacím stroji, patriot pyšný na regionální kulturně historické a přírodní pozoruhodnosti, fanda počítačových vymožeností – hlavně těch využívaných policií...).

Třiaosmdesátiletý děda dlouze, aspoň po dvacet let, omezoval a šikanoval o osm let mladší manželku. Nebylo to přímo fyzické násilí, ale zacházel s ní jako ve středověku, naprosto nikam ji nepouštěl, nic jí nedovoloval. Rodinní příslušníci to začali tušit a přišli

Prap. Jana Šedová zrovna slouží „na recepci“, v terénu – obzvláště mezi mládeží – se však pohybuje rovněž velmi často

metodické a kontrolní akce po celé republice, vysokomýtský rodák, teď druhým rokem vedoucí obvodního oddělení, člen radniční dopravní komise, zahrádkář...).

Sem patří zejména krádeže mobilů, velice často mezi školními dětmi. Dneska má telefon velká řada školáků už v prvních třídách obecné školy – a ti, jak se říká slabší, co je nemají, chtějí samozřejmě novodobou vymoženost také vlastnit, leckdy za každou cenu. Naštěstí

si na policejní úřadovnu pro pomoc. Odkázali jsme je k odborníkům – do intervenčního centra.

Celé to vlastně bylo dost paradoxní. Násilník neskončil úředním vykááním z domu, příbuzní naopak babičku vzali jinam, kde si začala konečně užívat pohodu normálního života – jako po dlouhé době opět svobodný člověk. Obvykle se mladí snaží tlačit na usmíření rodičů, tady děti pochopily, co se v soukromí pokročilých seniorů odehrává, a postarali se o to, aby partneri – přestože v tak pozeňnaném věku – šli od sebe.

I na odebrání dětí – jasně vyjádřeno – z komplikované domácnosti se policejní obvodáci podíleli. Hlava rodiny, pan inženýr, odjel kamsi do asijského světa, snad do Tibetu a vrátil se naplněn zvláštní náboženskou vírou. Se všemi nejbližšími vstoupil do sekty, která čekala konec světa. Jenom ti čistí prý přežijí, proto chodili celí v bílém. Sněhuláci. A paní z toho měla problémy, léčila se na psychiatrii. Doma to fungovalo sotva jako v běžných rodinách, otec se sice snažil, ale sociální pracovníci rozhodli o umístění starších dětí do ústavu. Jenom to nejmladší zůstávalo v rodinném hnízdě. Pak si manželský pár zvolil společný odchod ze života. Těžko chápané myšlenkové pochody nadprůměrně vzdělaných lidí završila nejčernější partnerská tragédie, našli je pověšené ve sklepě – a ona byla zřejmě v jiném stavu...

Soupiska stávajícího týmu

Na 12 000 obyvatel Vysokého Mýta (má mj. 32 restauračních zařízení, barů, bufetů...) a zhruba dalších 6 000 občanů žijících v přídružených okolních dvou desítkách obcí (rozloha rajonu činí více než 100 čtverečních kilometrů) je v obvodním oddělení tabulkově 25 policistů.

Ve skutečnosti jich není tolik a „historicky poprvé“ v rubrice U policistů v... nabízíme – po malém představení šéfu – jejich výčet s těmi nejstručnějšími charakteristikami. Chcete-li sestavu, jak tomu bývá u fotbalových družstev před prvním hvizdem rozhodčího:

1/ Nrap. Jiří Lessner, (čtyřiapadesátiletý vrstevník vedoucího), zpracovává závažnější kriminální skutky, obzvláště po hospodářské linii, ochotný předávat bohaté osobní zkušenosti mladším kolegům, dosti nekompromisní (což je po třeba, protože nejdenní občan si při výpovědi hodně vymýšlí) – umí připomenout konkrétní zákony a vyhlášky, spisy, papíry – třeba i k dopravním přestupkům – předává v dobrém stavu.

2/ Nrap. Jiří Dvořáček (slouží od roku 1994, zde 5 let) zpracovává trestnou činnost často ve zkráceném přípravném řízení – alkohol za volantem, jízda bez řidičského oprávnění, drobné krádeže, v domě dětí Mikádo vede střelecký kroužek, studuje, rád pracuje s počítačem, „specializuje se“ na řešení krádeží, kde jsou mezi odcizenými věcmi platební karty.

3/ Nrap. Vladimír Vích (20 let u policie) se činí kolem trestných činů zanedbaní povinné výživy, kličas, dovede sbírat výpovědi, dožadovat si materiály, s porozuměním promluvit s postizenými ženami, matkami, jeho zpracování případů bývá stoprocentní.

4/ Prap. Jiří Melda (ve službě 13 let), místní rodák, zná řadu zdejších lidí od dětství, v současnosti pracuje i jako pomocný (kriminalistický) technik, zpracovává fotodokumentaci přebíranou od všech obvodních policistů (veškeré snímky pořízené po přijetí oznámení o trestném činu či závažnějším přestupku), postupuje dokumenty výš, je už nachystaný pracovat výlučně s elektronickou podobou záznamů.

širší „akční“ záběr, dělá na neznámých pachatelích trestných činů, spolupracuje pružně, často pohotově s vyšetřovačkou.

7/ Prap. Stanislav Vašák (rovněž starší zkušenější) přišel z ústeckého „okresního“ obvodu, dokáže se postavit ke každé práci (ku spokojenosti šéfu), i on má rozlehlejší „záběrový“ rádius.

8/ Prap. Libor Trkal (svobodný) byt' zařazen na zpracovávání trestných čísel, pracuje převážně na přestupcích, nebojí se vstupovat do rizikovějších prostředí, má přehled o osobách, které jsou v pátrání, dovede využít chlapského vzhladu (dál v tomto směru systematicky trénuje) a určitě to bude i dobrý zpracovatel skutků vážnější kriminality.

9/–12/ Muži sloužící policii zatím necelých 10 let: prap. Tomáš Špringer, prap. Martin Osinek (organizuje např. akce dětí k dopravní výchově), prap. Petr Víšek a prap. Pavel Mňuk, mají zkušenosti, zvládají nápad celého rejstříku trestné činnosti, první podklady zatím předávají zkušenějším partákům.

13/ Pprap. Daniel Popp (rok po policejní

Při dopravních nehodách zejména – a bohužel častěji než často – spolupracují policisté s hasiči, na záběru uprostřed velitel pobočky hasičského záchranného sboru Milan Vincenc ukazuje aktuálně získanou „protišokovou“ hračku Dráčka záchránáčka – ke zklidňování případných dětských účastníků nehod

5/ Prap. Jana Šedová (maminka pětileté slečny z mateřinky) se točí především kolem problémů s mládeží, zabývá se krádežemi ve školách, tedy nejčastěji „ztracenými“ mobily, je sportovně založená, na okrese vyhrávala lyžařské závody, cyklistické soutěže silniční i na horských kolech, zkoušela duatlon, jako reprezentantka východočeského kraje sahala i na policejní republikové přebory, mimo to se zúčastnila ME policejních sborů v Aténách r. 2000.

6/ Prap. Miloslav Vaněk (patří ke starším policistům, sloužil v Chocni, zde 6 let) má

škole, čerstvý ženáč) se zdárně seznamuje s policejními povinnostmi.

14/–16/ Elékové „předevčirem“ z policejní „přípravky“: stržm. Karolína Horáčková, nstržm. Lukáš Chadima a nstržm. Martin Šalda začínají chodit na hlídky, osahávají si „terén“.

17/ Nrap. Bc. Marika Špatenková (ve službě 10 let), přišla z náročné služby v Praze, rychle se zapracovala na odhalování trestné činnosti mládeže a na trestné činnosti zpracovávané ve zkráceném přípravném řízení, v současné době na mateřské dovolené...

Hlídková činnost vede policisty běžně kouzlem města, ale i přírodními kouty „za humny“

Minusy dopravní tepny, četnický fištrón i štísko

Do Vysokého Mýta se ze všech stran sjíždí z kopečka a na dně pomyslné ploché misky každoročně ubývá snůh. Přesto i s minimálními srážkami je hlavní tah – I/35 – od Hradce Králové na Litomyšl a dál na Moravu každou chvíli v kalamitě. Městem projíždí denně 17 000 aut (a odhady míří v nejbližších letech až k 30 000 vozidel), páteční „zácpy“ ve městě jsou široko daleko vyhlášené.

A den co den – mají policisté dlouhodoběji statisticky podloženo – dochází na pětaticíctce k jedné až dvěma dopravním nehodám. Převažují sice pomačkané plechy (povětšinou z nedodržené bezpečné vzdálenosti), ale ani o černé konce karambolů bohužel není nouze. Nezřídká tu přistává vrtulník zdravotní záchranky, některá z televizí točí dopravní neštěstí. Policejně řízené odklony dopravního provozu taktéž nejsou vzácností.

Čilý pohyb na významné komunikaci se promítá i do kriminality. Vedle mnoha deliktů páchaných cizinci, kteří ve městě pracují, jsou nejčastějšími pachatelé větších darebností právě „cestující“ z průtahové komunikace. Dokonce podle policistů platí velká pravděpodobnost, že kdykoliv se po republice odehrává nějaká sériová trestná činnost, její původci dříve nebo později přijedou i do Mejta.

Místní „sběrače“ kovů nebo nafty z odstavených zemědělských strojů se daří – společně s kriminálkou – odhalovat, s vandrovními nenechavci to bývá horší. Jako třeba u předložského vánočního vloupání do klenotnictví přímo na náměstí, škoda kolem čtvrt milionu, pachatelé vymlátí výlohu a po akci zmizeli bavorákem. Nebo nedávno, v říjnu, opět násilně vniknutí do prodejny v centru města. A zase mizerové – podle výpovědí svědků – v kulkách. Je zřejmé, že se maskují před náhod-

nými „spoluúčastníky“ vloupačky, ale současně mají obavy z bezpečnostních kamer. Ty zatím mají na městském katastru pouze někteří privátní provozovatelé – a obecně vzato přinášejí efekt, zabíraný prostor je bezpečnější.

Pár příkladů, kdy obvodáci s úspěchem přispívali k řešení těžších kriminálních událostí:

Na benzínce přepadl darebák čerpadlářku, drsně použil nůž a prchal. Hlídká obvodního oddělení vyjela na místo činu. Paní byla smrtelně zasažená (v nemocnici později zranění podlehla). Jednomu z policistů se podařilo vyzpovídat taxikáře, který popisoval netypické rito. Další na samém počátku pátrání, při prvních krocích po čerpací stanici zjistil, že násilník odnesl s tržbou i mobil prodavačky. Následovalo okamžité obvolávání příbuzných a známých postižené ženy – nepoužívejte její mobilní telefon, nevolejte uvedené číslo. Pachatel, po několika hodinách vlastně i vrah, si přístroj ponechal při sobě, dokonce i zapnutý. Nebyl problém chytit ho za šos. Byl to celkem mladý kluk, feťák, potřeboval prostředky na nezbytnou šlehu...

Jindy přišli na úřadovnu manželé oznámit, že se jim z baráku, kde žila babička, ztratily nějaké peníze. Vedoucí znal rajonu prošel náhodou poblíž. Ta paní má odpole dne pohřeb, jestli se nepletu. Ano, zemřela sotva před týdnem. Jen za sebou oznamovatelé zavřeli dveře, rozzvučeli policisté telefony. Sešla stářím, uvedla paní doktorka ohledávající zesnulou. Na policejní podnět cestovalo tělo stařenky, chvilku před plánovaným zpopelněním, z márnice k soudní pitvě. Prasklá jazyka, zněl verdikt odborníka. Někdo vetchou paní přiškrtil. Vnuč následně přiznal, že chodil babičku pumpnou do důchod. Občas se zdráhala, musel s ní zatřepat, no, někdy nějaká facka – trochu – padla. Posledně chňapnul po krčku – nechtěl jí ublížit, ale přestala dechat, utekl...

A ještě jednou obchod pohonnými hmo-

tami. Vykradený se zbraní jednou, podruhé, potřetí. Víceméně v pravidelných měsíčních intervalech. Musela na to nutně následovat opatření, posílily se hlídky, benzínka byla obšancovaná, vyladil se alarm. A nad ránem přichází kolega, co měl zrovna volnou noc, a na stole řinčí telefon, chmátne po něm. Hele, zrovna je to udělaný, sípe operační důstojník. Chlap hned začal vycvakávat čísla mobilů jednotlivců rozhozených po terénu. Koukejte koukat, sledujte, kdo se sune od tý pumpy. Ěter běžel do všech stran, poplach přes vysílačky i telefonními soukromými pomůckami. A pozdě, rabiát se snad musel vypařit, civění na provozovnu bez výsledku. Pomalu odchází nevyspáním zmožená sestava k policejnímu vozidlu, když vtom kráčí okolo pozdní chodec – a vypadne mu čepice z kapsy. Pane, ztratíte hučku, ohýbá se ze slušnosti a s ochotou jeden polda. A to se podívejme, vono to má vystříhaný díry na merčení – to nám budete muset vysvětlit! Padouch byl pár měsíců nezaměstnaný, doma se tvářil, že do práce normálně chodí a v čase výplaty se stavoval „nafasovat mzdu“ na čerpacím punktu...

Ve výčtu aktivit – a zákroků a všednodenních výpomocí – vysokomýtských policistů by se dalo dlouze pokračovat.

Dvakrát pomáhali s likvidací epidemie ptačí chřipky (odkud či kudy do krutího chovu v Tisové nebo mezi drůbež v Netřebec nemoc přicestovala se neobjasně), pátraly po velkém reklamním balonu, který svévolně vzlétl, při leteckém neštěstí tu naopak padlo sportovní letadlo, s pistolí a odjištěným granátem se na obvodě útočilo proti veřejnému činitele, během několika let opakovaných závodů kozlů, stovek tahacích tracků došlo kolem autodromu k tragickým nehodám, po 6 letech marné žádací snahy přece jen neplatíče alimentů domů za mříž ze Španělska dostali atd., atp.

O tom někdy příště a nejspíš v jiné rubrice.

Teď jsme v čase doznívajících čerstvých novoročních přání. Co tak popřát starodávnému městu (založeno roku 1262 králem Přemyslem Otakarem II.), které nabízí pozoruhodnosti stavební, architektonické i dějinné a porůznu jinak umělecké, stejně jako pohostinné – nejen vodou z nedalekého vracavského léčivého pramene?

Určitě brzy zrealizovaný jižní obtah, aby i současní kriminální nájezdníci městské centrum rychle míjeli. A také někdy v rychlejším výhledu pořízený a nainstalovaný městský kamerový systém, aby pachatelé, co to přece jenom na ploše města s nedobrymi skutky zkusí, měli minimální šanci na úspěch.

A policistům? Aby se v Mejtu i služebně jenom výborně měli – přinejmenším tak, jak to přejí městské turistické prospekty všem přespolním hostům. A jak si to také časopis Policista v královských hradbách užil!

Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK

N

Největší obec

– katastr starého kontinentu

A půjde o město, které je svým způsobem nejen největší ve Francii – rozlohou (769 čtverečních km) překonává další obrovské metropole staré pevniny. Katastrálně mu totiž patří celá, víceméně neobydlená, oblast zvaná Camargue, od roku 1927 vyhlášená za přírodní park. Jde o tisíce hektarů doslova prosolené půdy. Díky důmyslným závlahám – sladkou vodou – se tu ovšem daří pěstování rýže do té míry, že je francouzský trh v zásobování obyvatelstva rýžovými zrnky soběstačný.

Rozsáhlá plocha velkého množství bažin – i lagunových, mělkých jezer – je vyhlášená četnými stavy divokých bílých koní, chovem černých býků a hejny plameňáků. Město, které máte pojmenovat, leží na řece Rhodně dnes 40 kilometrů ve vnitrozemí – a přece tento významný říční přístav býval kdysi dávnou námořním přístavním centrem, posléze nesmírně strategicky zajímavou křižovatkou obchodních cest mezi Španělskem a Itálií a rhonským údolím mezi severem a jihem.

V 6. století před naším letopočtem se zde usadili Řekové. Roku 46 př. n. l. – po dobytí Marseille (tehdy Massilie) – založil na tomto místě Julius Caesar římskou kolonii (tzv. Řím Galie). Město velmi zdárně vzkvétalo, vbrzku se stalo i jihofrancouzským centrem křesťanství – a dodnes si zachovalo skvělé památky (od antiky po baroko):

Monumentální aréna, římský amfiteátr oválného tvaru má větší osu dlouhou přes

130 metrů a dosud se do ní vejde přes 20 tisíc diváků. Z antického divadla (z doby císaře Augusta) se zachovalo jen hlediště a pár jevištních stupňů, přesto slouží původnímu účelu – zejména během letních národních slavností a festivalů. Za zmínku – když ne přímo za návštěvu – dále stojí nekropole Les Alyscamps (Elysejská Pole), která v aleji ukrývá bílé náhrobky Římanů. Kostel a klášter sv. Trophima s krásnou křížovou cestou a typickou provensálskou plastikou, pozoruhodný je především Poslední soud. Kostelní zvonice se skládá ze dvou románských a dvou gotických galerií, na pilířích tam spočívají působivé sochy evangelistů a svatých. Kostel (původně karolinský z 9. st.) byl v roce 1178 povýšen na katedrálu, tehdy se v něm konala korunovace Fridricha I. Barbarossa – známého Rudovouse (které-

umělců, výtvarníků impresionistů, zvláště pak jednoho z nejvýraznějších představitelů daného malířského stylu – Vincenta van Gogha (strávil zde poslední dva roky života a namaloval tu přes 300 obrazů).

Na procházkách městem a blízkým okolím je proto nutné alespoň na chvílik zarazit v jeho zlatavé kavárně v centru – třeba na skleničku známé pálenky pastis – či u „jeho zvedacího mostu“ při kanálu na předměstí!

/ki/
Foto Dana KUTÁLKOVÁ
Kresba
František DOUBEK

Znaky evropských měst

Policista č. 1/2009

KUPON č. 1

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. ledna 2009

Řešení z č. 11/2008 zní: město OPAVA
Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Růžena Pillerová, Cheb; Jiří Opěla, Liberec; Josef Hájek, Hodonín.
Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

České družstvo v divizi Production získalo stříbro (na snímku vlevo)

Sada Medailí z Bali

XV. mistrovství světa v praktické střelbě na indonésckém ostrově Bali přineslo české výpravě řadu výrazných úspěchů.

Zjednodušeně řečeno na Bali naši střelci – mezi nimi ne jeden policista – zvládli roli spolufavoritů v obrovské konkurenci tisícovky závodníků z pětácti zemí světa.

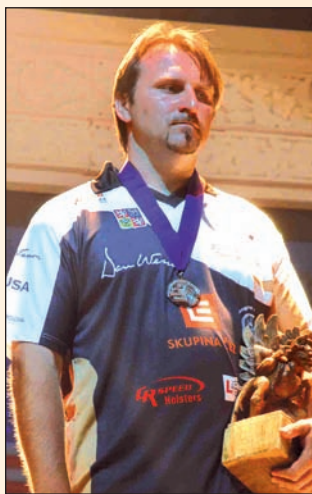
Obrovský úspěch, který se našim podařil na minulém světovém šampionátu v Ekvádoru v roce 2005, umocněný suverénními výkony na loňském mistrovství Evropy ve Francii, stavěl českou reprezentaci, jejíž páteř tvoří smluvní střelci České zbrojovky Uherský Brod (Team CZ Shooting), do role favoritů. Dokázala se s tím vyrovnat, přestože v několika případech musela kromě soupeřů bojovat i s nepřízní osudu.

O tom, že na konečném výsledku se mohou podepsat i jiné než sportovní výkony, by třeba mohla vyprávět Irena Liehne. Tovární střelkyně České zbrojovky Uherský Brod si počínala během celé náročné soutěže skvěle a zdálo se, že ji stupně vítězů neminou. Pak ovšem došlo k diskutabilnímu měření používané munice a všechny šance byly rázem pryč. Anebo výkony Martina Kameníčka v prestižní divizi Open. Přes svoje mládí patří už léta k absolutní světové špičce, pravidelně sahá po metách nejvyšších, ale atak na medailové umístění mu letos zase nevyšel. Těsně pod stupni vítězů se umístil a s pomyslnou „bramborovou“ medailí se domů vrací Petr Znamenáček. Už už to vypadalo, že alespoň bronz ho v divizi Standard nemine, ale pak se k němu štěstěna trošku obrátila zády.

Pojďme však k radostnějším medailovým umístěním. Kdo především nezklamal, byl Adam Tyc. Úřadující mistr světa v prestižní divizi Production na Bali svoje soupeře doslova smetl a titul obhá-

Adam Tyc

Zdeněk Heneš

žil. Svými famózními výkony se tento mladík již pomalu zapsal mezi světové legendy tohoto prestižního sportu a díky jeho výsledkům české národní družstvo v divizi Production získalo stříbro v týmové soutěži.

Těsně pod vrcholem, tedy na druhém místě, se umístil také „zbrojovák“ Zdeněk Heneš. Také on se v divizi Modified v průběhu soutěže musel vyrovnat s ne vždy férovým přístupem některých soupeřů, ale i rozhodčích, a o to je jeho úspěch ještě výraznější.

Další stříbro z Bali přivezl Miroslav Kameníček. Vystřílel si ho v divizi Open v kategorii Senior. Jsme-li už u kategorií seniorů, tak pak čeští střelci jasně dominovali i divizi Revolver. V této kategorii zvítězil Zdeněk Němeček a ze stříbrné pozice mu zlato jistil Lumír Šafránek. V divizi Open zabojovala mezi ženami skvěle Kateřina Šustrová. Získala bronz. Medaile stejného kovu z Bali přiváží také družstvo našich střelců v divizi Standard.

Na mistrovství světa se dařilo i zahraničním střelcům s českými zbraněmi. Skvělé výkony na šampionátu ve svých divizích a národních dresích předvedli třeba Slovák Marián Vyšný, Američané Matthew Mink a Angus Hobdell, Ekvádorec Galo Moreira či Srb Ljubiša Momčilović a další. Lze konstatovat, že stále více závodníků střílí ze zbraní vyrobených v České zbrojovce Uherský Brod.

**-pl-
podle tiskové zprávy České zbrojovky
Uherský Brod (foto tamtéž)**

Kriminalmuseum der Kantonspolizei Zürich, tak zní plný název muzea zločinů. Založeno bylo v roce 1901 jako první švýcarské kriminální muzeum pro výuku a preventivní instruktáže vnitřní potřeby. V roce 1958 bylo přebudováno a instalováno do 700 m² podkrovních prostor budovy Kantonální policie, ve zkratce Kapo. Současně bylo několik hodin týdně uvolněno pro návštěvy veřejnosti.

MUZEUM ZLOČINŮ

Budova kantonální policie

První odhalená drogová ilegální laboratoř k výrobě amfetaminu, 1978

Ačkoliv je muzeum na Kasernenstrasse 29, 8004 Zürich, vzdáleno zhruba 10 minut pěšky od curyšského Hlavního nádraží, s návštěvou je zapotřebí počítat dlouhodobě – běžně se na pozvání čeká minimálně půl roku. Vedoucí a současně kurátor muzea policejní šikovatel pan Peter Hauser (*1948) byl v telefonu úředně vlídný. „Reportáž pro resortní český časopis? Policista? Dobře, vezměte si prosím k ruce kalendář a podíváme se, na kdy bychom si domluvili termín...“

Stráž ve vrátnici se spokojila s vysvětlením, že jdu navštívit jejich nadřízeného, a instalovala mě do protilehlé čekárny. Pan Hauser se objevil přesně v 09.00. Vládce dějin policejní kultury v Curychu vyznačuje energii a smysl pro disciplínu a pořádek. Mávl na stráž, že je vše OK, a šli jsme na

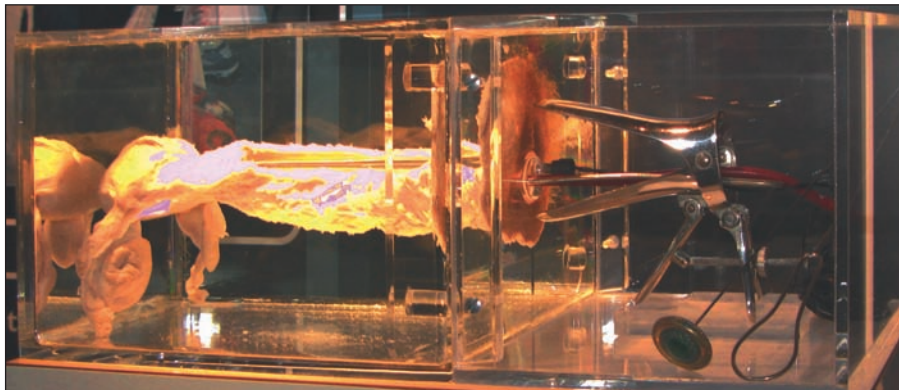
kávu a loupáček do kantiny. Feldweibel (zkr. Fw., šikovatel, seržant) Hauser má několik upřesňujících dotazů a pak už jsme vertikálním dostavňákem vznášeni do čtvrtého patra. Přestože je muzeum v budově státní exekutivy, má jeho vchod bezpečnostní dveře, protože co kdyby... Po rozsvícení je vidět řada sedadel, jako v malé posluchárně. „Odložte si a sedněte, kam je libo,“ vyzývá Hauser a pak rafinovaně způsobí tmu.

Následuje dvacetiminutová prolínavá multivizuální projekce. Historie a vývoj kantonální policie, zločiny, důležitá data, dnes úsměvné zákony z roku „dva“, prevence kriminality, dějiny kantonálního práva atd. Návštěvníkům je poodhaleno, kolik neviditelné práce je v zákulisí získávání stop pachatelů, zvláště když se jedná o organizovaný zločin.

Feldweibel Peter Hauser vedle svého kolegy z 19. století

Po projekci začíná prohlídka muzea. Stovky exponátů jsou rozděleny do několika kategorií, od pozdního středověku až do současnosti. Fw. Hauser podotýká: „Všechny exponáty jsou buď z výstroje a výzbroje Kapo, nebo z odhalených případů porušení zákona. Výjimku tvoří jen několik exotických“

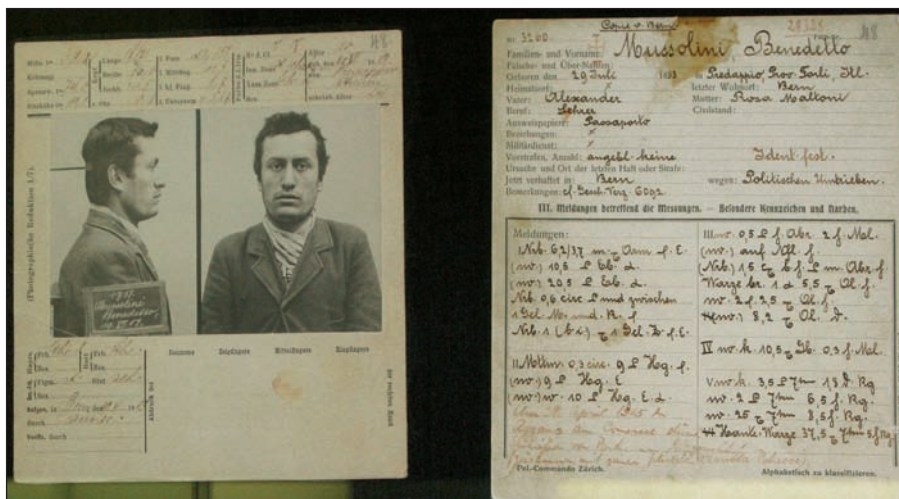
Demonstrace ilegálního potratu

kých zbraní, které jsem pro názornost získal na aukcích. Pachatelé trestných činů mají často neuvěřitelnou vynalézavost, jenže ji bohužel uplatňují ve jménu zla.“

Peter Hauser ví, o čem mluví. V roce 1970 začínal u dopravní policie a od roku 1977 se věnoval forenzním vědám. Jenže muzeum mu učarovalo. V padesáti letech se stal zástupcem kurátora, a když ten v roce 1999 odešel do důchodu, převzal vedení muzea. Než nadzvedne vitrínu, tak si navléká bílé bavlněné rukavice: „Stačí, když po každé návštěvě veřejnosti je zapotřebí muzeum vyluxovat, uklidit a skla vitrín přešetřit od otisků prstů. A teď by na nich ještě navíc byly moje,“ dodává s potutelným úsměvem.

Pod skly vitrín defilují falšované cestovní pasy a razítka, tiskárna falešných dolarů, mrtvé schránky, úkryty drog, zločinné praktiky náboženské sekty atd. Dokumenty a fotografie objasňují atentáty, sexuální kriminalitu, cílenou otravu jedovatými houbami a další případy. A pochopitelně jsou zde zbraně – palné, chladné a kuriozity. Zbraně obou stran zákona – policistů a zločinců.

Bezplatná návštěva muzea je možná pouze po předchozím ohlášení a v přiděleném termínu. Z organizačních důvodů je prohlídka, která trvá dvě hodiny, omezena na ucelené skupiny 10–20 účastníků (min. věk 18 let, jednotlivce není možno akceptovat). Prohlídky jsou od pondělka do pátku, začínají v 18 a 20 h. Skupiny zájemců se musí ohlásit během úřední doby dopoledne od 8 do 9 nebo odpoledne od 14 do 15 hodin na telefonu 0041 44 247 22 11 nebo faxem 0041 44 247 23 93. Fw. Hauser podotýká: „Předpokládáme, že zájemci o prohlídku umí německy. Jak rezervace termínu, tak výklad průvodce jsou vedeny pouze v němčině. Nezapomeňte připsat, že pro návštěvníky nemáme parkoviště a že v celém objektu – tedy i v muzeu – je zákaz

18. června 1903 byl v Bernu kvůli nežádoucí politické činnosti zatčen dvacetiletý učitel Benito Mussolini, který přijel do Švýcarska hledat práci. Jakožto cizinec byl budoucí italský „Duce“ po založení karty s osobními údaji a mírami po deseti dnech vypovězen.

Kožená pouta. V 19. století se zlodějům pěkně sešněrovaly ruce k zabezpečovacímu opasku a hned je přešla chuť zlobit.

Švýcarský mechanik Johann Bücheler v roce 1836 sestrojil curyšskou gilotinu, což byl důvod, že se mu lidé začali vyhýbat, byl vyobcován a neměl práci. Roku 1839 postavil zmenšený model gilotiny, se kterou objížděl jarmarky a trhy, aby si vydělal na obživu. S oblibou demonstroval ostrost sekery na mrkvi a jiné zelenině, což mu ale bylo vzápětí zakázáno. V Curychu bylo gilotinou v letech 1845 až 1865 státo šest zločinců.

kouření a fotografování nebo natáčení videa.“

Pan feldweibel Peter Hauser se podíval na hodinky, a byl čas se rozloučit.

Tuto malou fotoreportáž do svědectví zločinnů mi umožnili pánové Adj. mB Werner Benz z oddělení pro tiskové informace Kapo a Fw. Peter Hauser, kurátor muzea. Jménem čtenářů jim děkuji.

Stano R. KRÍŽ,
foto autor

NA SLUŽEBNÍ POUTI za olympijským cílem

Na Stanovišti (v Situaci) 7 musel bojovník na pokyn tři, dva, jedna, start vyjmout ze staré, shora otvírací, „muniční“ bedýnky pestrobarevný štafetový kolík, ten si bleskově odložit někam do kapsy, přemístit se co nejsvižněji k hrazení a vepředu před sebou zneškodnit prvního „panáka“. Potom směrem vpravo proběhnout dveřmi, které po otevření uvedly do pohybu terč se třemi kruhy, dva krajní bylo nutné paralyzovat, pro jistotu dvojitou trefou, a netrefit přitom ani prostřední kmitající kruh, ani vpravo stojící „nevinný“ papírový cíl. Následoval další přesun vpravo a souboj se třemi malými figurkami, pravděpodobně ležícími protivníky, a s jedním větším plechovým „pajdulou“, ten dobře zasažený uvolnil sotva tři vteřinky „z nebe“ padající kartonový terč, jehož likvidace představovala pro účastníka „hry“ ceněný bonus. Pak už zbývalo jenom přeběhnout před pěticí různobarevných siluet, přebít v mžiku zbraň a nasypat po dvou trefách do tří padouchů - podle pruhů vybarvených na kolíku, který si závodící pistolník „vylosoval“ na samém počátku této části soutěže. A zastavit neúprosně letící čas...

Když jsem koncem roku na velkém Mezinárodním závodě policie v Českých Budějovicích (informovali jsme o něm ve sportovní rubrice Policisty 12/2008 – red. pozn.) pozoroval ruch kolem jednotlivých „postů“ akční policejní střelby, došlo mi s konečným, téměř hmatatelným pochopením, co měl zřejmě na mysli Miroslav ZAPLETAL, když na otázku – jestli by nechtěl někdy střílet na olympiádě třeba jako resortní kolegyne Kateřina Emmons, nebo jiní úspěšní střelci sportovci – skoro lakonicky oznámil, že ani ne, že „poklidná mířenka“ je pro něj – s prominutím – trochu nuda!

Ale hezky po pořádku.

***

Malého kluka z vesnice přilákal někdy před čtvrtstoletím střelecký kroužek nabízející omladině skromným střeleckým klubem.

Když „za to“ lehnul, a nastřílel – se vzduchovkou či posléze s malorážkou – zajímavý terč, vzpomíná si dneska matně, vyvolalo to nejen jeho spokojenost, ale i trochu ohlasu kolem.

Hele, ty bys možná mohl střílet dobře, zaznělo od někoho z dospělých členů. A taky pár rad padlo, nějaké doporučené úpravy stran nakládání se zbraní získal. Jenomže klub s finanční podporou menší než malou – bez výraznějších sportovních osobností, tedy bez úspěchů a vůbec perspektiv dalšího růstu – brzy skončil.

Nezbývalo než se poohlížet po něčem jiném. Sportoval pořád, držel si a rozvíjel všestrannou fyzickou, zápasil, zkoušel boxovat.

Už na vojně, na někdejší základní prezenční službě betonově věděl, že chce jít

pracovat k policii – a to na zásahovou jednotku.

Potom ve dvaadvaceti letech (v roce 1996) skutečně do ozbrojené složky útvaru speciální zásahové jednotky Policie ČR východočeského kraje (v Hradci Králové) nastoupil. K té práci samo sebou patří, vedle fyzických a psychických předpokladů rovněž zbraně. Pro nováčka Zapletala to byl po určitém odstupu tudíž i druhý střelecký – sportovní – začátek.

Nejprve v soutěžních disciplínách, které jsou v současnosti k mání v místních, oblastních klubových východočeských kruzích a víceméně souvisejí s olympijskými, řekněme ze stabilizovaného postoje mířenými a odváděnými, disciplínami – třeba dvakrát třicet ran, velkorážná pistole, nebo také standardní služební krátká zbraň, atd.

Protože chtěl a chce vždycky patřit mezi nejlepší v oboru – příkladně mezi střeleckými esy v práci, stejně jako při sportu – věděl, že musí k odborné přípravě přidávat něco z vlastního volného času. A trénink navíc doplňovat objížděním střeleckých závodů.

Během krátké doby se dostal poměrně vysoko – a netoliko v rámci kraje. Jenomže v tu chvíli ho to už zase až tak moc nebavilo. Objevil jiný střelecký obor, tzv. EPP.

***

Evropský policejní parkur jsou vlastně otevřené soutěže střelců pořádané po celé republice za účasti jak policistů, tak i civilních sportovních střelců, takže se při něm mohou porovnávat kvality nejen policejních reprezentantů, ale i specializovaných ostrostřelců, co nemají služební zařazení.

Tady se pro Mirka Zapletala začaly dostávat první významnější vavříny. Ale hlav-

ně přibývaly neocenitelné zkušenosti, pohyboval se mezi nejlepšími střelci, mohl od nich leccos odkoukat, pronikal stále víc do tajů zákulisí, prohluboval vlastní vybavení pro střelecké závody, sledoval kvalitu zbraní a střeliva, viděl, že si mistři dokonce chystají s naprostou přesnou „laborací“ vlastní náboje pro co nejužší rozptyl zásahů u terčů na 50, na 25 metrů.

Účast na republikovém mistrovství v EPP pro něj vzápětí nepředstavovala problém (při krajských kvalifikacích), na samotném přeboru ČR se ovšem několik let pohyboval zhruba kolem 10. místa, než do akční a všestranné střelby úplně proniknul.

Klíčový zlom přišel v roce 2006: Na domácím policejním šampionátu skončil 5. a na slavný Mezinárodní závod policie v Českých Budějovicích (tehdy již 15. ročník) postupovalo za ČR šest nejspěšnějších střelců.

Jak jsme výše naznačili, Evropský policejní parkur je už poměrně pěkná disciplína – jenomže pořad u ní ještě převažuje mířená střelba pistolí. Byť je dynamická, jde vlastně o střílení na terč z různých vzdáleností, z různých poloh, zpoza zástěny, zleva, zprava.

Východočeský policejní reprezentant (zároveň v republikovém repre dresu) Miroslav Zapletal tenkrát prvně přišel, viděl, tedy zúčastnil se, a zvítězil!

Přitom si přijel jenom pořádně zastřílet, neměl žádné větší ambice, chtěl si užít atmosféru velkých závodů, kde probíhá řada jiných sportovních soutěží (na horských kolech, v karate, kvadriatlon...), ani pořádně netušil, že nejlepší z nejlepších, absolutní vítěz, vzejde ze součtu všech dosažených pořadí.

Prostě končil pořad někde do pátého místa, na hranici bramborové medaile, podle průběžně vyvěšovaných výsledků. A najednou za ním přišli kolegové, vzpomíná dosud se skromným, pořad skoro jakoby s trochu nevěřícím pousmáním, a halekají: Koukej, Míro, tys to celkově vyhrál.

V té chvíli, dnes už je to jisté, začala jeho éra mezi policejními střelci. Jako před lety vyhrával většinu velkých závodů žijící legenda Emil Fejer, tak dnes vítězí Miroslav Zapletal. V roce 2007 v Českých Budějovicích obhájil rok předtím možná překvapivě prvenství (byl to sice děsný tlak, mezi nejlepšími borci z deseti evropských států, ale ustál to). A vloni triumfoval (po drobném

následující vavřín z rodu těch nejzásadnějších – představuje pro právě kralujícího ostrostřelce Zapletala věčně novou motivaci. Posiluje zdravé sebevědomí, utužuje mu potřebné psychické kvality.

Letos v dubnu pětaticetiletá „hvězda“ zásahového útvaru policie zatím stále ještě nenaplnila všechny možné perspektivy.

***

Začátkem roku 2008 přišla – přes spolupráci s odborem sportu ministerstva vnitra – nabídka z České Zbrojovky. Vyhlášený výrobce zbraní chce podporovat 4 nejlepší policejní střelce, poskytně jim zbraň a další nezbytné „doplňky“ pro vrcholovou soutěžní střelbu a v neposlední řadě pomůže s úhradou nákladů kolem účasti české reprezentace na Světové policejní olympiádě v podzimním termínu roku 2009 v Kanadě!

Miroslav Zapletal se pochopitelně octnul mezi – pečlivě a zaslouženě vybranými – vyvolenci. Začal se víc a víc soustřeďovat na praktickou střelbu (IPSC), která ho zároveň stále víc baví, zadírá se mu do náramně neklidné kůže a která možná někdy v dohledné budoucnosti „zakotví“ i mezi dnes klasickými střeleckými disciplínami na „civilních“ letních olympijských hrách (který sportovec by si o nich občas nezasnil?).

V praktické střelbě se – už pár let – stíhá Mistrovství světa IPSC, v právě minulém roce bylo na Bali, což (divize Production) představuje úroveň 5. Patříčně registrovaný závodník Zapletal před časem okamžitě vyhrál první závod s označením level 1. I to ho dál „nakoplo“.

Dostává se mezi nejzdatnější profesionální střelce, firemní i soukromé, v České republice.

Jako neznámému nováčkovi mu sem tam – ty zážitky se asi zákonitě opakují – někteří poradili, jak dělat a tohle, jak a co natrénovat, jakmile jim ale začne šlapat na záda, už se jim doporučovat, radit, vyučovat tolik nechce.

Což on sám pro sebe víceméně bere i jako lichotku...

***

Bc. Miroslav Zapletal je v policejním zaměstnání též lektorem v oblasti odborné přípravy instruktorů střelecké přípravy z krátkých a dlouhých zbraní. Nejen že tedy má v popisu práce učit kolegy zacházet co nejdokonaleji se střelnou zbraní, ale výhledově počítá s tím, že střelecké soutěžní zkušenosti a znalosti bude nabízet (opět v osobním volnu) nejradyji a přednostně vážným zájemcům o sportovní střelbu. Dovede si představit, že připravuje na soutěže i ty nejmladší, naprostě začínající – avšak pro tento sport zapálené – střelce.

Než o něm budeme psát jako o „kantorovi“ (o pamětníkovi policejních zákroků, o znalci zbraní a téměř všeho, co „zavání“ střelným prachem, o vypravěči „veselých“ historek z tréninkových soustředění, z nejrůznějších i „poutových“ závodů atd.), nepochybně ještě otiskneme mnohé informace o jeho výsledcích na nejednom mezinárodním velkém sportovním střeleckém podniku.

**Připravil Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK**

V Budějovicích – na mezinárodním kolbišti – toho bylo ještě víc.

***

Během třídního soupeření se prověřuje mezi střelci ta nejrozmanitější všestrannost. K „miffence“, k parkuru, k soutěži na rychlost spuštění střelby i kadenci samotného střílení přibývají pestré sestavy (jinými slovy také řešení situací) na ověření kvality v praktické střelbě (mezi zasvěcenými známé IPSC). Se střílením za chůze, v pohybu, po zátěži, se spoustou různých a různě velikých terčů, „kovů“ i „papíráků“, s nejedním nutným přebíjením zbraně.

A – jak psával pan Hrabal – neuvěřitelné stalo se skutkem.

úvodním doslova zakolísání) do třetice.

Sbírá vítězství na MR, na soutěžích v obranné lidové střelbě, „přestřílel“ hodně úspěšných, znamenitých soupeřů – chtěl by se přetahovat o nejvyšší příčku se současným mistrem světa v praktické střelbě a kamarádem – dosud neporazitelným – Adamem Tycem. Což je vlastně současná Mirkova střelecká „ikona“, vyhlížený vzor, zároveň opět „studnice“ poučení a neustále nabíraných zkušeností pro střelce, který nemá vlastního trenéra a který se na neustálé cestě vzhůru učí zejména z toho, co „nachytá“ od úspěšných střeleckých specialistů kolem.

A rovněž dlužno konstatovat, že první velký úspěch – obdobně jako poté každý

Školní policejní středisko v Brně jako jediné nesídlí „ve vlastním“, nýbrž je součástí areálu tamní Vyšší policejní školy MV. (Obdobné řešení vznikne ale už velmi záhy také na SPŠ a VPS v Praze-Hrdlořezích, kde se budova nového pražského Školního policejního střediska dostavuje). A zdá se, že taková symbióza rozhodně není na škodu. Neřekneme-li rovnou, že konkrétně v Brně od roku 2000 byla a je ku prospěchu společné věci, již je vzdělávání a výcvik policistů.

ZKOUŠKY pro život

Brněnské středisko sídlí v panelové budově jen kousek za branou: v přízemí a prvním patře má prostory škola, od poschodí druhého do šestého je domovem Školní policejní středisko.

„Řešení snad neobvyklé, ale musím říct, že se tu rozhodně necítíme jako nějakí podnájemníci, natož pak trpění,“ říká major Mgr. Jiří Pazourek, vedoucí střediska. „Vztahy s vedením školy i s veškerým osazenstvem máme vynikající, navzájem si můžeme sdělovat velmi operativně různé poznatky, někteří naši instruktoři „hostují“ ve výuce školy, a naopak tamní učitelé často přednášejí u nás. Teď chystáme i opravdové stáže, v nichž si své pedagogy na nějaký čas vyměníme. Myslíme, že prospěch budou mít z toho obě strany.“

V současné době má i brněnské středisko kapacitu naplněnou na víc než sto procent: zdařilý nábor nových policistů se i na jihu Moravy podepsal na počtech nastupujících a první početně silné třídy – mnohdy až dvojnásobky počtů donedávna obvyklých – už dorazily.

Jenže nejen nástupními a závěrečnými kurzy „zopkařů“ živa jsou školní policejní střediska: k jejich pracovní náplni neodmyslitelně patří také organizace, příprava a důstojné provedení služebních zkoušek. Jejich složení je ze zákona právem každého policisty, jenž se blíží třetímu výročí nástupu k policii. Právem, nikoli povinností. Nikdo ho ke zkouškám nemůže nutit, nicméně pokud by se rozhodl je nesložit, automaticky u policie skončí. Bez pardonu a dalších debat. Zákon je v tomhle ohledu zcela neúprosný a termíny nesmlouvavé: služební zkoušku může vykonat nejdříve šest měsíců před dovršením tří roků služby, nejpozději jeden měsíc před ním.

Složením služební zkoušky sice policista nezískává takzvanou definitivu, o níž se mezi málo informovanými, zejména pak civilisty, stále mluví, ale služební poměr na dobu

Seznámení se střelnou zbraní – pro mnohé z nových policistů opravdu první – je akt nadmíru vážný a důležitý

neurčitou. Což znamená řadu výhod, které předtím neměl.

„Kromě jiného si teď budu moct požádat v bance o hypotéku,“ vyjádřil dopad služební zkoušky na svůj život jeden z mladých mužů, kteří ji skládali v Brně počátkem letošního listopadu.

Zajeli jsme se na zkoušky podívat a zodpovědně můžeme potvrdit, že se ani náhodou nejedná o žádnou formalitu. Možná, že na některých civilních školách nedávají takovou váhu ani maturitě. I od služební zkoušky možno vyletět, a to jak z její písemné části (konané přes počítač a formou testu), tak z následující části ústní. Přičemž „reparát“ se dělá jen z té části, u níž adept neuspěl, a nejdříve dva týdny po neúspěšném pokusu. Přičemž ovšem opravný termín, jehož datum určuje krajský ředitel, je pouze jeden. A vyletět podruhé znamená vyletět z práce... Aby

nemohli být členové zkušební komise snad obviněni z podjatosti, nesmí u opravné zkoušky být žádný z těch, co zkoušeli adepta, jenž neprospěl, poprvé. Mimochodem, v listopadovém termínu se v Brně ke služebním zkouškám dostavilo 69 policistů, „reparát“ čekal na dva z nich...

Služební zkoušky jsou pro policisty významná událost: a také pracovníci školního policejního střediska jim věnují náležitou péči. V listopadovém termínu probíhaly po dva týdny, denně se k nim dostavilo maximálně devět adeptů.

Počet je prozaicky dán tím, že tamní počítačová učebna má devět terminálů.

Začíná se hned po ránu písemnými testy, po nich následuje zkouška ústní, před tříčlennou odbornou komisí. Každý den bylo její složení jiné, protože předseda a jeden příse-

díci jsou vždy externisté, zkušení policejní praktici z výkonu služby (a vždy té, kde slouží i zkušební, tedy dopraváky zkoušejí zase experti dopravní policie, policisty z obvodních oddělení šéfové pořádkové policie, kriminalisty kriminalisté, a tak dále), navíc pak je obvyklé, že jsou z okresu, kde slouží i adept.

„Je to oboustranně prospěšné, když o policistovi před sebou něco vědí, znají ho třeba i z praxe – a pro zkušebního je zase jistou úlevou, když vidí za bílé prostřeným stolem komise známou tvář,“ vysvětluje zkušební zvyklostí major Pazourek.

Otázky pro písemnou část – je univerzální pro všechny služby – zadává adeptovi počítač, dvě otázky pro ústní část si zkušební tahá z předem připravených možností. Jedna, složená ze dvou podotázek, pochází z oboru, v němž daný adept slouží, druhá přibyla od léta a jejím tématem je zdravotní výchova. Policisté jsou nezřídká první, kdo se ocitá u těžkých nehod a jejich pomoc zraněnému může rozhodovat o životě a smrti...

Pak následuje, jako u maturit či zkoušek vysokoškolských, klasické „potítko“ v zadní

stě stane, že někdo znervózní a nám pak nezbude, než říci obávané slůvko – neprospěl. I dneska se to jednou v písemné části stalo...“

Služební zkoušky představovaly zatím v práci střediska jakousi třešinku na dortu: slavnost, jež se pořádala kvartálně. Letos jim prošlo na tři sta policistů, ale už napřesrok jich bude o stovku víc – a v roce 2010 je už má složit na šest set lidí. Znamená to, že termínů přibude, nejspíš se bude zkoušet postupně desetkrát do roka, ne-li každý měsíc.

Do pracovní náplně Školního policejního střediska – vedle úvodních a závěrečných soustředění Základní odborné přípravy, služebních zkoušek a různých krátkodobých kurzů – neodmyslitelně patří i další velké sousto: služební příprava policistů. To je věc, která se týká naprosto všech, co slouží v uniformě i v civilu. A záležitost nadmíru důležitá, protože dobrá fyzika a dobré ovládní služební zbraně může v nejednom případě znamenat zachování vlastního života.

„Školíme čtyři kategorie policistů, zejména druhou, třetí a čtvrtou,“ vysvětluje major

do kontaktu s nebezpečím: takže druhá kategorie cvičí osmkrát ročně, třetí čtyřikrát, čtvrté stačí jen dvakrát. Zatímco lidé z kategorie první, což jsou zásahovky a další speciální útvary, cvičí vlastně neustále – pokud nejsou přímo v akci...“

V brněnském Školním policejním středisku mají tak dnes na starosti služební přípravu policistů z celé jižní Moravy, a to neznamená stovek, nýbrž tisíců lidí. A zatímco třeba krátkodobé kurzy se dají odložit na dobu, kdy bude ve středisku volnější kapacita, služební příprava musí běžet bez přerušení. A tak v Brně zavedli elektronický systém přihlašování! Vedoucí útvarů teď mohou své lidi přihlašovat přes intranet na konkrétní termíny, aby byla kapacita střediska využita optimálně. Dva dny před datem soustředění přihlašování končí, změny nejsou ovšem vyloučeny ani pak. Třeba v případě, že je vyhlášen mimořádné bezpečnostní opatření.

Moderní počítačová technika bude spojena i s novotou, která se jmenuje elektronický index a v příštím roce by měla být zavedena pro adepty policejního studia a postupně zřejmě pro všechny. Absolvování všemožných kurzů se bude zkrátka elektronicky zaznamenávat do jakýchsi studijních indexů – a jejich šéfové tak budou mít kdykoli dokonalý přehled o tom, co kdo absolvoval, co nikoli. A vzhledem k tomu, že některá školení se cyklicky opakují rok co rok, jediným pohledem do indexu zjistí, komu už osvědčení záhy propadne a musí do Brna znovu...“

„Přibude nám trochu práce,“ říká major Mgr. Jiří Pazourek, „ale myslíme si, že to bude ku prospěchu věci. A to je podstatné.“

Zatímco doposud nastupují noví policisté ke svým příštím základním útvarům, kde je vybaví a proškolí, od nového roku by mělo tuto funkci rovněž převzít Školní policejní středisko. A další jeho závažnou funkcí bude školení řidičů a vydávání kuponů, jež policisty opravňují k řízení služebních vozidel. Všechny podstatné záležitosti se tak propojí pod jednou střešou, v jedné ruce. Zlepší se přehled a cílem je i to, aby třeba policista ze Vsetína byl vyškolen stejně jako kolegové z Pelhřimova.

„Soustředí se u nás veškeré školení z dosavadních šestnácti okresních ředitelství, to je opravdu velká porce,“ uznává vedoucí. „Ale zvládnout to dokážeme a věříme, že líp než doposud.“

Úkolem, jež za Školní policejní střediska nikdo neudělá a který berou jako základní samozřejmost, jsou už tradičně dva pobytu nových policistů: napřed tu stráví měsíc při soustředění úvodním, po němž odcházejí na půl roku do některé ze středních policejních škol. Tam udělají závěrečné zkoušky a vracejí se do střediska na poslední dva měsíce, kdy ještě mají možnost si nabyté

znalosti a dovednosti procvičit prakticky – ve výkonu. A teprve pak následuje některý základní útvar, netrpěliví kolegové a šéf, co se už posil nemůže dočkat...“

Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK

Takhle v Brně viděli zkušební komisi (odleva v sestavě kapitán Mgr. Miloš Skácel, podplukovník Mgr. Petr Švejda a major Bc. René Kříklán) zkoušení dopravní policisté z Třebíče, Znojma, Žďáru nad Sázavou a z dálničních oddělení...

Psychologie a její praktické užití ve službě je pro policistu obor náramně podstatný: třebaže jeho výuka může vypadat skoro jako zábavná dětská hra

části zkušební místnosti, kde se může kandidát připravovat, zatímco jeho předchůdce odpovídá. Pomůcky, taháky či mobilní telefony nejsou povoleny, ba dokonce jsou přísně zakázány.

„Výkony u zkoušek jsou většinou solidní, adepti přicházejí dobře připravení,“ říká podplukovník Mgr. Petr Švejda, jenž předsedal komisi při naší návštěvě. „Ale občas se pro-

Pazourek. „Novou koncepci služební přípravy, která běží naplno od začátku roku 2008, chystal odbor vzdělávání, služební přípravy a sportu Policejního prezidia ve spolupráci s námi, a její pojetí se nám jeví velmi funkční a rozumné.“

Náročnost služební přípravy dnes závisí na tom, jak často přichází policista ve službě

Vedoucí brněnského Školního policejního střediska major Mgr. Jiří Pazourek

Náhlá smrt

VIKTORÍN ŠULC

„My nikomu nic nepovíme! Přísahám!“
„Tak už buď zticha! Přece jsem ti slíbil, že se vám nic nestane,“ řekl našťavaně muž po Zdenčině boku.

Čtvrt hodinka zoufalého přemlouvání – nebo spíš boje o přežití – skončila. Zdenka doufala, že se jí podařilo něco v psychice muže, se kterým se teď vraceli lesem k autu, změnit. Nebo se mýlí? Dostanou se i s Karolinou z tohoto zatraceného lesa ještě někdy živé?

Svírala muži pravou ruku jako nějakému milenci. Jenomže on měl v levici pořád pistoli.

A kde je ten druhý? Najednou ho uviděla. Šel přímo k nim. Taky držel pistoli v ruce. Byl sám...

SÁM!!!

Zdenka ztuhla hrůzou. Kde zůstala Karolina? Snad ji už nezabil?

„Jdi před náma!“ nařídil ten druhý.

Poslední, co Zdenka vnímala, byl nevířavý zpěv ptáků. Pak třeskl slabý výstřel. Po chvíli další.

Zvláštní... Ještě pořád zpívali ptáci.

† † †

Nasládlý odér v místnosti s pitevními stoly kriminalistice Konrádové příliš nevdalil, stejně jako tiché pleskání vody z hadice či cinkání nástrojů, připravovaných dlouhovlasým laborantem.

Mnohem smutněji, až depresivně, působil pohled na bezvládné tělo vysoké blondýnky. Už dávno patřila smrti, ale její jemně utvářený obličej byl pořád půvabný. Ležela, dosud ještě oblečená, na vozíku...

Kapitán JUDr. Konrádová si najednou s hrůzou uvědomila, že na ni někdo mluví.

„Je vám dobře?“ Laskavý, až příliš laskavý tón šedovlasého soudního lékaře vrátil kriminalistku ihned do reality.

„Samozřejmě. Jenom jsem se zamyslela...“

Energicky vysunula bradu. Cítila únavu, taky celou noc sloužila jako velitel výjezdu. Ale to neznamená, že teď při pitvě omdlí nebo se pozvrací – jako nějaký začátečník!

„Známe totožnost poškozené? Našly jste u ní nějaké doklady?“

„Vůbec nic. Ale pořád ještě probíhá širší ohledání místa činu. Určitě nám zavolají.“

„Tak dobře,“ pokýval lékař hlavou. „Zatím napíšu do zprávy, že jde o neznámou mrtvolu ženského pohlaví.“

† † †

Našli ji dneska brzy ráno houbaři v lese. Byl to přízračný pohled: elegantně oblečená plavovláska, s punčochami a střevíčky na vysokých podpatcích, seděla opřená o kmen stromu. Jako kdyby odpočívala nebo dospávala prohyřenou noc...

Ovšem v nepřírozeném úhlu svěšená hlava s povislými dlouhými vlasy dávala tušit, že ten spánek je věčný. Šaty i účes měla bez poskvrnky, jen z pravého ucha

vytekl po krku dolů pramínek nyní už zaschlé krve.

„Nemůžu nahmatat žádnou ránu,“ bručel přivolaný lékař.

Rukama v průsvitných rukavicích několikrát marně projel mezi blondatými vlasy až k pokožce.

„Nejspíš půjde o zlomeninu lební spodiny. Ten výtok z ucha něco signalizuje... Holka tu leží minimálně dvanáct hodin. Ztuhlost už začíná pomalu ustupovat. Ale taky možná, že proces urychlilo teplé počasí.“

„Každopádně dík,“ odpověděla Konrádová, která řídila ohledání místa činu. Služba byla celou noc podezřele klidná, teprve v půl šesté ráno se rozdrnel telefon, který všech-

no změnil. Svítalo do krásného letního dne, ale výjezd k mrtvole se týkal ještě Konrádové, služby se střídaly až v sedm hodin ráno.

Na nějaké volno po službě ovšem mohla zapomenout. Velení převzala denní směna, ale místo cesty domů, kde by na Konrádovou čekala koupelna se sprchou a pak pár hodin spánku v posteli, musela jet na soudní.

Teď stála na dohled od pitevního stolu, a dala by nevímco za hrnek s dobrou kávou. Mrtvou mezitím vysvlékli. Diskrétně, ale pečlivě, nezapomněli prohledat jedinou kapsu, jediný záhyb šatů... Nutná, tentokrát ale zbytečná práce.

Konrádová si všimla, že střevíčky mrtvé dívky mají nápadně čisté a nepoškrábané podrážky.

„Moc toho v lese nenachodila,“ pomyslela si.

Diktovaný soupis značkového oblečení zněl jednoduše: krátká a tenká kožená bundička, tričko, sukně, barevné punčochy, kalhotky. Vše bylo dokonale na svém místě. Konrádová jako žena na první pohled poznala, že s oděvem ani s prádlem nikdo nemanipuloval... Sexuální násilí můžeme tedy vyloučit.

„Na těle není zjevné žádné poškození, na pravé paži nad loktem se nalézá snadno rozeznatelný starší hematom, už vybledlý,“ diktoval dál lékař zapisovatelce.

Do nepřijemného zvuku elektrické pilky, otevírající lebku, se ozval mobil. To je můj signál, uvědomila si Konrádová. S omluvným pohledem vyšla na chodbu.

„Máme další mrtvolu!“

„Hahaha,“ odvětila mrzutě Konrádová. „Vtípek starej jako Metuzalém. Už byste si, hoši, mohli vymyslet něco lepšího.“

„Vynasnažím se,“ řekl muž na druhé straně linky ironicky.

Příliš pozdě si Konrádová uvědomila, že hlas nepatří kolegovi z denního výjezdu, ale majoru Peškovi, jejím nadřízenému.

„Promiňte, šéfe...“

„Jde rovněž o mrtvolu mladé ženy. Leží na druhé straně lesní cesty a má uprostřed čela vstřel. Žádnou zbraň jsme v okolí nenašli, takže jde o jasnou vraždu. Mrtvoly jsou skoro v jedné přímce, tak osmdesát metrů od sebe... Nerad fantazíruju, ale skoro to vypadá, že do lesa přijelo auto, každá z těch ženských vystoupila na jednu stranu a šla si pro smrt.“

„To je teda věc,“ řekla Konrádová.

Únava jasně ustoupila, jako by se v kriminalistce probudil lovecký instinkt. Jenomže takovéhle případy nezůstávají v působnosti okresních policajtů, uvědomila si smutně.

„Krajská kriminálka je už na cestě,“ potvrdil její myšlenky Pešek. Chvilku počkal, snad ji chtěl napínat... „Major Honys projevil přání, abys jim pomohla.“

Konrádová se ovšem projevila jako nevděčnice.

„Pomáhat s čím? S vařením kávy? Nebo s nadepisováním šanonů?“ zeptala se jedovatě.

„Nebuď hubatá! Ber to tak, že tvoje sláva a tvoje úspěchy už prostě přerostly hranice

okresu... Jak jste daleko s pitvou? Už je známa příčina smrti?“

Minuta návratu do pitevní místnosti stačila Konrádové k ujasnění: neznámá blondýnka měla dva malorážkové projektily v hlavě, jeden ve spánkové krajině, druhý v týlu.

„Takže dvojnásobná vražda,“ shrnul major Pešek.

Nebyl nelida. Konrádové svým způsobem fandil a taky nechtěl, aby se jeden z jeho nejlepších lidí předvedl krajským kolegům jako zivající individuum s kruhy pod očima... Nesmlouvavým příkazem poslal Konrádovou domů a spát, s nástupem patnáct nula nula na poradě.

Náhlá smrt

Název, který používají především hokejoví fanoušci pro gól, který okamžitě a neodvratně rozhodne utkání, jež se muselo po odehrání základního času a za nerozhodného stavu prodlužovat.

Teď se o stejném pojmu bavili i kriminalisté. Pár hodin stačilo, aby dokázal ztotožnit obě oběti. Šlo o dvacetileté zpěvačky rockové skupiny *Náhlá smrt* Zdeňku Vítkovou a Karolinu Jiráskovou. Hlavní hvězdou byl sice démonický sólový kytarista Ivan Bečvář, ale blondýnka se zrzkou měly zajímavě sezpívané vokály a když k nim přidaly pár svůdných tanečních pohybů za mikrofonem, pánská část publika vždy výrazně ožila.

Skupina měla mít především vystoupení na tancovačce v Hejtmánkovicích. Holky, kamarádky od dětství, jezdily spolu Zdeňčiným autem. Jako vždy na poslední chvíli... Vůz však odpíral poslušnost, nedal se nastartovat a tak se zpěvačky vydaly z Okresního města do Hejtmánkovic stopem. Vzdálenost pouhých šedesát kilometrů, nicméně Zdeňka s Karolinou na koncert nedojely, zábava se musela obejít bez jejich dobře sladěných hlasů i erotického natrásání.

Od domu, kde bydlela Vítková, odcházely dívky k hlavnímu silničnímu tahu po šesté večerní. Jejich poslední výskyt byl na kraji města, kde je zahlídlo pár štamgastů z místního bistra. Podle pitevní zprávy měla každá z obětí v hlavě dva projektily, z toho vždy jeden střelný kanál vedl týlem.

„Jako kdybich tu scénu viděl před sebou,“ poznamenal major Honys řídící poradě. „Pachatel nebo ještě spíš pachatelé míří pistolí obětem ze zadu na hlavu. První rána jde z bezprostřední blízkosti do týla a vniká do mozku, což i v případě malorážky znamená jistou smrt. Druhé výstřely – buď pro jistotu, nebo z milosti – míří už na ležící oběti. Vítkové do vlasové části kolem spánku, Jiráskové do čela. Připomíná to chladnokrevnou likvidaci, svým způsobem popravu.“

Nikdo neodporoval. Nebylo to vůbec pro Honysovu impozantní postavu či jeho předchozí úspěchy – to, co major říkal, znělo nanejvýš pravděpodobně. Celkově ovšem případ pro kriminalisty zůstal jednou velkou záhadou.

Prověřování možného motivu vraždy vyptáváním mezi zdrcenými rodinnými příslušníky či mezi šokovanými známými prozatím k ničemu nevedlo. Zdeňka žila sama, Karolina bydlela u rodičů, momentálně ani

jedna neměla trvalou známost – i tak se ale kolem nich rojilo dost a dost rozdychtěných mladíků.

„Byl jsem za jednou sousedkou Vítkové. Nějaká učitelka v penzi...“ jeden z kriminalistů zalistoval v zápisníku. „Jo, Strouhalová. Bohužel, baba byla protivná, nerudná, skoro nic mi nefekla, prý se o Vítkovou nezajímala.“

Klopotně dávali dohromady vyšetřovací verze. Ani další svědecké výpovědi neznamenaly z policejního hlediska přínos: žádní nepřátelé, žádné spory, jen občasná divčí nevráživost, typická pro maloměsto. Od chvíle, kdy Náhlá smrt natočila první videoklip a pronikla tak do první písničkové soutěže, hodně vrstevnic na úspěchy dlouhovýchlasých hvězdiček žárlilo.

„Jasně. Všichni víme, o co jde. Pomluvy, nevráživé pohledy, uštěpačné poznámky... Ale dvojnásobný mord?“ zakončil major Honys do ztracena svou analýzu.

Byl večer a kapitán Konrádová stála před domem, kde ještě před několika desítkami hodin snila o svých budoucích úspěších za mikrofonem blondatá dívka, jejíž tělo leželo touto dobou ve tmě chladicího boxu na soudním lékařství.

Ale nebyl čas na ponurý sentiment, kriminalistku čekalo střetnutí s kdysi obávanou kantorkou na základní škole. Hedvika Strouhalová, už tehdy nemladá, přísně vštěpovala matematické a fyzikální zákony novým pokolením. Vždy pohotově třímala svůj černý notes, který všem žákům, Konrádovou nevyjímaje, naháněl nefalšovanou hrůzu. I v současné době, pokud se obě ženy ve městě náhodou potkaly, naskočila kriminalistce okamžitá asociace: Zlověstný zápisník a jméno Konrádová, ověřené spoustou trojek, čtyřek a černých puntíků!

A co teď?

Návštěva se kupodivu vyvíjela od začátku dobře. Strouhalová uvařila kávu, pohostila svou někdejší žákyni štrůdlem a dokonce vtípně glosovala nepovedené odpolední setkání s pátrajícím kriminalistou.

„Pan detektiv si dovolil zavzonit uprostřed stého čtyřicátého sedmého dílu mého oblíbeného televizního seriálu *Oáza lásky nejčistší... Zrovna když Stefanie řekla Edwardovi, že je mezi nimi konec, že miluje Tonyho! To by přece muselo naštvat každého!“*

„Nejvíc asi toho Edwarda,“ pokrčila Konrádová rameny.

Stopa ironie v jejím hlase nezůstala Strouhalové utajena.

„Já vím, já vím. Možná, že ti připadám sobecká... V realu zabijou mladou holku a já se rozčiluju kvůli nedokonalou limonádě! Ale jo, jsem stará sobecká ženská, která si nechce nechat narušit svůj navyký klid a pořádek!“

Konrádová neutrálně přikývla. Právě kousla do štrůdlu a mluvit s plnou pusou, obzvláště v přítomnosti učitelky, je přece neodpuštělné!

„Ne snad,“ pokračovala Strouhalová, „že by mě kolikrát nenapadlo, jak je ten svět divnej. Mně bude příští rok osmdesát, zdravíčko mi zaplat'pánbu slouží – a mladý lidi kolem mě odcházejí!“

Bez oklik, přesně tak, jak byla navyklá přednášet a vyučovat, rozebrala Strouhalová svou poslední větu. Zdeňku Vítkovou nijak nemilovala, ale škoda jejího předčasného konce! A to, sotva před třemi měsíci, zmizel Michal Vach. Další souseď, loni oslavil dvacítku. Slušný, vždycky nahlas pozdravil, rozuměl počítačům, pořád vymýšlel nějaké programy...

„Jenomže Vach byl hacker,“ ozvala se Konrádová. „Naboural se do počítačových systémů řadě organizací...“

„Já vím, kdo je to hacker,“ řekla Strouhalová dotčeně. „Koukám přece na televizi.“

„Výborně. Každopádně je takové nabourávání protizákonné. Dokonce jsme měli podezření, že Vach převedl řadu financí z kont jedné banky... Ale ta, jako obvykle, dělá mrtvého brouka. Radši se smíří se škodou, než aby si vpustili do revíru kriminálku. Což ale neznamená, že jsme se o Vacha nezajímali. Tak radši prásknul do bot. Myslíme si, že je někde v zahraničí. Vybral konto, sbalil notebook a nasedl do auta...“

„Jen jestli to nebylo trochu jinak,“ mínila Strouhalová s potměšilým výrazem.

„Jak jinak?“

Konrádové se zmocnil pocit marnosti. Zajímala ji Vítková, ne nějaký uprchlý počítačový maniak!

„Vachovo auto stálo před naším domem naposledy 19. března. Ten večer měl návštěvu, nějaké dva chlapičky. Tenkrát jsem si říkala, že museli hodně popíjet, aspoň Vach určitě, protože nemohl chodit. Museli ho k tý jeho audině doslova táhnout. Vach byl uprostřed, držel se jich kolem ramen a nohy vlácel bezvládně za sebou...“

„Jéžíšmarjá,“ vydechla Konrádová. „Proč jste nic neoznámila?“

Strouhalová mávla nerudně rukou.

„Proč? Proč? Mně se to tenkrát nezdálo podezřelé... Ale pak jsem viděla v televizi jeden krimiseriál, jmenuje se to *Zátoka mrtvých očí*. Zavraždili tam jednoho nepohodlného dealera, vynesli ho přesně takhle ven a zakopali ve skalách. Koukala jsem na to jako blázen. Krve by se ve mně nikdo nedořezal!“

† † †

Velmi podobnými pocity protrpěla zbytek noci i kriminalistka Konrádová. Má snad být jejím vkladem do spolupráce s krajskou mordpartou to, že nebude mít k dvojnásobné

vraždě stopařek žádný dobrý nápad, žádný poznatek – zato se vytasí s podezřením na jinou vraždu? Notabene vraždu, kterou vydedukovala stará kantorka, co dočista propadla nezřízenému sledování televizních seriálů?

Převalovala se na posteli, vztekla nad další probdělou nocí. Nakonec s proklínáním odhodila peřinu. Dala si zabijácky studenou sprchu, do ubrousku zabalila pár sušenek a ještě před šestou ranní překvapila uniformovanou službu ve vrátnici.

„Mám dneska fofr. A jelikož ranní ptáče...“ zahalekala s nucenou veselostí Konrádová.

„Jo, znám. Do prdele doskáče,“ mávl rukou skepticky strážný. Velký hrnek horké kávy si kriminalistka přestěhovala k počítači s centrálními daty. Zadala heslo, ťuky ťuk... Nejdřív si našla zprávu o Vachově pohřešování včetně typu a poznávací značky auta, se kterým měl pláchnout do ciziny.

Příští dlouhé minuty patřily hledání databáze přihlášených aut, přesně řečeno vozů stejného typu, jako bylo Vachovo. Vypsaná jména majitelů nových i ojetých audin pak porovnávala s operativními poznatky o stycích a kontaktech zmizelého muže.

Jedno jméno se shodovalo. Víc Konrádová ani nepotřebovala.

Kriminalistka se podívala na hodinky. Za necelých sto dvacet minut měla začít další porada mordprty.

Konrádové se stáhl žaludek. Ta dnešní porada bude hustá!

† † †

„Sedmatřicetiletý Petr Čihák, dvakrát soudně trestaný, jednou za podvod, jednou za ublížení s těžkou újmou na zdraví. Znal se s pohřešovaným Vachem a spolu s jistým Václavem Smitkou jsou podezřelí z toho, že se finančně a organizačně podíleli na hackrově trestné činnosti.“

V místnosti bylo ticho. Nevěřící, nechápavě ticho... Jako kdyby místo mě promluvil Marťan, pomyslela si Konrádová zoufale.

„Čihák i Smitka mají bydliště v Praze, ovšem Smitkovi patří v našem okrese zemědělská usedlost. Nachází se zhruba dvanáct kilometrů od Hejtmánovic... Tři týdny po Vachově zmizení si Čihák – podle všeho přes nastrčeného prostředníka – pořídil audinu stejného typu, jakou měl Vach.“

Jestliže ještě na začátku vystoupení Konrádové si někteří z kriminalistů pročítali ležstra před sebou, teď měla jejich pozornost beze zbytku. Pravda, jedním okem šílhal po Honysovi, kdy zasáhne. Nečekali dlouho.

„Tak moment, paní kolegyně...“ Majorova silueta připomínala nasupeného býka před útokem. „Chcete naznačit...“

„Ještě tři věty,“ vzala si zase směle slovo Konrádová. „Pokud má učitelka Strouhalová pravdu a byli to Čihák se Smitkou, kdo zlikvidovali Vacha, je docela dobře možné, že taky vesele jezdí jeho autem. Co kdyby si Zdeňka s Karolinou na trase do Hejtmánovic čirou náhodou stopy právě Čiháka? Zdeňka Vítková bydlela ve stejném domě jako Vach. Třeba si...“

„Dost!“ zavelel Honys. „Nikdy bych si nepomyslel, kolik se do pár vět vejde odvážných dedukcí! Nebo ještě spíš fantazírujících blábolů.“

Někdo u stolu se posměšně uchechtl. Honysova tvář zůstala vážná.

„Včera večer uplynulo osmačtyřicet hodin od vraždy stopařek. Dva dny náskoku pro vraha a my pořád nic nemáme. Kromě bláznivého nápadu naší mladičké kolegyně. Tak se ptám vás, těch starších a zkušenějších... Nabídnete mi něco lepšího?“

Najednou všichni začali koukat do papírů před sebou.

Bleskové zadržení za pomoci maskované zásahovky slavilo úspěch. Čihák se Smitkou byli zaskočeni, zdrceni. Popírali jakoukoli trestnou činnost, vyhrožovali známostmi... Oddělené prováděné výsledky měly s pozvolna plynoucím časem dvojí efekt. Pár narážek stačilo, aby oba výtečníci nevěděli, co už ten druhý vyklopil, samozřejmě k tíži prvního. A tak bylo jasné, že to bude Smitka, komu dřív povolí nervy.

„Já jsem nikdy neměl s kriminálkou opletačky! Lituju dne, kdy jsem potkal Čiháka a nechal si od něho nabulíkovat, jak snadno přijdeme k penězům. Udělal jsem pitomost, ale z toho vlaku se už nedalo vystoupit. Čihák mi vyhrožoval, že jestli ho nebudu poslouchat, že se pomstí celé mojí rodině. Rozumíte, nešlo o mě, ale o manželku a moje děti!“

Honys si ke Smitkovu výsledku přibral Konrádovou a neušlo mu, jak si mladá kriminalistka vede zkušně. Nepřerušovala už napůl plačícího Smitku, jenom chápal příkyvovala jeho lamentacím. A Smitka mluvil, mluvil a mluvil...

Vachovo počítačové umění vyneslo trojici kumpánů slušný zisk, ale brzy pochopili, že hacker za sebou nezametl dostatečně stopy. Tak ho Čihák uškrtl páskem. Potřebovali se zbavit mrtvol. Těch pár metrů transportu „opilého“ kamaráda k autu zvládli, marně doufali, že beze svědků. Vachovu mrtvolu zakopali u Smitky ve stodole. Auto změnilo barvu i majitele... Pohoda, jenomže přede včirem stoplí dvěma pěkným holčím!

„Na vnitřní klice u zadních dveří zůstala po Vachovi maličká samolepka. Beruška pro štěstí. Ta blondýnka ji poznala, sama ji tam prý nalepila, když ji Vach párkrát někam vezl,“ horečně vyprávěl Smitka.

„Holka si to nenechala pro sebe. Začala se všelijak vyptávat. Řídl jsem, ale neušlo mi, jak Petr Čihák znervózněl. Měl pod sedadlem pistoli, upravenou malorážku s tlumičem... Najednou ji na holky namířil a poručil mi, abych lesníma cestama zajel co nejdál od Hejtmánovic. Pak jsme vystoupili, já měl taky pistoli, každej jsme tu svoji odvedl stranou... Já ji ale nedokázal zabít, ona se mi nabídlá jako ženská, jo, to jsem chtěl, líbila se mi... Ale pak za námi přišel Čihák a zezadu ji odpráskl! Stejně jako tu druhou!“

Plačícího Smitku odvezli do cely.

„Chlapi udržují Čiháka celou dobu v provozní teplotě,“ řekl Honys. „Už je celej nervózní, rád by věděl, co všechno Smitka pustil. Tak mu to povíme. Ale bacha, Čihák bude daleko větší tvrdás!“

„Však on změkne,“ usklíbla se Konrádová bojovně.

Její grimasa majora Honyse rozesmála.

Ilustrace Kristina POKORNÁ

URAŽENÉ ZRCÁTKO A OSM ŽIVOTŮ

Situace, pohyb vozidel, okolnosti – vše bylo vlastně vzápětí zcela jasné: Škoda Fabia combi se čtyřicetiletým řidičem ujížděla rychlostí necelých sto kilometrů v hodině od Prahy – domů do Chomutova, jako každý den. Mikrobusový Ford Transit řízený zkušeným pětáctyřicetiletým šoférem a se sedmi dalšími lidmi (ve věku od 23 do 64 let) „na palubě“, mířil zhruba osmdesátkou – ve směru ku Praze – do práce, na noční šichtu. Nákladní vozidlo Renault Magnum s návěsem Kogel mělo v přepravním prostoru 20 tun železných ingotů, na tachometru sotva sedmdesátku...

Bylo 13. února letošního roku, úterý, krátce po 18. hodině. Tma, přitom jasno, bezvětrí, teplota kolem nuly. Nový živичný povrch na obchvatu obce Panenský Týnec suchý, čistý, bez závad. Úsek silnice přehledný, se třemi jízdními pruhy, za postranním značením vozovky zpevněné živичné krajnice v půlmetrové až půldruhametrové šíři.

A škodověnka spěchající k domácímu krabu předjíždí dva těsně za sebou zavěšené kamiony. Po mírném sjezdu od hlavního města, v obdobně lehkém, vlevo se stáječícím stoupání přechází komunikace na pravé straně ve dva

proudy. Snad proto se tam běžně jezdí vá hodně rychle.

Jenomže manager velké státní firmy nestačí s Fabií dokončit předjížděcí manévry. Byl ještě levými koly za plnými čarami, když se bokem střel s Transitem.

Boční zrcátka s třeskem uletěla.

Z pohledu vozidla transportujícího tým zámečníků a instalatérů můžeme o souběhu událostí pouze spekulovat. Muž za volantem měl trasu rovněž mnohokrát najetou, jistě věděl o postranním prostoru na celkem čerstvě zrekonstruovaném úseku silnice. Možná si při pohledu na světla protije-

doučho – nesprávně předjíždějí – auta řekl, že to nechá tomu darebnému řidiči naproti vychutnat. Nebo měl s nastupujícím zimním večerem trochu unavené „automatizmy“ řízení na vcelku bezproblémové části pravidelně opakované cesty. Na každý pád byl přece v právu, jel řádně, nemusel nikam uhýbat – byť k tomu měl až přebohaté místa.

Jenomže následné otření boku o bok bylo nad jakékoliv očekávání drsnější. Vyhodilo Transit vlevo do protisměru.

Pilot nákladáku myslel při řízení soustředěně na vlastní jízdu, na pravý okraj silnice, asi i on částečně „zautomatizovaně“. V okamžiku, kdy mu pod nos vletěly protisměrné světlomety, nestačil ani sešlápnout brzdový pedál.

Obrovská rána srazila, výbušně slisovala tři řady sedaček mikrobusu do jednometrové délky. Dva pasažéři vyletěli proti nákladní soupravě okny, ostatní zůstali ve zpresovaných troskách.

Všech osm cestujících spolupracovníků ukončilo v několika zlomcích vteřin osobní životní pouť...

Jejich osud by zřejmě neovlivnilo ani pečlivější připoutání v bezpečnostních pásích, ani kdyby model Forda vykazoval mladší rok výroby. Snad jediné vstřícný, bezmála nenápadný, pohyb volantem vpravo v naprostém souladu

s pravidly silničního provozu jedoucího řidiče mohl osudový – strašný – střet odvrátit, předejít!

Výchozí, zásadní chyba – vina – vodiče osobního vozu je ovšem neodiskutovatelná, nezpochybnitelná.

A stejně tak trest na hranici deseti let bezodkladného odnětí svobody.

I výstraha, nejčernější memento pro nás všechny ostatní účastníky pohybu po silnicích.

Vždyť moudřejší vyhrává, byť – pro zachování zdraví, života – i klidně od zřejmého osobního práva ustupuje...

Nejen v současném čase!

/ki/

Reprofoto P ČR Louny

Dnešní Třebíč

čtyřicet klíčů

Pošta v Třebíči před třiačtyřiceti lety. Telegraf zadrmčel a z mosazné cívky se odvíjel proužek papíru: Narodil se vám vnouček Martin. Stop. 53 centimetrů – tři kila dvacet. Stop. Všichni v pořádku. Stop.

Úřednice rozstříhala potištěnou pásku a nalepila ji do příslušného blanketu.

„Pane doručovateli!“

Vladimír Kácel se zvedl ze židle, kde marně řešil novinovou křížovku.

„Ano?“

„Máte tu kšeft?“

Popadl poštáčkou kabelu a vyšel z budovy do sychravého listopadového dne. Takové pochůzky měl rád. Nositelé dobrých zpráv bývají vítáni, štamprlička pro zahřátí ještě ve dveřích a pětka, někdy i dvacka vsunutá do dlaně. To telegramy o úmrtí v rodině bývají horší. Jako by pošták mohl za to, že babička už nežije.

Vítr hnal do očí drobné kapky deště, v oknech domů podél řeky svítila světla. Podzimní dny jsou odporně krátké a nevlídné. Jsou pochopitelně místa, kde se dá tohle roční období přežít celkem v pohodě, ovšem na to by musel mít člověk spoustu peněz a ne se plácát od výplaty k výplatě.

Prarodičům udělal radost, slivovice hrála v žaludku, za hodinku byl zpátky na poště.

„Ještě něco?“

„Zatím nic, pane Kácel.“

Usadil se v rohu místnosti, odkud měl výhled na velkou železnou pokladnu, do které se ukládaly peníze a cenné zásilky svážené z celého okresu.

Sešmáknutého listopadu roku pětadesát byla středa, kalendář se sice zmiňoval o významném dni studentů, nicméně do práce se šlo jako kdykoliv jindy. A na poště se začínalo už v pět hodin ráno. Prakticky ve stejnou dobu zazvonil na Obvodním odděle-

ní Veřejné bezpečnosti v Třebíči telefon.

„Ztratila se kasa!“

„Cože?“

„No pokladna. Musíte přijet. Uvnitř bylo skoro čtvrt milionu korun.“

Na poštovní úřad v dvouposchoďové budově na rohu Malinovského třídy a Soukenické ulice přijeli policisté z obvodu po patnácti minutách. Našli místnost plnou úředníků a prázdné místo za drátěnou mříží, kde dříve stávala plechová skříň suplující pořádný nedobytný trezor. O dalších dvacet minut později dorazili kriminalisté z brněnské správy a začali pečlivě ohledávat místo činu.

Dvojitě okno má rozvorové uzávěry, které jsou odjištěné a obě křídla jsou otevřená směrem do místnosti. Venkovní římsa je oplechovaná, v plechu jsou čerstvě vyryté stopy po tažení nějakého těžkého předmětu. Proti druhému oknu stojí u chodníku služební auto čs. spojů, značky Tudor, které je bez předních kol a nápravu má podloženou cihlami. Vedle něj je zaparkováno skříňové auto Praga V3S a obě vozidla dokonale stíní obě okna vedoucí do Soukenické ulice.

Manipulační místnost, ve které byla ztracená pokladna umístěna, má dveře do chodby opatřené zadlabávacím zámekem s bezpečnostní vložkou systému FAB. Při prvních orientačních výsleších se zjistilo, že klíč od zámku dveří má přibližně čtyřicet zaměstnanců pošty, jeden z nich dokonce svůj klíč nedávno ztratil na ulici.

Zámek sám nevykazuje stopy mechanického poškození a expertiza potvrdila, že nebyl otevřen násilným způsobem.

Ze dvora byl pod jedním oknem vedoucím do kanceláří poštovního úřadu přistaven stavební žebřík, což naznačovalo způsob, kterým se pachatel či pachatelé dostali

dovnitř. Podle zjištěných skutečností se tak mohlo stát mezi devátou hodinou večerní šestnáctého listopadu a pátou ranní následujícího dne. Budova pošty byla v tu dobu prázdná, jen v jedné místnosti sousedící s kanceláři byla noční služba rozhlasu po drátě.

Mimochodem, to je dnes už také vcelku zapomenutá záležitost, takový pozůstatek nervózní atmosféry studené války. Soudilo se totiž, že v případě ozbrojeného konfliktu by mohlo snadno dojít k umlčení centrálních vysílačů a rádio po drátě mělo v kritické situaci občany o nejdůležitějších opatřeních informovat. Koneckonců, v době, o které si vyprávíme, uběhly od kubánské krize, během níž stál svět na samé hranici nukleárního konfliktu, pouhé tři roky.

Výpověď ženy, která klímala u pohotovostního mikrofону, byla poměrně zajímavá.

„Blížilo se ke dvanácté, když jsem slyšela nějaký ruch na ulici. Zhasla jsem světlo a šla se podívat skrz přívřenou okenici ven. Na protějším chodníku stál asi třicetiletý, dost vysoký blondák, to bylo ve světle pouliční lucerny vidět. A vedle nákladáku parkovalo velké osobní auto s otevřeným víkem kufru. Pak ten chlapík nastoupil a auto odjelo...“

Typ vozu svědkyně nepoznala, upřesnila však čas.

„Krátko nato se v rádiu hrály půlnoční hymny.“

Okamžitě se rozjelo rozsáhlé vyšetřování opřené o první zjištěná fakta.

Pokladna byla vynesena oknem, vedoucím z místnosti doručovatelů do Soukenické ulice. Pachatelé museli být nejméně dva, neboť bylo vyloučeno, aby s podobným nákladem manipuloval jen jeden člověk. Měli k dispozici dopravní prostředek, prav-

děpodobně velké osobní nebo dodávkové auto. Museli vědět, že je ke kase snadný přístup a přes noc v ní bývá přechováváno poměrně velké množství peněz. Do místnosti se dostali pomocí pravého klíče, nebo alespoň klíče vyrobeného podle originálního vzoru.

Čtyřicet zaměstnanců. Vyslechnut byl pochopitelně každý, kriminalisté však začínali od těch nejpodezřelějších. Jistý Vladimír Kácel měl už jeden zahlazený záznam v trestním rejstříku, vědělo se o něm, že rád a značně popíjí a na ubytovně si od kamarádů často vypůjčuje peníze.

„Kdepak jste v noci byl?“

Pokrčil rameny a vyjmenoval dvě restaurace. V první hospodě hrál se známými mariáš, kolem půlnoci přešel do vinárny, kde klábolil s barmankou. Alibi tím pádem může

rativa přinášela nové a nové informace. Většinou s případem nesouvisely, ale jedna z nich vyšetřovatele zaujala.

Doručovatel Kácel prý přibližně tak jednou za čtrnáct dní jezdí za svými rodiči do Rouchovan, kde v místní hospodě vysedává s jistým Liborem Lukase. Je to vyšší, poměrně mladý chlap s nápadně světlými vlasy.

Samozřejmě to mohla být náhoda. Ovšem za malý pokus to stálo. Kriminalisté si zavolali Vladimíra Kácela podruhé.

„Co ještě chcete vědět? Všechno jsem řekl.“

„Třeba ne.“

„Obtěžujete slušný lidi...“

„Tím myslíte pana Lukase?“

Poštovní doručovatel ztuhl.

„Co je s ním?“

„Byl mnohem hovornější. A všechno shazuje na vás.“

Takový vousatý policejní trik.

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„Přece o té kase. Libor Lukas se přiznal.“

Nevinný člověk by v podobné situaci nejspíš nechápalavě kroutil hlavou, opakoval, že se svět zbláznil, nebo by uraženě mlčel.

což mohlo přispět k rychlejší operativnosti skupiny.

V úterý, šestnáctého listopadu, Kácel všechno pečlivě připravil. Okno do dvora nechal jen přivřeně, z nedalekého staveniště přinesl žebřík, který schoval za rozpadlou kůlnou, předal Liborovi plán interiéru a klíč od manipulační místnosti. Pak si odešel shánět alibi, mariášová parta byla na něco podobného vcelku ideální.

Lukas chtěl původně otevřít pokladnu na místě, jenže se mu to nedařilo, odtáhl tedy kasu k oknu zastíněnému zaparkovaným nákladáčkem. Zahvízdal na přítele Škubu, který předjel se staříčkým Chevroletem, společně pokladnu nacpali do zavazadlového prostoru. Odjeli, a teprve po chvíli si Lukas vzpomněl, že na chodníku zapomněl tašku s vrtačkou a hasákem. Vrátili se proto zpátky. Všude byl klid. Libor naložil kasářské nádobíčko a chvíli pozoroval ztichlou budovu. To byl zřejmě okamžik, kdy ho zahlédla noční služba od rozhlasu po drátě.

„Dělej,“ vyzval ho kamarád.

Nasedl a oba odjeli směrem k Brnu. Cestou zabočili do lesa, kde za světla baterek pokladnu vypáčili. Uvnitř bylo mnohem víc

peněz, než doufali. Dvě stě čtyřicet tisíc korun, to představovalo v šedesátých letech kapitál dnes přibližně třímilionový. V báječné náladě pokračovali v cestě, jen u mostu na chvíli zastavili a rozpáranou pokladnu hodili do řeky Jihlavy.

Do Brna přijeli nad ránem. Lukas zamířil na ubytovnu, Škuba domů.

„Kdes byl?“ zajímala se manželka.

„Na melouchu,“ řekl stručně. „Ale vyplatilo se to.“ Pak předal ženě dvě stě korun, což byla částka, která uklidnila všechny výčitky.

Ve čtvrtek ráno byli pachatelé zadrženi, od nahlášení loupeže uběhlo necelých třicet hodin. Zajištěny byly téměř všechny ukradené peníze, většina z nich ještě v balíčcích s označením jednotlivých poštovních úřadů, z nichž byly svázeny. Přiznání obviněných potvrdila rekonstrukce celé krádeže i nález poničené pokladny v řece Jihlavě.

Tresty za rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví byly v šedesátých letech velice přísné, krajský soud poslal Libora Lukase za mříže na jedenáct a Kamila Škubu na deset let. Vladimír Kácel pak dostal osm roků odnětí svobody.

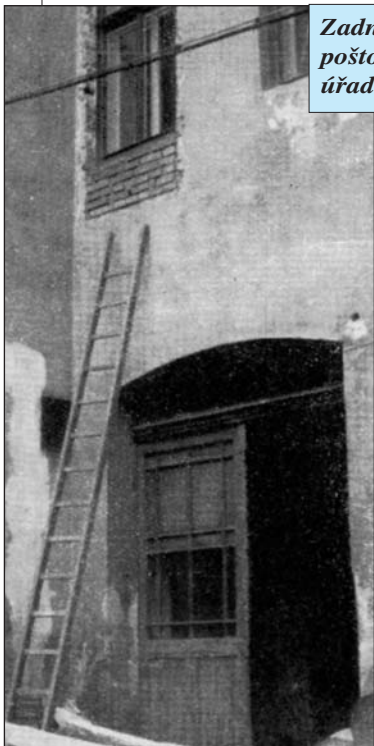

Telegraf zadrmčel a z mosazné cívky se odvíjel proužek papíru. Narodil se chlapec. Taková báječná zpráva. Bohužel ji neměl kdo okamžitě doručit, poštovní úřednice přetlumočila vzkaz telefonicky.

Navzdýcky zmizela éra telegrafických depeší, staříčké přístroje zůstaly jen v poštovním muzeu. A z dítěte, které tenkrát přišlo na svět, je dneska chlapík, kterému pomalu táhne na padesátku.

Antonín JIROTKA
Foto archiv autora

Zadní trakt
poštovního
úřadu

Zaparkované vozy
stínily přízemní okna

Pokladna byla nalezena v řece

Kácel hněvivě udeřil pěstí do stolu.

„Ten vůl!“ pravil. Pak se dal do dlouhého a poměrně plynulého vyprávění.

Na pokladnu si myslel už dlouho, věděl, že je do ní ukládána spousta peněz a byl přesvědčen, že není velký problém takovou plechovou almaru otevřít. Nicméně, sám si na to netroufal, bylo mu jasné, že by patřil mezi první podezřelé.

Takže ten podnět, i když možná nechtěně, přišel od Lukase. Libor poznamenal, že by

potvrdit řada svědků. To bylo přesvědčivé a Kácel uvolnil židli pro dalšího v pořadí.

Na případu hned od začátku pracovalo velmi mnoho lidí, informováni byli všichni vedoucí obvodních oddělení v okrese a ope-

potřeboval větší obnos, než jaký dokáže vydělat rukama, a Vladimír se svěřil s tím, že takový malý nápad by měl. Domluvili se rychle. Lukas navrhl přibrat do party kamaráda Škubu, ten měl k dispozici automobil,

JEN PRO TEN DNEŠNÍ DEN...

Emeritní major Jaroslav Zahrádka (na snímku vpravo), špičkový vyšetřovatel (1912–1996) v rozhovoru se svým kolegou pplk. Miroslavem Kučerou.

Smrt se bezostyšně vpíjela do tváře starého muže. Už si ani nebyl podobný, ten někdejší chlap se silným zátylkem a lehce zvlňnými vlasy, který se svého času musel zamlouvat ženským. Oba jsme cítili, že konec je neodvratný. Ještě před měsícem jsme u něj v bytě plánovali, jak na jaře vyrazíme na místa starých vražd. Teď už jsme věděli svoje...

Na nemocničním lůžku umírala legenda pražské mordparty, emeritní major Jaroslav Zahrádka. Když byl ještě fit, dokázal svým vyprávěním nejen přiblížit dávné zločiny, ale také nastínit život hlavního města a jeho okolí v 50. až 70. letech minulého století. Zahrádka uměl vyprávět – a pokud jste chtěli, mohli jste se od něho něco přiučit o kriminalistickém řemesle.

Teď živá legenda umírala. Většinu mé špitální návštěvy Jaroušek prospal, pak se na pět, deset minut probral a mohli jsme si trochu povídat. Než znovu upadl do spánku... Nebylo proč váhat.

„Jardo, já ti mockrát děkuju.“

Bezmasou tvář prosvítíl úsměv.

„Za co, prosímte.“

„Za všechno.“

Pár hodin na to Zahrádka umřel. Špičkový kriminalista a dobrý člověk odešel navěky.

I když... Mezi policajty, pisálky a dost možná i vysloužilými zločinci je jeho jméno připomínáno stále. Poletuje jako malý plamínek, ale stačí přiložit pár slov a rozzáří se nádherným příběhem. Takže, milí čtenáři, pokud se chcete vydat v stopách starého detektiva a prožít znovu některé jeho případy, milerád se stanu vašim průvodcem.

Ožil přízrak vraha Vranské?

Psal se 23. duben 1951. Od vody táhlo, mrazivé pocity vnímali kriminalisté Nečásek a Zahrádka i ve svých útrobách. Nešlo o hrůzu z nálezů mrtvoly, tohle měli už dávno za sebou, spíš jim tělem brnkala startovní horečka. Takový případ se nerodí každý den! Dopadnou vraha? Bude to úspěch? Nebo blamáž?

Stáli nad vltavským zdymadlem v Klecánkách, na sever od Prahy, dívali se do vody v místech, kde ještě před hodinou

ležela velká papírová krabice obalená dvěma příkrývkami vínové barvy, nepochybně starým závěsem. Mnohem důležitější byl ale obsah škatule: trup ženy bez hlavy a dolních končetin. V levém prsu bylo těsně vedle sebe pět bodných ran, každá z nich zasáhla srdce. Bodance paradoxně působily úhledným dojmem, jako by je pachatel zasazoval kolmo vůči už ležící, snad bezmocné, snad omráčené oběti...

Starší z dvojice kriminalistů Miloslav Nečásek si odplivl do vody. Ale stejně se nedokázal zbavit zvláštní pachuti v ústech: Ožil snad po osmnácti letech přízrak vraha Otýlie Vranské? Lehkomyslné holky, co svoje tělo prodávala za večer v restauraci, jindy za mlhavý příslib vážného vztahu? Žila jako pražské nočnítko a svým způsobem si svůj konec vykoledovala: Na přelomu srpna a září 1933 ji zavraždil neznámý sadista. Dvě rány sekáčkem do hlavy vykonaly svoje, sedmero bodnutí do srdeční krajiny bylo už vlastně zbytečných a svědčilo spíš o sexuální zuřivosti pachatele. Ten po vraždě tělo rozřezal a 1. září večer poslal ve dvou kufrech na Slovensko...

Nečásek – s odstupem let – věnoval nemálo úsilí rozluštění záhady jménem Vranská. Měl svoje teorie, měl vytypovaného možného pachatele... Začalo vrahovi zabíjení mladých žen zase chutnat? Nebo je všechno úplně jinak? Nečásek se podíval na netrpělivě přešlapujícího Zahrádku. Rozuměli si beze slov. Jdeme na to!

Jizva zvaná thorakoplastika

Kriminalistická abeceda je vlastně jednoduchá. Teda, když se ji naučíte... Prioritou bylo dát mrtvole jméno, to bude počátek všeho. Soudní lékař František Hájek – v roce 1933 pitval i Vranskou – upozornil na jizvu na zádech oběti, následek operace

hrudníku zvané thorakoplastika. Kdo měl na kriminálce nohy, pátral ve zdravotnických zařízeních po ženách ve věku 20 až 30 let, které se v minulosti podrobily zmíněnému zákroku. Mravenčí práce slavila úspěch.

Z šestnácti stovek jmen nakonec zacínalo to správné: 26letá Herta Černínová, roz. Ulrichová, bytem na Žižkově, procházela nejenom evidencím operovaných žen, ale také osob pohřešovaných, resp. hledaných: Pokladní Černínová zmizela 17. dubna 1951 kolem poledne, když krátce předtím vyzvedla v Živnobance na pražských Příkopech asi 80 000 korun na výplatu. Do blízkého zaměstnání v národním podniku Obnova v Opletalově (tehdy Lützowově) ulici se už nikdy nevrátila...

Jelikož měla příbuzné v tehdejší Západní Německu, stala se rázem podezřelou jak ze zpronevěry, tak z emigrace. Je příznačné pro tehdejší dobu, jak se trdně nenávisťný tón úředních dokumentů vůči Černínové postupně měnil v hodnocení o pracovitě a oblíbené kolegyni, stejně jako dobré a láskyplné manželce – teď už ovšem jen bezmocné oběti surové vraždy.

Na žádné sentimenty či resentimenty ale detektivové z mordparty neměli čas. Znali už jméno oběti, dokázali si představit mladou paní účetní, jak vyšla z banky... Polední únos v centru Prahy? Pitomost! Znalci povodí Vltavy určili jako pravděpodobné místo vhození krabice s tělem asi kilometr nad jezem na levém břehu. Místo je vzdáleno veřejné dopravě, navíc opatrný pachatel se sotva předváděl veřejnosti coby pěšák s objemným zavazadlem. Určitě použil automobil... Co když vlákal do stejného vozu i Černínovou? Musela ho dobře znát, jinak by ji nepřesvědčil, aby přisedla... To je ono! Vrah bezpečně věděl, že oběť poneše peníze na výplatu, šel najisto... Co když je to nějaký její kolega?

Taková divná nehoda

Podnik Obnova měl v Praze řadu provozů s několika stovkami zaměstnanců. Ti, co znali Černínovou a vlastnili auto, se počítali jen na desítky. Někteří měli chatrné alibi, to se stává, ale nikdo neměl tak DIVNÉ alibi jako 34letý účetní Miroslav Šmíd. Ještě nedávno seděli s Černínovou ve stejné kanceláři, pak Šmíd přesídlil do libeňské centrály podniku. Taký on vyzvedl kritické úterý 17. dubna v Živnobance peníze, zamířil do Opletalky, kde si potřeboval něco vyřídit a mimo jiné se setkal i s Černínovou. Cestou zpět do Libně porazil Šmída neznámý motocyklista, který ho uplatil, aby nehodu neohlásil. Nicméně účetní si musel vzít taxíka a odjet domů do Nebušic k manželce, aby si převlékl zvládnuté a špinavé šaty. Do práce se vrátil asi v jednu po poledni, dokončil směnu, pak zamířil autobusem domů...

Tady se ovšem divné alibi lámalo do snadno vyvratitelné lži. Spoluzaměstnanci unisono tvrdili, že se Šmíd vrátil do Libně až po čtvrté odpolední, skutečně byl jinak oblečený než ráno, zdál se jim bledý, vyplašený... Večer Šmíd domů do Nebušic nedorazil, ostatně manželka s ním ten den ke stolu a k loži nepočítala, pravidelně kaž-

Jaroslav Zahrádka. „Schválně jsme nachyštali aranžmá jako v nějakém hororu, ale Šmíd zachoval obdivuhodný klid a jenom prohodil: *To je opravdu paní Černínová? To je ale hrozné! Kdopak jí to mohl udělat?* Nebylo s ním pořízení, pořád jen při výslechu opakoval, že nikoho nezabil a že není jeho povinností pamatovat si nějakého motocyklistu nebo taxikáře! A že svůj vůz nedávno prodal známému hudebníkovi Trojanovi...

Věděli jsme, že doma v Nebušicích rozřezat tělo oběti nemohl, musel mít tedy ještě nějaký jiný byt nebo aspoň kumbál. A auto musel mít taky! Nakonec jsme se dostali šťastnou náhodou na jeho milenku a taky spolupachatelku. Jí a její matce patřil vršovický byt na tehdejší třídě Sboru národní bezpečnosti, dnes Vršovické ulici. Byt, který posloužil jako místo činu! To byla velká Nečáskova zásluha, že jsme na tu milenku vyzráli. Věděli jsme, že Šmíd navštěvoval drahé restaurace s nějakou Věrou – a že to stoprocentně nebyla jeho manželka...

Měli jsme taky hlášku, že Šmídovi volala několikrát do práce nějaká ženská, proto jsme začali hlídat telefon. 26. dubna se ozvala znovu. Nečásek to riskl a sebevědomě ji seřval do sluchátka: *Vy jste Věra, že jo? No to je dost! Už se po vás sháníme! Potřebujeme, abyste potvrdila alibi pana Šmída! Okamžitě se dostavte k výslechu!* Kdyby byla zavěšila, hledali bychom ji mnohem složitěji. Právě přes ni jsme se dostali Šmídovi na kobylku!“ usmíval se Zahrádka.

Byl to vlastně dvojitý život, ne nepodobný hrdinovi slavného filmu s Oldřichem Novým: Jednou týdně vystupuje pan Kristián jako úchvatný, zcestovalý lev salonů, zpívající do ouška Adině Mandlové *Jen pro ten dnešní dééén stojí za to žít...* Zbytek času dělí mezi klotové rukávy a nudný poklid rodinného krbu. Jak jednoduché!

Nebo spíš vyčerpávající, a to nejen finančně? V roce 1950 poprvé selhaly Šmídovi nervy. Uvědomil si, že jediná účetní kontrola ho může zničit a raději změnil zaměstnání. *Zavřete oči, odcházím...* Jenomže v Obnově byla daleko přehlednější ekonomická struktura, tady se podvody ve velkém ani v malém dělat nedaly! Přece nepřízná před Věrou pravdu! A co si takhle vypomoci loupežnou vraždou?

Vražda mezi sušenkami

Vypůjčil si od své milenky byt – podle smyšlené verze měl patřit Šmídově tetě – a Hertu Černínovou do něj z Příkopů vlákal pod záminkou výhodného prodeje zánovního psacího stroje. Uvařil oběti kávu, pustil nahlas gramofon... Když žena sepisovala kvitanci, udeřil ji zezadu kilogramovým závažím do hlavy. Křičící žena se bránila i na zemi, Šmíd jí zasazoval další a další rány, váleli se za zvuků taneční hudby, mezi rozsypanými sušenkami... Když konečně Černínová zmlkla, odtáhl Šmíd její tělo do koupelny, vysvlékl ji a ubodal nůžkami. Jen co si „zajistil“ alibi, vrátil se ve společnosti milenky a její matky do bytu, aby zde dokončil řezničinu. Tělo v krabici a v kufru odvezl autem, které si půjčil za kavalírskou odměnu od známého číšníka, k řece.

„Největší Šmídovou chybou bylo, když se nepřesvědčil, že balík – kufr s nohama a hlavou – zůstal na dně řeky, vylovili jsme ho až po vrahově zatčení – se pořádně neponořil. Zmizení Černínové, podezřelý ze zpronevěry a emigrace, by nikdo nevyšetřoval jako vraždu,“ uzavíral emeritní major Zahrádka svoje vyprávění. Kauza Šmíd znamenala jeden z největších úspěchů poválečné kriminalistiky. A proč si prvorepubliková mordparta vylámala zuby na případu Otýlie Vranské? Hlavní příčinu můžeme vidět v moti-

vu, obecně vzato se sexuální vraždy objasňují složitěji. Deviovaný vrah Vranské se nejspíš potkal se svou obětí až těsně před činem, mezi ním i obětí tedy nebyl do osudné chvíle žádný vztah. Šmída vedl naopak motiv loupežný. Jako bývalý kolega Černínové plánoval zločin díky znalostem o pracovním životě oběti, jejich vzájemné vazby však mohla policie snáz odhalit.

Viktorín ŠULC
Foto Jiří Novák (1)
a archiv autora

Hradlový jez v Klecánkách, kde se zachytil balík s trupem.

Kufr s hrůzným obsahem, který vylovili potápěči.

Když poznala Herta Černínová nového kolegu Miroslava Šmída, sotva mohla tušit, že se právě potkala se svým vrahem.

dou středu totiž jezdíval pan účetní na celonoční kontroly... Co víc, během úterka 17. dubna se Šmíd doma vůbec neukázal, historiku o nešikovném motocyklistovi a zvládnutých šatech vyprávěl manželce až ve středu ráno... Trochu moc náhod najednou! Miroslav Šmíd putoval 25. dubna do vyšetřovací vazby.

Setkání na pitevně

„Chtěli jsme ho zlomit, a tak jsme ho ještě večer vzali na soudní, ukázat mu trup zavražděné ženy,“ vzpomínal po letech

Kristián se závažím a nůžkami

Nakonec vyšla najevo celá pravda. Za poslední tři roky zpronevěřil Šmíd více než tři miliony. Uměl zabezpečit rodinu, ale mnohem víc ho stála milenka Věra, před kterou se chtěl předvést jako náramný kavalír. Večere v drahých restauracích, nákladné dary, několikadenní výlety taxíkem na Slovensko... Aby nevzbudil podezření, musel si navenek zachovat zdání poctivého a pracovitého úředníka.

Film**Bond není co býval**

Nový představitel Bonda sice nastoupil už minule, v nové verzi Casina Royale, a zdálo se, že změna v titulní roli proběhla sice s pochybnostmi, ale nakonec přesto přijatelně, leč dvaadvacátý bondovský film v řadě, Quantum of Solace (tedy pro tuzemce nevystudovavší anglických škol Množství útěchy), vyvolává rozpaků o mnoho více. A nejde už o Daniela Craiga jako 007, ale mnohem víc o novoty, jež jsou výmyslem scenáristů, režiséra a nepochybně produkce samé. Bond až dosud byl nejen obchodní značka, ale taky smluvená hra s divákem, protkaná detaily, jež patřily k zavedeným pravidlům. A jestliže se z děje vytrácejí, zklamání tradičního diváka přerůstá v rozladění.

Vytratily se drobné žertíky, jež jako malá kudrlinka dotvářejí podpis a ujišťují nás, že jsme na správném filmu:

Bond už nelpí na svém martini, ani neví, co pije. Kdo čeká jeho představovací formuli – Jsem Bond, James Bond – nedočká se. Už není Moneypennyová ani velký hračička Q a jeho vynálezy. A především je v trapu i Bondův tradiční nadhled, s nímž likvidoval nepřátele. Tentokrát je velmi osobní. Mstí se a svou štvanicí vnímá velmi osobně. Je to jiný Bond, pokud to ještě Bond je vůbec.

Má skvělého protihráče, jak jej ztělesnil Mathieu Amalric, Olga Kurylenková vnáš

na plátno půvab i přesvědčivé herectví, tradičně spolehlivá je Judy Denchová coby M. A., že není malých filmů, předvede Giancarlo Giannini.

Úžasné exteriéry patří k silným stránkám bondovek už tradičně, začíná se opravdu svižnou honičkou a jezdecký závod v ulicích Sieny taky není k zahození. Ale nějak chybí novota a neotřetlost akčních prvků: bondovky vždycky přichá-

zely s nápady a nastavovaly laťku, jež pak napodobitelé ladně – podlézali. Už tedy ne, většinu těch velkých scén (a perfektně natočených, to režiséru Marku Forsterovi rozhodně přiznejme) jako bychom už někdy někde viděli...

Bondovky bývaly pohádkami pro dospělé, Quantum od Solace je efektním příběhem z naší žhavé současnosti. A možná to ani jinak nejde, sám svět je přece jinačí, než býval před půl stoletím, kdy se James Bond zrodil, napřed coby postava literární a posléze filmová. Dneska z něj zbývá hlavně výnosná obchodní značka. Je to málo, je to dost? Za dva roky přijde asi nový příběh s jeho jménem: ale bude to doopravdy ještě jeho příběh? Stěží.

(jjv)

Literatura faktu**DESET PŘÍBĚHŮ O ZLOČINU**

Kniha nakladatelství Epoque, nazvaná Lovce přízraků, vznikala tři roky. Tak dlouho na ní autoři, Viktorín Šulc a Jiří Markovič pracovali. Ale přísně vzato, rodila se vlastně dlouhá desetiletí: přinejmenším celé ty roky, jež druhý z jmenovaných pracoval na pražské kriminálce (a posléze i vedl její mordpartu). Podtitul svazku – Vraždy, které šokovaly republiku – ani v nejmenším nepřehání. A šokují i po letech, když si o nich čteme v podobě vpravdě literární, přesto však drsně reálné.

Ano, deset případů, jež se autoři rozhodli vyzvednout z prachu archivů, vesměs nebylo zapomenuto. Většina z nich patří k událostem, jež v době, kdy k nim došlo, vzbudily značný rozruch a vyvolaly pobouření i obavy – bez nadsázky – milionů lidí. Jména pachatelů, kteří páchali své kruté zločiny a různě dlouho unikali kriminalistům, se po zatčení a odsouzení stala obecně známá a vlastně dodnes zůstávají určitým varovným pojmem. Hojer, „spartakiádní vrah“ Straka, ale kupříkladu i Vocásek, první doživotně odsouzený z éry, jež velkoryse odmítla trest smrti i pro vrahy vícenásobné a bestialní. Muž, jenž se dnes už domnívá, že pykal dost a rád by na svobodu...

Emeritní plukovník Markovič vypráví své příběhy (v elegantně kultivovaném literárním ztvárnění Viktorína Šulce) detailně a vnímavý čtenář si z jeho kauz může udělat reálný obrázek, kterak zdoluhavá a namáhavá cesta vede k odhalení zločinců. Kolik pochybností a omylů se na ní na vyšetřovatele šklebí, či naopak vábivě usmívá. Pravda je zpravidla jiná, než člověk zprvu myslí, a není vůbec snadné se k ní prodat.

A pozoruhodné je, že i ti nejodpornější jedinci zůstávají v líčení knihy Lovce přízraků trošinku lidmi. Mezi vyšetřovatelem a pachatelem se v průběhu výslechů, konfrontací a rekonstrukcí vytvoří určitý vztah. Těžko popsatelný, stěží pochopitelný. Avšak i tohle je podivuhodné specifikum vrcholové kriminalistické práce...

(-ěk)

Román**POMSTA CHUTNÁ HOŘCE**

Na začátku je nešťastná náhoda: návrat z rodinného výletu tragicky uzavře příliš rychle uhánějící auto, jež srazí desetiletého Joshe a zmizí v dálce. Policie se ujme vyšetřování, ale Ethan, chlapcův otec, má stále silnější pocit, že nedělá nic. A tak začne viníka nehody hledat sám, zmocní se ho úplná posedlost, zaneřádává rodinu i práci a jde za svým urputně jako buldok.

V druhé dějové linii sledujeme život viníka tragédie Dwighta. Nejde o bezcitného darebáka, ale o maloměstského právníka, poněkud prchlivého, jemuž se už rozpadlo manželství a teď by rád zachránil aspoň vztah se synem. Prožívá zcela šílené okamžiky: výčitky svědomí a strach z odhalení a trestu se mísí v jediný hrůzný koktejl.

John Burnham Schwartz napsal pozoruhodný a napínavý román, v němž paralelně sledujeme dva lidské osudy, jež se pod tlakem jediné tragické události mění postupně v permanentní pro-

pletence nenávisti a strachu, touhy po pomstě a hrůzy z trestu. Autor vypráví svůj příběh s úžasnou věrohodností, věříme jeho hrdinům jejich motivace a činy, dialogy znějí mluvně a svižně a vlastně do poslední chvíle netušíme, v co blížící se střet dvou mužů vyústí.

Román Pomsta, vydaný nakladatelstvím Víkend (v originále se jmenuje Reservation Road a byl podle něj už natočen stejnojmenný americký film) se čte vpravdě jedním dechem: zásluhu na tom má i dynamický překlad Alexandry Fraisové. V nepřeborné spoustě napínavých románů o zločinu, jež se vrší na knihkupeckých pultech, představuje Pomsta nejen atraktivní čtivo, nýbrž i pozoruhodnou sondu do hlubin lidských myslí a životů, jež se mohou v jediné zlé vteřině proměnit v trosky. A cesta zpátky se pak hledá jen velice těžko – pokud vůbec nějaká existuje.

(-ěk)

PRAGOALARM / PRAGOSEC 2009

V pořadí již 17. ročník mezinárodního veletrhu zabezpečovací techniky, systémů a služeb, požární ochrany a záchranných zařízení **PRAGOALARM / PRAGOSEC 2009** bude plný novinek. První novinkou je **nový termín veletrhu 24.-26. února 2009 (úterý-čtvrtek)**. Další v pořadí je upravená a zjednodušená nomenklatura. Poslední den veletrhu, ve čtvrtek 26. 02. 2009, bude v souběhu s veletrhy: Panelový dům a byt (revitalizace, rekonstrukce, financování, se zvýrazněnými obory zateplovacích systémů, výtahů a řešení exteriérů) a Okna-Dveře-Schody.

Doprovodné programy:

- veletrh **PRAGOALARM/PRAGOSEC 2009** obohatí stěžejní mezinárodní konference s názvem „**Nová témata v bezpečnostním průmyslu**“.

Program konference je následující:

- Vítězný projekt ČR v oboru integrovaných bezpečnostních systémů, Ing. Milan Kladníček, ředitel MP Zlín
- Městské kamerové dohlížecí systémy a ochrana osobních údajů, JUDr. Tomáš Koníček, odbor prevence kriminality MV ČR
- Projekt prevence „Bývajme bezpečně“ – nová forma oslovení percipienta, kpt. JUDr. Alexander Kliment, odbor komunikace a prevence PPZ SR
- Problematika transportů peněz a cenostvů v komerční bezpečnosti, Mgr. Michal Bavšenkov, KPKB ČR
- Aktivity živnostenských společenství HK ČR v oboru bezpečnostních služeb, Ing. Jiří Dufek, prezident AGA

- Osvědčování kvalifikace podle Zákona č. 179/2006Sb., Mgr. Iva Běrešová HK ČR, PhDr. Zdeněk Pankrác
- Revidované vydání normy CLC/TS 50 131-7 Poplachové systémy – Poplachové zabezpečovací a tísňové systémy – Část 7: pokyny pro aplikace, Ing. Jan Merhaut, ČABM
- Současný právní rámec v ŠBS, Ing. Petr Hartman, KPKB ČR
- Současný stav a vývoj norem v oblasti prevence kriminality, Ing. Jan Merhaut, PhDr. Zdeněk Hais, ČABM
- Inteligentní dům–upoutávka na konferenci UTB dne 26. 2. 2009 Prof. Vladimír Vašek, PhD., děkan FAI UTB Zlín
- Ukrajinská „AGA“ Oleg Baran, viceprezident ukrajinské asociace bezpečnostního průmyslu (USIF)
- Prezentace Evropského klubu bezpečnostních služeb ESOB (European Security Branch Organisations Club) Ferenc Német, prezident maďarské komory Szémely, Vagyvétel és Magánnyomozói, Szakmai Kamara a současný prezident ESOB

Cílem této konference je poskytnout výklad k nové legislativě a normám v oboru zabezpečovací techniky, systémů, požární ochrany a záchranných zařízení. Přednášky zástupců státní a veřejné správy, policie a zahraničních delegátů budou doplněny o prezentace nových technologií, produkty a systémů v oboru. Konference je určena pro instituce státní a veřejné správy, provozovatele soukromých bezpečnostních služeb, pracovníky útvarů ochrany a řízení ale také pro firmy závislé na ochraně důležitých informací a pro výrobce, dodavatele z oblasti ochrany osob, majetku a informací.

Tato konference se uskuteční ve **středu 25. 02. 2009 na Výstavišti Incheba Expo Praha** v konferenčním centru (Střední Hale) veletrhu Pragoalarm 2009, pořadatelé jsou společností: INCHEBA PRAHA spol. s r. o.,

AGA, KPKB ČR, ČABM a odbor prevence kriminality MV ČR. AMBO, sdružení zajišťuje organizační zajištění. Na stránkách, naleznete přihlášky.

Další důležitou akcí v konferenčním centru je **WORKSHOP** na téma: **Vliv technologií inteligentních budov na zajištění bezpečnosti objektů**. Charakteristika a podstata workshopu je rozvoj technologií inteligentních budov a jejich integraci s bezpečnostními technologiemi. Tento technologický trend, motivovaný ekonomickými a ekologickými důvody, zlepšením pracovních podmínek a zjednodušením správy objektů se promítá do oblasti managementu budov, facility managementu i bezpečnosti objektů. Cílem konference je v širší komunitě majitelů a správců objektů, odborníků v oblasti inteligentních budov a pracovníků průmyslu komerční bezpečnosti diskutovat vliv rozvoje technologií na úsporu nákladů, zajištění správy a bezpečnosti objektů.

Workshop je složen z témat:

- koncept inteligentních budov,
- technologie inteligentních budov,
- bezpečnost jako integrální část správy objektu,
- technologická podpora bezpečnosti a správy objektů,
- možnosti integrace facility managementu a systému ochrany majetku.
- přínosy technologií inteligentních budov a bezpečnostních technologií k zjednodušení správy objektů.

Workshop se uskuteční 26. 2. 2009 a pořadatelem je Fakulta aplikované informatiky, Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně společně s Inchebou Praha spol. s r. o.

Již tradičně budou nedílnou součástí veletrhu odborné debaty, firemní prezentace, ukázky a soutěže. Pro přímé zahraniční vystavovatele bude nově připraveno Poradenské centrum pro (pomoc při hledání partnerů a kontaktů, zásady při podnikání v oblasti informační, objektové a fyzické bezpečnosti). Zmiňované poradenské centrum má za úkol nejen pomoci vystavovatelům, účastníkům se veletrhu v roce 2009, ale též přilákat i nové zahraniční zájemce k účasti na veletrhu PRAGOALARM v roce 2011.

- Více informací najdete na internetových stránkách www.pragoalarm.cz

 PRAGOALARM
 PRAGOSEC

POZVÁNKA

Výstaviště Incheba Expo Praha - Holešovice

24. - 26. 2. 2009 Út - St 9.00 - 18.00, Čt 9.00 - 17.00

17. ročník mezinárodního veletrhu zabezpečovací techniky, systémů a služeb, požární ochrany a záchranných zařízení

Jméno ..... Firma .....

Adresa .....

PŠČ ..... Telefon ..... E-mail .....

KOMPLETNĚ VYPLNĚNOU POZVÁNKU VYMĚŘTE U POKLADNY ZA VSTUPENKOU!

Souhlasím s využitím výše uvedených údajů pro účely organizátora veletrhu (INCHEBA PRAHA spol. s r.o.).

Pod záštitou: • MINISTERSTVO VNITRA ČR • NÁRODNÍ BEZPEČNOSTNÍ ÚŘAD • POLICEJNÍ PREZIDIUM ČR

Odborní gestoři: • Asociace technických bezpečnostních služeb GRÉMIUM ALARM • Český klub bezpečnostních služeb

• Česká asociace bezpečnostních manažerů • Komora podniků komerční bezpečnosti ČR

Odborná spolupráce: • sdružení AMBO • Městská policie hl.m. Prahy

Organizátor: INCHEBA PRAHA spol. s r.o., tel.: +420 220 103 307, fax: +420 233 378 225, e-mail: alarm@incheba.cz, www.incheba.cz

26. 2. 2009 Souběžně s veletrhy: Panelový dům a byt (revitalizace, rekonstrukce, financování se zvýrazněnými obory zateplovacích systémů výtahů a řešení exteriérů) a Okna-Dveře-Schody.

**INCHEBA
EXPO PRAHA**

	horní část pánského obleku	drobné nečistoty	pás ke kimonu	První tajenka	snížený tón		lesní pohroma	boty	úder rohem	osobní zájmeno	Druhá tajenka		jinam	římsky 99
dopravní linky						následně						chem. zn. niklu dánské město		
český spisovatel						tank trojice								
biblická postava					slavičí zpěv ženské jméno					boxerský úder klenot				slovenské zvrtné zájmeno
povzdech			část Prahy 3 dvojzpěv						bižuterie šichta					
	ženské jméno	džinovina severský bájný obr						ejakulát kanál						
zásobárna vody						útočné údery švadlena							domobrana	predátor
ženské jméno						drobné kamínky hromadné výstřely							Dejdarův monogram	
stolní hra					český fotbalista dny v týdnu								Evropan druhá sklizeň sena	
násilné vniknutí										sportovní loď americká měna				
iniciály první české superstar			vzdálenost zápalka						mluvnický pád frontman Orlíku					
	omamná látka	stěží chlapecké jméno						umístění děje radotínský podnik						
stopy						jehličnatý keř kokosovník								
prýmky						středoamer. stát orient. cukrovinka							česká řeka	harmonie
peruánský indián					splín								včelín praštit	
stanovit					severský pták český pohádkář					zvětšovací sklo ženské jméno				
autoznačka Maroka			dravec Shaka-spearův král						domněnka Achillovo slabé místo					
	úder nohou	zárodek hmyzu kočkovité šelmy						pěnivý mlok škůdce šatníků					horské jezero	antoušek
obloukovitý strop						harcovník titul bakaláře								
naděšené uvítání					nauka o rostlinách									
bulharské hory					hraniční poplatky					mravní základ				

V tajenkách naleznete tituly dvou knih českého spisovatele Pavla Frýborta.
Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. ledna 2009.

Řešení z č. 11/2008 1. SLEPÉ OČI ULICE 2. PAST NA DRSŇÁKA
3. K SMRTI TĚ MILUJI

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Stanislava Radová, Úpice; Roboš Darek, Hustopeče; Dana Kořínková, Vodňany. Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
1/2009
Křížovka
soutěžní kupon

Musím to nějak vymyslet, honilo se Jiřímu Ulrichovi neustále hlavou. Bylo mu jednadvacet, žil dva roky s Klárkou Opitzovou v jejím bytě společně s roční dcerkou Natálií. Klárce bylo dvacet a byla s malou na mateřské.

Řeklo by se nic zvláštního, takových manželství, byť i velmi mladých lidí, je více a každé má své problémy. Ulrichův problém byl v tom, že na jedné straně chtěl mít kde bydlet, mít vypráno a uvařeno a na druhé straně chtěl být volný jako pták a dělat si, co chce, kdy chce a s kým chce. Jirka Ulrich chtěl jet se svojí bývalou láskou a partou stejně starých mladých lidí na týden sjíždět řeku na kánoích. Věděl dobře, že taková dovolená by mu u Klárky neprošla, tak přemýšlel jak to udělat, aby dosáhl svého, nemusel být stále jenom doma a zároveň neztratil střechu nad hlavou.

„Poslyš Klárko,“ řekl jednou matce svého dítěte, „dvanáctého v pondělí odjíždím na služební cestu do S. Budu tam týden, nejspíše přijedu v neděli večer.“

„Co tam budeš dělat?“ zeptala se překvapeně, protože Jirka na žádné služební cesty předtím nejezdil.

„Ale...na stavbě jsou nějaké problémy, potřebují každou ruku, aby se stihnul termín.“

„Dobře,“ souhlasila, „řekni mi, co potřebuješ sebou, ať ti to připravím. A potom, až se vrátíš, tak si vezmeš dovolenou. Pojedeme k našim na venkov. Máma říkala, že už se na Natalku moc těší. Vezmeš si celý měsíc?“

„Ty jsi dobrá,“ zasmál se. „Kde já bych vzal nárok na měsíc dovolené. To nevíš, že čtyři týdny náleží tomu, kdo do konce kalendářního roku dovrší aspoň patnáct let pracovního poměru po osmnáctém roce věku?“

„To já nevím, ale myslela jsem, že měsíc u našich by bylo fajn. Táta potřebuje pomoc s opravou střechy, také mluvil něco o probírce, můžeme se chodit koupat...“

„No, to bude zábava,“ ujelo mu, ale hned to napravoval. „Jasně, že to bude fajn, budeme spolu, možná porostou i houby...“

Zatím co Jirka Ulrich odjel na „služební cestu“, starala se Klárka o dcerku a připravovala všechno na dovolenou k jejím rodičům. Pak jí to přece jen nedalo a rozhodla se, že zajde do Jirkova zaměstnání ujistit se, že si druh skutečně žádost o dovolenou podal a byla mu přislíbena.

„Dobrý den, paní Ulrichová,“ pozdravila servilně Klárku Jirkova spolupracovnice, skladová účetní Neradová. S Jiřím se neustále hádala, tvrdila o něm, že je líný a nepořádný, že na něho není žádný spoleh. „Vy jste tady? Myslela jsem, že budete s Jirkou na dovolené, moc se těšil. Tak on jel bez vás a bez malého?“

Klárka zběhla, vzápětí zrudla a pokrytecký útok Neradové silou vůle ustála, ale přece jen chtěla mít jasno, a tak zamířila na personální a chtěla vědět, jak to s Jirkovou dovolenou vůbec je. A kdo se ptá – ten se doví, i když to někdy zrovna není to, co by chtěl slyšet.

Josef KRATOCHVÍL

Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Co myslíš, vážený čtenáři, jak je dlouhá základní výměra dovolené v kalendářním roce?

1. dva týdny
2. tři týdny
3. čtyři týdny

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. ledna 2009

Řešení z č. 11/2008 zní:

Policisté a shodně i soud shledali v jednání Patrika Bendy naplnění skutkové podstaty trestného činu loupeže ve smyslu z. č. 140/1961 Sb., § 234 odst. 1) tr. zákona. Neočekávané vytrhnutí věci z ruky není násilím ve smyslu uvedeného §, ale Benda se před tímto dopustil násilí, takže krádež podle § 247 tr. z. byla vyloučena. Správná je odpověď č. 1.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Lumír Rozsival, Koprivnice; David Mučka, Budišovice; Božena Netroufalová, Česká Lípa.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

„Ale jakýpak terorista, to mám kvůli chřipkové epidemii a znečištěnému ovzduší!“

Ivan SVOBODA

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 1/ 2009

POLICEJNÍ HOKEJ

SMĚŘUJÍCÍ K EVROPSKÉMU POHÁRU

Rekreačně provozovaný lední hokej má mezi policisty stále širší hráčskou základnu. Projevilo se to výrazně na posledním – příslušném – mistrovství republiky. Objevilo se totiž tolik nových a kvalitních hráčů, že to manažerům policejní – republikové – hokejové reprezentace pěkně zamotává hlavu.

Týmy policejních krajů, škol MV a cizinecké policie zápolily nejprve počátkem listopadu v předkolech v Bělině a v Náchodě.

Dvě nejlepší družstva postoupila do čtyřčlenného finále Mistrovství republiky P ČR v ledním hokeji. Po lých bojích zvítězili v pražské hokejové aréně v Letňanech Východočeši (před Jihomoravany, Středo a Jihočechy).

Součástí turnaje byl i zápas VIP mužstev, v němž se střetla sestava policejních osobností (např. ředitelé Husák a Kučera) doplněných spřízněnými sportovci (např. někdejší fotbalový profesionál Chovanec, Singl, nebo hokejový brankář Bříza – hrál ovšem ofenzivně) proti hokejovému seskupení, které vzešlo z televizního

seriálu a které vede herec Dejdar (své spoluhráče přišel obětavě podpořit – toho času v rekonvalescenci – Pavel Nový!). O výsledek v tomto zápase příliš nešlo, důležitější byla sportovní zábava pro přítomné diváky i soutěžící policejní hokejové borce. Tomu nezanedbatelně prospěl moderátor celé sportovní akce Robert Bakalář.

Následuje „inovace“ reprezentační party (kolem ní se budou nadále točit organizátoři a manažeri Bc. Zdeněk Šimoníček – vedoucí týmu, Jindřich Janáček – „eko-

nomické souvislosti“ a trenéři Ing. Jan Daněk s Bc. Janem Bergerem), její chystaná cesta na přátelská střetnutí do Estonska a Litvy a posléze – vysněný a přislíbený – Evropský pohár policejních reprezentací v ledním hokeji. Pořádaný navíc v ČR. Tím by se ostatně hokejisté z řad policistů dostali na roveň třeba policejním fotbalistům nebo lyžařům. Což si jistojistotně zaslouží!

/ki/
Foto
Václav ŠEBEK

JELI JSME K OHNI

Právě do archivů uzavřený, významně osmičkový rok nepostrádal zajímavost ani na poli amatérských, třeba i policejné vnitroministerských sportovních aktivit. Dokládá to mimo jiné rozsáhlé zpravodajství o vydařené akci litoměřických bicyklistů, z něhož uveřejňujeme velice hrubě krátcou ukázkou:

Napadlo Vás už někdy sednout na kolo a dojet do řecké Olympie na zapálení olympijského ohně? Ne? Tak jste asi normální. My, to jest členové Sportovního klubu P ČR STYL Litoměřice, už máme asi lehkou (?) úchylku, prostě nás baví jezdit na kole „odněkud někam“ a občas vyzkoušet, co naše těla vydrží. Na kolech jsme sjeli řeku Ohří a Vltavu od pramenů k ústí, vyjeli na nejvyšší horu Chorvatska Sveti Jure (1762 mn. m), na rakouskou Edelweisspitze (2577 mn. m.), zdolali nejvyšší a nejnižší položené místo v České republice (Sněžka, Hřensko) a v roce 2004 jsme projeli Evropou 2 200 km za 18 dnů po stopách K. H. Máchy.

Už v roce 1999 jsme přemýšleli, že by nebylo marné zajet do Olympie a omrknout, jak se zapaluje olympijský oheň. Na plánovanou výpravu ale z různých důvodů došlo až v roce 2008 (a vznikl při ní deníkový záznam rozličných dojmů).

- **11. 3.** Startujeme z místa zvaného Porta Bohemica (brána Čech) u Velkých Žerbosek, poblíž Litoměřic. Členy našeho minipelotonu jsou Vláda Liška (54 let, předseda SKP), Standa Egřeši (44 let) a stejně mladý Jirka Pilnaj. Naším andě-

Statečné – a k dobrodružství vždy náchylné – mužstvo (zleva) V. Liška, S. Ergeši a J. Pilnaj v cílové víscce

lem strážným bude po celou dobu redaktor Českého rozhlasu Sever, David Hertl, coby řidič doprovodného vozidla, kterému požehnal pan farář z Peruce.

- **12. 3.** Cestou z Kožlan do Všerub na hranicích s Bavorskem (114 km) jsme si opakovali oblíbený cyklistický slogan „nevadí, že je to do kopce, hlavně, že vítr fouká proti“, občas sprchlo, dvakrát padaly kroupy.
- **13. 3.** U vesničky Eschelkam mjíme geografický střed Evropy.
- **14. 3.** Probuzení do hustého deště při 3°Celsia není špatné – když roztopíte krb, uděláte svařák a čtete oblíbenou knížku. Pro cyklistiku nic moc.

- **15. 3.** Asi 30 km před Innsbruckem končíme v nádherné vesničce Kolsassberg.
- **16. 3.** Nejvyšší bod naší cesty – Brennerský průsmyk (1374 mn. m.), 38 km stoupání na vrchol, tak se snad ohřeje-me. Omyl, poprvé mrzneme i do kopce.
- **17. 3.** Absolutní pohoda, 112 km, cyklistický pánbíček už asi nevydržel poslouchat naše nářky – sluníčko, vítr do zad, perfektní cyklostezky.
- **18. 3.** Do Benátek za 124 km po naprosté rovině.
- **19/20. 3.** Relaxační trajekt.
- **21. 3.** První řecká etapa, na vesnických silničkách – krásná krajina, olivové háje, klaksóny, sklizeň jahod a mandarinek, odpočinkových 87 km.
- **22. 3.** Automobilní výlet z útočiště v Amaliadě křížem krážem po Peloponésu.
- **23. 3.** Vyrážíme na krátkou, ale slavnostní etapu – po 57km řeckým venkovem, jsme u obce OLYMPIA a jsme trochu dojatí. Sledujeme generální zkoušku ceremoniálu zapálení olympijského

ohně na historickém stadionu – alespoň přes plot. Bezpečnostní opatření jsou velmi přísná, řecká policie nenechává nic náhodě...

(Více na www.skp-styl-litomerice.cz)

Jiří PILNAJ
Foto TÝM

P. S. Nejen příznivcům sportovní rubriky, nejen „hravé“ partě litoměřických cykloturistů, ale všem zájmovým sportovcům z řad policistů i jejich spřízněného okolí přeje redakce Policisty zdravé, aktivně prožívané sportovní radosti po celý rok 2009!

Pieta a slavnostní večer

NADACE

POLICISTŮ A HASIČŮ

VZÁJEMNÁ POMOC V TÍSNI

www.mvcr.cz/dokumenty/nadace/

**Sdružení občanů
Iniciativa občanského
bezpečí domova,
Nadace policistů
a hasičů Vzájemná
pomoc v tísni, Český
helsinský výbor
a Zabezpečení a krimi-
nalita a SAFE pořádaly
již devátý Pietní akt za
oběti násilí, kriminality
a terorismu.**

Vzpomínkové setkání se konalo 26. listopadu 2008 u sochy Karla IV. v parku Muzea Policie ČR v ulici Ke Karlovu 1, Praha 2. Uctít památku příslušníků

Účastníky vzpomínkové slavnosti přivítal a úvodní uznání i díky obětavým policistům, hasičům, kteří položili životy ve výkonu služby vyslovil ministr vnitra Ivan Langer

Silné pohnutí bylo znát na nejednom přítomném – bez ohledu na „generační zařazení“

Tradiční kladení věnců u nohou Otce Vlasti bývá vyvrcholením pietního zastavení. Zažehlé svíčky představují neustále připomínanou ztrátu blízkých lidí.

Představitelé řady firem a institucí přispěli na činnost Nadace policistů a hasičů nemalými částkami.

Zaplněný žofínský sál ocenil slavnostní atmosféru večera se zamyšlením nad zásluhami všech strážců všedního pořádku a bezpečí našich životů – včetně těch, kteří už mezi námi bohužel nejsou...

Na večerním velkém hudebním zážitku se výrazně podílel houslista Václav Hudeček.

Policie ČR, Hasičského záchranného sboru a dalších obětí násilí, kriminality a terorismu položením věnců, kytic a zapálením svíček u sochy Karla IV. přišlo mnoho VIP osobností v čele s ministrem vnitra ČR, panem Ivanem Langerem, delegace sprátené polské nadace, zástupci státních a oborových organizací, občanských sdružení a občanů. Přítomen byl i zakladatel této tradice novinář a publicista Julius Ranco.

Po vyslechnutí slova božského k pietnímu aktu se z iniciativy Mezinárodní nevládní organiza-

ce Řád blanických rytířů nabízel prohlídka přílehlého kostela Panny Marie a Karla Velikého.

Následně probíhal v pražském paláci Žofín slavnostní večer u příležitosti šestého výročí založení Nadace policistů a hasičů *Vzájemná pomoc v tísní* (www.nadacepah.cz). V průběhu večera vystoupil houslista Václav Hudeček se svými hosty a Hudba Hradní stráže a Policie České republiky.

Všem organizátorům, sponzorům a také těm, kteří přispěli k důstojnému slavnostnímu průběhu a péči o tuto tradici patří zasloužený dík.

/zr/

Reportážní foto Julius RANCSO

Sečné zbraně trochu jinak

Pod názvem **KATANA MATSURI** se v závěru minulého roku uskutečnila v Muzeu Policie ČR „Slavnost mečů“, zaměřená po vzoru celojaponského svátku ostrých zbraní na japonské i evropské meče. Slavnost organizovaná Česko-japonskou společností, Českou federací Kendó a kladenským spolkem S. E. B. U. proběhla za účasti nového japonského velvyslance v ČR J. E. pana Chikahito Harady a byla pojata jako širší prezentace japonské kultury a představení aktivit Česko-japonské společnosti.

Přes nepřízeň počasí (děšť zabránil až na výjimky exhibicím ve dvoraně před muzeem a v zahradě) se podařilo program dodržet a díky improvizaci předvést i ukázky, jež měly původně probíhat pod širým nebem. Návštěvníci měli možnost shlédnout ukázkou umění tasení meče (Iaidó) v předvedení člena ČFK Josefa Smolky. Další ukázkou byl šerm bambusovými meči – Kendó v podání Tomáše Jelena a Petra Zetocha.

Ukázku Kjúdó předvedl Václav Kučera, který zevrubně popsal podstatu japonské lukostřelby, stručně se zmínil i o historii a současnosti kjúda.

V kinosále probíhaly přednášky, první byla zaměřena na otázku, zda je japonský meč zbraň nebo umělecký předmět. Dr. Kopáčková představila obrázky japonských uměleckých knoflíků netsuke ze své sbírky a doprovodila je poutavým komentářem. Dr. Labus hovořil o vývoji samurajů jako vládnoucí třídy a jejich úloze v japonské společnosti. Divácky atraktivní bylo komentované oblékání kimona.

Návštěvníci Slavnosti mečů měli možnost shlédnout i ukázkou evropského sportovního šermu v podání členů Českého šermířského klubu Riegel. Kromě turnajů v obvyklých sportovních zbraních (fletet, kord, šavle), shlédli i školu klasické sportovní šavle Barba-setti (1850) a šerm bodákem, který jako sportovní disciplína byl v ČSR zaveden podle sovětského vzoru v 50. letech 20. století. Mezi šermíři Rieglu byl také 73letý Josef Šolc, zakládající člen první čs. skupiny historického šermu Mušketýři & Bandité.

V patře muzejní budovy (a také na zahradě muzea) byly stánky s replikami japonských mečů, součástkami mečových souprav (cuba, fuči, kašira), dřevěnými bokkeny a také s replikami evropských zbraní. Své výrobky vystavovali Pavel Bolf, Aleš Leszczuk, Bartosz Ulatowski z Warszawy, Radim Dachs, Mirek Králik, Pavel Skryja, Jiří Kronďák a Pavel Leier. K dostání byly publikace vydané ČJSp. a také bulletiny a katalog výstavy mečů z produkce Společnosti pro studium japonského meče – Nihonto kenkyukai. Značné pozornosti se těšila přítomnost půvabných japonských dívek, předvádějících umění kaligrafie a svérázné umění skládání papíru (origami). Členka Sogetsu study group předváděla aranžování květin Ikebana.

Ukázky asijského a evropského bojového umění předvedly na nádvoří pardubická skupina Midori Nezumi a kladenský Spolek evropských bojových umění (S.E.B.U.).

Mladí členové skupiny Midori Nezumi o sobě říkají: *Jsmé japon-*

ská dřevěná stylovka. Předvedli volný šerm dřevěnými zbraněmi a ukázkou sebeobranu v čínském stylu. Na závěr sehráli scénku s několika kratičkými souborji. Reprezentují zájmové aktivity nejmladší populace, kdy na víkendy vyráží městská mládež oděná do vlastnoručně zhotovených historizujících kostýmů, s tlumoky, ze kterých trčí meče a dýky (někdy dřevěné, jindy ocelové), do lesů, aby se utkávali v pompézních bitvách a užili si ve volné přírodě co nejvíce legrace.

Skupina S. E. B. U. vystupovala v programu Česko-japonské společnosti poprvé a ve stejných prostorách Muzea Policie ČR u příležitosti dne dětí, 1. června 2008. Vždy předvedla bezkontaktní šerm meči, holemi, šavlí, šídlem a dýkou. Všechny zbraně potom byly

Ukázka šermu kladenské skupiny SEBU

Japonské meče se těšily velkému zájmu návštěvníků

použity v nacvičených souborjích. Skupina má dlouhou tradici. Kromě chladných zbraní se zabývá i lukostřelbou, sebeobranou a vrhacími zbraněmi. Pořádá v těchto disciplínách řadu seminářů i pro veřejnost. Kondotiér Milan Babuka odmítá označení skupiny za „historický šerm“. Tomu odpovídá i absence kostýmů při vystoupení a šifka záběru.

Přes nepřízeň počasí navštívilo Slavnost mečů přes tisíc návštěvníků. Většina z nich využila možnosti bezplatné prohlídky všech expozic muzea. Je symbolické, že akce proběhla ve stejné době, kdy se v tokijském Šindžuku slavilo 60. výročí založení Společnosti na ochranu japonských mečů NBTHK a 30. výročí znovuzahájení produkce suroviny pro výrobu japonských mečů – tamahagane v peci Tatara, která je centrálně nabízena všem japonským mečírům s licencí.

Bohumil PLANKA
Foto archiv